Antonius frachantianus Magnifico. D. Franciſco bragadeno patricio veneto. S. P. D. Quũ ſuperioribus annis Clariſſimus Ludouicus pater tuus patauij prefecturã agens me dialectices lectioni deſignaſſet: Queſtiunculas quaſdam in conſequtiones Strodi ad meorum ſcholaſticorum eruditionem compoſueram: quas publicę editionis liuorem ſubterfugere omnino decreueram. Sed quum ſemel (vt fit) inter amicos ſermo viconiercatus antiquiſſimę familię omni ꝛ legationum ꝛ aliorum magiſtratuum munere apud gallos inſubres functę peculiare nomen ac maieſtatem retinens bibliothecul ã meam intraſſet: ſparſoſq; quinternulos legiſſet: me grauiter increpauit: ꝙ libellum ſua ſententia vtillimum in lucem proferre nollem: inquiens opus iam apud ſcholaſticos diſperſum| tandem ꝛ forte (niſi editionem preocuparem) ſine emendatione proditurum. Quod dum maxime timerem poſt longas altercationes in ſuam me traxit ſententiam. Uerum quũ omnis motus vno indigeat mouente altero autem ęternitatem largiente ſi quis illum perpetuum eſſe velit vt in. xij. methaphyſicę. xlj. commento ſcripſit Auerois. Cogitabamus quandoquidem motorem habueram quo patrono opus hoc noſtrum ab inuidorum morſibus integrum conſeruari poſſet. Tuq; excellentiſſime Franciſce inter omnes maxime occurriſti ſub cuius patrocinio confugeremus. Nouimus. n. quãtum tibi omnes in re litteraria tribuant. Nec nos latet| quale auditorium Uenetijs te logicam ꝛ vtrãq; philoſophiam exponente floruit. Tantam profecto tibi gloriam comparaſti: vt illius etiam vmbra clientulis tuis ſufficiat. Sub qua ꝛ nos inuidię eſtus deuitãtes confugimus. Patiaris igitur vir omnium humaniſſime clientuli tui opuſculum ſub tuo patrocinio quieſcere: Quod ſi benigniſſime ſuſceperis: ceſſabunt inuidorum latratus| niſi forte veluti canes aſtris oblatrare voluerint. Uale.

Antonius frachantianus Magnifico. D. Franciſco bragadeno patricio veneto. S. P. D. Quũ ſuperioribus annis Clariſſimus Ludouicus pater tuus patauij prefecturã agens me dialectices lectioni deſignaſſet: Queſtiunculas quaſdam in conſequtiones Strodi ad meorum ſcholaſticorum eruditionem compoſueram: quas publicę editionis liuorem ſubterfugere omnino decreueram. Sed quum ſemel (vt fit) inter amicos ſermo vicomercatus antiquiſſimę familię omni r legationum r aliorum magiſtratuum munere apud gallos inſubres functę peculiare nomen ac maieſtatem retinens bibliotheculã meam intraſſet: ſparſoſq; quinternulos legiſſet: me grauiter increpauit: ꝙ libellum ſua ſententia vtiliſſimum in lucem proferre nollem: inquiens opus iam apud ſcholaſticos diſperſum / tandem r forte (niſi editionem preocuparem) ſine emendatione proditurum. Quod dum maxime timerem poſt longas altercationes in ſuam me traxit ſententiam. Verum quũ omnis motus vno indigeat mouente altero autem eternitatem largiente ſi quis illum perpetuum eſſe velit vt in. xij. methaphyſicę. xlj. commento ſcripſit Auerois. Cogitabamus quandoquidem motorem habueram quo patrono opus hoc noſtrum ab inuidorum morſibus integrum conſeruari poſſet. Tuq; excellentiſſime Franciſce inter omnes maxime occurriſti ſub cuius patrocinio confugeremus. Nouimus. n. quãtum tibi omnes in re litteraria tribuant. Nec nos latet / quale auditorium Venetijs te logicam r vtrãq; philoſophiam exponente floruit. Tantam profecto tibi gloriam comparaſti: vt illius etiam vmbra clientulis tuis ſufficiat. Sub qua r nos inuidię eſtus deuitãtes confugimus. Patiaris igitur vir omnium humaniſſime clientuli tui opuſculum ſub tuo patrocinio quieſcere: Quod ſi benigniſſime ſuſceperis: ceſſabunt inuidorum latratus / niſi forte veluti canes aſtris oblatrare voluerint. Vale.

¶ Queſtiones in cõſequentijs Strodi perutiles eximij artiũ Doctoris Do. Antonij Frachãtiani vicẽtini philoſophiam in gimnaſio patauino profitẽtis.

Cum multa percurrerem voluminaque quibus commentariorum ſtrodi titulus eſt: nõnulla offendi incompleta & mutilata: aliqua vero a mente ſtrodi in multis prorſus aliena: Eãq; ſeriem ſeruare: quã non in librorum inſcriptionibus profitent. Quod profecto ſcholaſticis nõ paruo fuit detrimento. Cum nãq; ſtrodi expoſitorem habere putarent: vel hentiſberi commutãtẽ ſententias: vel ſtrodi ſenſus redarguentem audiebant. Sicq; omnia confundentes priuſq; fundarent ſuperedificabant. Quapropter communi ſcholaſticorum noſtrorum conſulens vtilitati eorũq; precibus ſatiſfaciens: nouo dicendi genere queſtiones totã conſequentiarum rem cõtinentes edere decreui. Malui enim mundorũ morſibus exponi: quam pati ſtrodum acutiſſimum dialecticum tam iniuſte lacerari. Speraui tamen eos qui cum emulari poſſe deſperent ad inuidas ſe transferunt detractiones facillime ſcriptorum meorũ teſtimonio intellecturos me ſecum non maledictis ſed ingenio & doctrina certare. Noſcentq; me nil edidiſſe vt quempiam damnem: ſed vt potius aliorum habeam excuſationem. Paulum nãq; perguleſem Et Gaetanum thieneum concluem noſtrum ab aliorum cauillationibus defendã. Nec vnq; patiar probati nominis auctorem gratis cõdemnari. Uerum ſi qui in antiquiores argumentatus fuerim: ad exercitãdã poſteritatis gratia nos feciſſe putabunt. Cum enim in antiquos diſeram: Et memoriam ad antiqua recenſendam: & aliorum ſenſuum acumen nouis argumentationibus alliciã. Sicq; de tota arte ſophiſtica ſcribens totum hominem delectabo. Quandoquidem memoria veruſtioribus: reliqui vero ſenſus rerum gaudeant nouitate. Uerum quia nihil eſt quod diſcipulum & in arduis difficultatibus facilius inſtruat: quam ſcriptorum moderata copia ordine ſuo digeſta: anteq; ad opus ipſum deſcendã: procedendi vias ordinemq; monſtrabo.

Quadraginta queſtiones in quinq; diuidã partes. Imprimis nãq; ſeptẽ queſitis conſequentiarum deffinitiones terminabo. ¶ Deinde a ſeptima ad .xx. vſq; regulas ſtrodi generales attingã. Tertio tribus queſtionibus regulas ſecundi pierum explicabo. ¶ Quarto vero loco quatuordecim queſita regulis categoricarum ex ſpecialibus inferã. ¶ Ultimo autem hipoteticarum regulas vltimis claudam queſtionibus. Quarũ quãlibet cum prius ad dubij partes argumentatũ fuerit: in tres diuidam articulos. ¶ Primus quidem dictorum ſtrodi pro notãda expoſitionem limitationemq; continebit. ¶ Secũdus vero primi argumenti materiã examinabit. Idq; argumentum ea arte componã vt pauli perguleſis dubia in litem trahat: vel ſaltem aliq; ſo

phiſtice artis agitet difficultatẽ. ¶ Tertio quod argumentis queſiti ad plenũ ſatiſfaciam. Que ſiquis diligenter inſpexerit: ſtrodi ſentẽtias. expoſitorum excuſationes. hentiſberi preterea petriq; mãtuani oculta principia cognoſcere poterit.

Queritur ergo propter cõſequentie diffinitionem quid cõſequentia ſit. an ſit orõ. vel relatio aut potius actio paſſio ve intellectus. Eamq; imprimis orõnem eſſe argumẽtabimur. Sicut enim ſillo omnis oratio eſt. ita & videtur conſequentiã orationẽ eſſe. ¶ Secũdo cuicũq; hipotetice orationis diffinitio competit: illud eſt oratio. ſed conſequentie relatio hipotetice cõpetit. ergo conſequentia eſt orõ. ¶ Tertio omne concedendum vel negãdum oratio eſt. ſed cõſequẽtia talis eſt: vt in diſputationibus patet: ergo conſequẽtia eſt oratio. Tres iſte rationes a ſerabrich inuente fuerũt: quibus deinde Io. venator & alexãder ſermoneta vſi faere. ¶ Quarto ad idem erit hec noſtra ratio. Omne enũciabile aut eſt complexum: aut incomplexũ: ſi primum oratione exprimitur. ſi ſm terminis ſimplicibus. cũ igitur cõſequentia complexa dicatur. quia & ad tertiam attinet operationem: que ſecundã preſuponit complexionis. reliquũ erit vt cõſequentia oratione exprimatur & ſic orõ ſit. Confirmatur idem ſtrodi auctoritate. Primo nãq; hoc capite. cõſequentiã propoſitionem vocat illatiuã. Secundo in probatione .xii. regule habet cõſequentia eſt intellecta ergo antecedens & cõſequens intellectũ. quia intellectus compoſiti preſuponit intellectũ ſimpliciũ componentium. quod nõ diceret: niſi conſequentia eſſet oratio compoſita ex antecedente & cõſequente. Quod & in .xxiij. regula iterum repetit. Ex quibus hec fiat ratio: Omne ex orationibus cõpoſitum eſt oratio: ſed cõſequentia ex orationibus componitur: ergo conſequentia eſt oratio. ¶ Probat deinde conſequentiã eſſe relationẽ. Primo quia formale in cõſequentia relationem dicit: ſed a forma fit denominatio: ergo cõſequentia debet dici relatio. diſcurſus notus cũ minori. Maior aũt declaratur: nota rationis: ergo: eſt pars formalis in cõſequentia: & hec dependentiã notat: que relatio eſt conſequentis ad antecedens. Corroborat idem: quia ſicut habitudo terminorum eſt formale in ſillogiſmo: & relatio eſt. ergo ſic formale cõſequẽtie eſt relatio. ergo tota conſequentia a formali relatio eſt denominãda. Secũdo omne per quod aliqua referuntur: relatio eſt. ſed per conſequentiã conſequens ad antecedens refertur: ergo conſequẽtia eſt relatio. Tertio idẽ ſtrodi auctoritatibus aſtruit. nam in principio operis diuidit conſequẽtiã per debite inferri & indebite: qui termini relationẽ dicunt. Amplius in probatione .xiij. regule .d. ſtrodus non eſt poſſibile te conſequentiã intelligere niſi intelligas reſpectũ inter antecedens & conſequens. quod non eſſet: niſi conſequẽtia ſit reſpectus ſeu relatio. ¶ Oſtendit vltimo conſequentiã eſſe actionem vel paſſionem intellectus. Nam omnis diſcurſus actio eſt intellectus. cõſequentia autẽ diſcurſus eſt: ergo & cõſequentia eſt actio. maior nota: quia diſcurſus eſt operatio immanens intellectus. que principiũ ſapit actionis: finem vero

paſſionis intellectus pfectiue. minor aũt ex hoc cognoſcet. q: liber iſte de diſcurſu eſt: quare cõſequẽtia eſt diſcurſus ⁊ ſic intellectus actio. Quod ⁊ ſtrodi ſententia confirmat. cũ diuidat cõſequẽtiam in bonã ⁊ malã per verbũ paſſiuum bene inferri maleq; inferri. facit. n. coniecturã: qd conſequentia ſit paſſio. quare ⁊ actio. idem. n. ſunt ſubiecto. Clarius etiã idem aſſerit in capite regularium ſpecialiũ: vbi declarat: quid ſit ex inferiori ſuperius inferri ⁊ ex antecedente ꝯſequens. D. n. ꝯſequens inferri ex antecedente nil aliud eſt: ꝙ ꝙ intellectus per conceptũ antecedentis deueniat ad conceptũ conſequẽtis. hoc autem deuenire actio eſt: ergo conſequẽtia eſt actio vel intellectus paſſio. hec. n. ſola differunt rõne. In oppoſitũ aũt argumentor oſtendendo primum ꝯñtiam nõ eſſe ꝓpoſitionem vel orationem. Nã ſi hoc foret: maxime eſſet q: ipſa eſt cõcedenda vel neganda. Sed ꝯtra q: ex hoc eſſet dicendũ conſequentiã: eſſe categoricã. nã cõſequentia nõ eſt concedenda niſi q: ſit concedendũ conſequens debite ex antecedente ſequi. ſed hoc eſt qd categoricũ: ergo cõſequentia eſſet categorica. Et hec ratio talem habet vim. ſi propter eſſe concedendũ vel negandũ conſequentiã dicis eſſe propoſitionẽ. ergo talis erit propoſitio qualem innuis concedendo. ſed cõcedendo conſequentiã categoricã innuis: ergo conſequentia categorica eſt. minor oſtendit per ſtrodũ in hoc primo capite in calce dicentẽ: cõcedere cõſequentiã nil aliud eſt ꝙ cõcedere cõſequens debite inferri ex antecedente. Secundo ſi cõſequẽtia eſſet oratio. aliqua conſequentia eſſet orõ imperfecta. nã hec conditionalis. ſi antrops eſſet albus: antrops eſſet coloratus. ergo cõſequentie equalet: eſt oratio imperfecta. cũ ſit ſubiunctiua: ergo ⁊ conſequentia ſibi equiualens erit imperfecta. Tertio nulla poſſet eſſe ꝯſequentia vocalis: ſi cõſequentia eſt oratio. q: nec poſſibile eſt orationẽ vocalem eſſe. nec te ꝓferre aliquã orationẽ ſicut nec in aliquo inſtãti tu ꝓfers orationẽ. ⁊ ſic videt conſequentiã nõ eſſe orationẽ. Qd nec ſit relatio arguitur. nã relatio ſimplex eſt: ergo ꝯñtia ſimplex: ⁊ ſic nõ erit rei ne opationis qd inconuenit. Secũdo nulla relatio eſt neceſſaria: omnis cõſequẽtia bona eſt neceſſaria: ergo nulla conſequentia bona eſt relatio. ergo itidem nec mala. quare nulla cõſequentia relatio eſt. Preterea hec nõ eſſet cõſequẽtia. hõ eſt lapis: ergo tu ſtudes. q: inter ſignificatũ añcedentis ⁊ cõſequentis nulla eſt relatio: ſicut nec inter ens ⁊ nõ ens. ſignificatũ. n. añcedentis nõ eſt ens: cõſequentis vero eſt ens. quare cõſequentia nõ eſt relatio. ¶ Concludit etiã ꝙ nõ ſit actio vel paſſio. nã omnis cõſequentia bona eſt neceſſaria: ⁊ nulla actio itellectus eſt neceſſaria. ergo nulla actio eſt cõſequẽtia bona. Preterea dico ꝙ nihil eſſet: adhuc: ſi homo eſt animal eſt: ⁊ tñ nulla actio eſt. ergo ⁊c. ¶ In hac qõne ſicut ⁊ in ceteris tria facturus ſum. primo namq; ſtrodi diffinitionem limitabo. ſecundo iuxta primi argumenti materiã diuerſas tractabo opiniones. tertio vero oĩa argumẽta diſſoluã. ¶ Pro primo nota ꝙ nomen hoc illatio poteſt multipliciter accipi: vno modo pro actione intellectus inferentis. ſecundo pro paſſione conſequentis illati. tertio pro relatione ſeu reſpectu cadente inter antecedens ⁊ cõſequens. quarto pro propoſitione compoſita ex antecedẽte ⁊ conſequente ⁊ actu intellectus hec vniente. ¶ Secundo nota ꝙ logicus diffiniens ꝯuenientius diffinit ꝑ terminos ſecunde intentionis vel impoſitionis ꝙ per terminos prime. eſt. n. rationalis artifex: ideo per entia rationis debet diffinire. Ex quibus ſequit ſtrodum per illationẽ intelligere propoſitionem illatiuã. ſic namq; magis ſapit naturã entis rationis ⁊ termini ſecunde intentionis: ꝙ ſi aliomodo dixeris. ideo diffiniens ꝯſequẽtiã ſic debuit intellexiſſe. ¶ Tertio nota ꝙ propoſitio ilatiua tripliciter dicit ilatiua. vno modo actiue. quia poſſit inferre: vel q: per illã intellectus poſſit inferre. aliomodo paſſiue q: poſſit inferri. tertio autem modo vt eſt oratio includẽs tam inferens ꝙ ilatum. Hic nõ intelligit ſtrodus conſequentiã eſſe propoſitionem ilatiuã nec primo nec ſecundomodo q: ſic conſequentia non eſt propoſitio ilatiua. Nec etiã tertiomodo accepit. quia tunc ſuperflue adderetur conſequentis ex antecedente. Sed accepit pro quodã cõmuni ad tres illos modos. Et per aliã particulam poſtea ſpecificat. ¶ Quarto nota magiſtrũ addere ꝯſequentis ex antecedente: ne quis putet conſequẽtiam eſſe ilationem. i. propoſitionẽ ilatiuã actiue aut paſſiue ſed illatio eſt. i. propoſitio ilatiua cõſequentis ex antecedente vtrũq;. ſ. includens tam propoſitionem inferentẽ ꝙ ilatã veluti ptes integrãtes. ¶ Quinto nota: q: dicit conſequẽtis ex antecedente: ꝙ li ex multiplicem. d. cõpoſitionem aut. n. d. materialẽ cauſam: veluti ſtatuã ex ere fieri dicimus. aut cauſas efficientem. ſicut dictum eſt filiũ ex patre procedere. aut termini a quo rationem notat: vt dicere conſueuimus ex die fieri noctem. Dico tunc ꝙ hic ſi accipit li ex ſub ſenſu primo diffinitio eſt mala. ſi vero intelligitur ſub ſenſu ſecundo vel tertio. q: antecedens informãs intellectũ eſt cauſa effectiua conſequẽtis. Et habet etiã rationem termini a quo. nã intellectus diſcẽdens a conceptu antecedentis terminat ad cõceptum conſequẽtis. ¶ Sexto nota ꝙ licet genus cõſequentie li propoſitio ſit. tamen ex pte differẽtie colligimus multa cõtineri partialia. ponimus. n. relationem ſeu reſpectũ conſequentis ad antecedens qd notat li ex. ponimus itẽ actionẽ paſſionẽq; intellectus. nec. n. alterius hec ilatio eſt ꝙ intellectus. Quare conſequentia eſt propoſitio ex antecedente ⁊ cõſequente per intellectũ illato cõpoſita. ¶ Septimo nota ꝙ cũ ex pte differẽtie duo colligant actio. ſ. ⁊ relatio. magis tamẽ eſt relatio illa intentioni noſtre de cõſequentia proportionata ꝙ actio ipſa intellectus. Hec enim realis eſt: illa vero intentionalis. quorũ primum a logici conſideratione eſt alienũ: niſi ſub 2° reſpectu cõſideretur. quippe logicus ſolũ intellectus actionẽ conſideret: vt circa diuerſas propoſitiones verſetur: quarũ alia ⁊ alia eſt habitudo. ideo cõuenientior eſt logico relationis ꝙ actionis conſideratio. ¶ Octauo nota ꝯſequentiã pro mentali hic diffiniri ⁊ nõ pro vocali vel ſcripta. cũ ⁊ ſequẽtes diffinitiones mentaliũ tantummodo ſint. vt ſtra ma-

gis erit manifeſtum. Sic igit patet conſequentie deſcriptio eiuſdemq; per ſingulas partes explanatio. ¶ Prima parte ſic expedita ſecundã nunc aggrediamur. ¶ Primũq; argumenti necnon aliorum omnium (ſunt.n.connexi) materiam examinantes auctoꝝ opiniones in medium afferamus. ¶ Antiqua igitur eſt opinio ferabrichana dicẽs conſequentiam eſſe relationem ſuppoſitionis: que eſt conſequentis ex antecedente. ¶ Suppoſitionis inq̃. quia omnis habitudo poſterioris ad prius ſuppoſitionis eſt. Ex quo ſequit conſequentiã malam non eſſe conſequentiã: quia nulla in ea eſt relatio. ſed de hoc immediate quo fiet. ¶ Addidit ꝛ his alexander ſermoneta: ꝙ ſm virum hunc conſequentia non ꝓprie concedit: ſicut nec aliqua relatio aut aliud quoduis ſimpler. ſed ſi conſequentiam concedimus: conſequens bono argumẽtãdi modo deduci ſignificamus. Ex quo vult alexãder ex mente auctoris quem diximus idem dictu eſſe: cum quis conſequentiã concedit: aut illã annuat eſſe bonã. nam ſi concedere conſequentiã: idem eſt ꝙ cõcedere modum argumentãdi eſſe bonum. ꝛ modum argumentandi eſſe bonum: idem eſt ꝙ conſequentiã eſſe bonã: ergo cõcedere conſequentiã in via illa erit concedere cõſequentiã eſſe bonã contra communem obligãdi artem. Sed certe illud auctore ferabrich non vidi: nec alexãdri argumentum licet ingenioſum ad hoc cõuincit. ¶ Dicam.n. ꝙ concedere conſequentiã ſm virum illum eſt concedere argumentandi modum merito autentici ſignificati eſſe bonum. concedere autem conſequentiã eſſe bonã eſt annuere ſignificato conſequentie merito ſignificati qñ modo habet. quare non idẽ eſt conſequentiam concedere ꝛ illam concedere eſſe bonum vel illius modũ argumentãdi valere. ſed tantum valere. iuxta autenticũ ſignificatũ: nec hoc cũ conſequentia bona conuertat. Hec de prima opinione ſatis dicta ſint. Secunda autem via. ponit cõſequentiã eſſe actionem actũq; intellectus ſiue is paſſio ſiue actio ſit. qđ eſt de intẽtione hentiſbe. in ꝯſequentijs ſuis dum cõſequentiã p. actũ intellectus diffinit. Eandẽq; opinionem communis expoſitio ſtrodo illam imponit: vt maxime patet ex primo pergulenſis dubio. ¶ Sed alexãder contra eum inuehitur dicens hoc non eſſe de mente ſtrodi. cum dicat conſequentiam eſſe ꝓpoſitionẽ illatiuã in hoc capite: ꝛ in probatione. xiij. regule conſequentie partes antecedens dicat ꝛ conſequens. Vez iſtas dubitationes cõtra pergulenſem. nullas eſſe puto. cũ ſola auctoritate que gloſari poteſt muniant. Cum.n. dicit ſtrodus conſequentiã eſſe ꝓpoſitionem illatiuam. ¶ Gloſabit. p. dicens eã eſſe ꝓpoſitionem. i. circa propoſitionem. Et eſt modus vſitatus vt in ſecundo de anima vox eſt aer. i. circa aerem. ¶ Secunda vero ſoluitur dicendo ꝙ ſtrodũ antecedens ꝛ conſequens dixiſſe ptes cõſequentie. non quia intrent conſequentie eſſentiam illam integrando. ſed ꝙ antecedens ꝛ cõſequens illi preſupponatur tãq̃ pars toti. ſiquis ergo pgulenſis opinione dellectetur hec dicat. quibus vero nõ placet: cum alijs rationibus q̃ ex auctoritate deſtruant. ¶ Tertia opinio de conſequentia eſt Io. venatoris dicentis cõſequentiã orationem illatiuam propter rationes a principio q̃ſtionis adductas. ¶ Mõ deinde alexander ex intentione ſtrodi dicendum voluit illis motus auctoritatibus quas pgulenſi obiectas diſſoluimus. ¶ Contra ſe tamen leue ad modum facit argumentũ quod neſcio quo pacto ſoluit. Sic enim argumẽtat. ſi ꝯſequentia eſt propoſitio illatiua ergo ſtrodus nugationem cõmiſit. nã ſic idem ſe ipſum diffi[illegible]. ¶ Reſpõdet alexander illam non eſſe diffinitionem ſed deſcriptionem. ſed miror virum hunc alios notantem in re tam facili poſteris carpẽdi occaſionem preſtitiſſe. ¶ Poſſet enim q̃ſq; vel mediocriter eruditus ſua auctoritate aliã q̃uis diffinitionem dicere nugatoriã. cum idem diffinitio diffinitũq; ſignificet. quare ſi hec eſt nugatio ꝯſequentia eſt illatiua propoſitio: q: idem ſignificat ſubiectum ꝛ predicatum. Sic ꝛ alia queq; ꝓpoſitio in qua diffinitio de diffinito predicabit idem bis dicet. Nec aliqua eſſet diffinitio que non hac ratione poſſet improbari. ¶ Melius autem dicere potuiſſet: ſi negaſſet hanc eſſe nugationem. conſequentia eſt propoſitio illatiua. Non enim valet ſubiectum idem ſignificat ꝙ p̄dicatum ergo nugatio eſt. q: licet idem ſignificẽt nõ tamen eodem modo: cum vnum diſtincte. ſ. diffinitio alterum. ſ. diffinitum ꝯfuſe repreſentet. ¶ Quarta ꝯñtiaꝝ opinio eſt alexãdri qui de conſequentia diſtinguens pro ſigno ꝛ ſignificato conſequentiam pro ſigno. d. eſſe orationem. pro ſignificato autẽ accidens ad omne punctum mundi multiplicatum conſequentiã voluit eſſe. Dicitq; omnes ante ipſum ſignificato pretermiſſo de ignobiliori ſigno pertractaſſe. ¶ Ipſe autem conſequentiam pro ſignificato ſic diffiniuit. ꝯſequentia eſt veritas ſignificabilis per propoſitionem illatiuam. Ex quo corolarie concedit ꝙ aliqua eſt cõſequentia in qua nihil ex altero ſequitur vt de conſequentia cuius antecedens eſt falſum. Secundo ſequitur ꝙ non detur conſequentia mala pro ſignificato. ¶ Sed gratia veritatis dilucidande ¶ Infero non nulla ex iſta opinione. ¶ Primũ ꝙ aliq̃ eſt veritas rei q̃ nõ eſt adeq̃tio rei in ſua principia. ꝯñs eſt falſum ꝛ pbo ꝯñtiã. quia huic conſequentie homo eſt lapis ergo tu curris. correſpondet veritas rei: que tamen non adequat ſuis principijs. cum ſua principia nulla ſint ſuo antecedente ꝛ conſequẽte falſis exiſtentibus. ¶ Secũdum corelarium ſequit aliquod eſſe accidẽs: quod nec eſt proprium nec commune. nam accepta hac veritate. ſi homo eſt animal eſt. que per te eſt accidens aut igĩ eſt accidens commune aut proprium. ſi commune. ergo non repugnat illam a re ſeparari: ꝛ ſic res poterit eſſe ꝛ tamen nõ ſi homo eſt animal eſt: quod contradictionem implicat. ¶ Si autem ſit accidens proprium: ꝛ omne tale habet ſubiectum: ergo arguendo ab exiſtentia conſequentie illius ad ſubiectum conſequentia valet. ergo illi cõſequentie ex auctoris fundamento correſpõdet aliud accidens proprium: quod habet ſubiectum. ꝛ ſic in infinitum ꝓcedetur. quare illud accidens nec eſt proprium nec commune. ¶ Tertio ſequit ꝙ iſte

terminus cõſequentia ſit terminus prime impoſitionis.cum ſit terminus ſcriptus nõ terminum ſignificans. ❡ Quarto ſequitur logicum in parte tertie operationi ſpectanti de incomplexis determinare.tale enim accidens incomplexum eſt de quo hic tractatur.cum tamen tertie ſit operationis liber.Hec ſunt que ad alexandrum videntur ſequi.tu (ſi potes) ea ſubterfugias. ❡ Ego non ad hec veniam inconuenientia:Sed conſequentiam dicam de intentione ſtrodi.orationem eſſe non ſolis auctoritatibus motus verum ea potiſſimum ratione:quam ex duobus notatis in primo articulo deduxi.ſicq; ſecunde parti finem imponam. ❡ Tertium vero queſtionis principale exequentes Ad argumenta cõſequentiam eſſe orationem concludentia dicemus ea ſm ſtrodum vt expoſuimus veritatem concludere. ❡ Si quis tamen velit pergulenſem tenere. ❡ Ad primum diceret de vi ſermonis illam eſſe falſam ſillogiſmus eſt oratio.accipiendo ſillogiſmum formaliter:ſicut τ illa cõſequentia eſt oratio.ſenſus tamen potuit eſſe bonus ſcilicet ſillogiſmus eſt oratio id eſt circa orationem. ❡ Ad ſecundum diceret conſequentiam dupliciter accipi materialiter τ formaliter.primo modo eſt hipothetica τ ppoſitio.ſecundo modo non.τ ſibi non competit hipothetice diffinitio. Ad tertium vero dupliciter dicitur vno modo negando maiorem.quia negamus hominem eſſe aſinum:τ tamen hoc nõ eſt ppoſitio ſed nihil eſt.quia tamen maior eſſet vera accipiendo negandum τ concedendum pro ſigno concedendo vel ſigno negando:Aliter reſpondeo q maior iſta eſt ſimpliciter falſa.omne concedendum vel negandum eſt propoſitio.ſed verum eſt omne tale eſſe propoſitionem vel propoſitionem preſupponens.τ ſic concedo conſequentiam eſſe propoſitionem vel propoſitionem ſupponentem.Poteſt etiam reſponderi dicendo conſequentiam non eſſe proprie concedendam nec negandam:ſed dicere conſequentiã eſſe concedendam eſt dicere concedendum eſſe conſequens bene inferi ex antecedente ſcitum eſt merito ſignificati autentici. ❡ Ad quartum diceret.p.conſequentiam eſſe incomplexum per complexa ii orationem ſignificabile τ orationem ſimiliter preſupponens.ſicut actus compoſitiuus categoricus in ſe ſimplex eſt licet per complexum ſignificetur:τ plures preſupponit intentiones.

Ad auctoritates autem diceret ſtrodũ in primo capite velle conſequentiam eſſe propoſitionem id eſt circa ppoſitionem. ❡ In decimaquarta vero regula τ in vigeſimatertia intelligit conſequentiam componi ex antecedente τ cõſequente non tanq; ex veris partibus ſed tantummodo per ſillogizationem quia ſcilicet pſupponuntur conſequentie. ❡ Hec diceret pergulenſis. ❡ At nos concluſionem ſine controuerſia veram diceremus. ❡ Sed argumenta probantia conſequentiam nõ eſſe propoſitionem ſic nobis eſſent ſoluenda. ❡ Ad primum cum dicitur ſequi conſequentiam eſſe categoricam.negatur hoc ſequi.nec eſt verum q concedere conſequentiam ſit concedere categoricam tantum:licet enim concedendo conſequentiam in virtute concedamus τ categoricam innuentem modum arguendi eſſe bonũ merito autentici ſignificati:tamen τ aliud concedimus ſcilicet conſequentiam illam que non eſt categorica. ❡ Ad ſecundum dico omnem conſequentiã τ omnem orationem conſequentie equiualentem eſſe perfectam.τ illam conditionalem.ſi antechriſtus eſſet albus antechriſtus eſſet coloratus.aſſero eſſe perfectam.quod cum improbatur ſic arguẽdo eſt ſubiunctiua ergo imperfecta.negatur argumentum.vnde ſubiunctiuarũ alia ſimplex:vt cum eſſem vincentie.alia compoſita:vt cum eſſem vicentie dabam me voluptatibus.prima quidem imperfecta eſt/ſecunda vero perfecta.τ talis eſt conditionalis propoſita. ❡ Ad tertium dico conſequentiã vocalem non eſſe conſequentiam:ſed fore vel fuiſſe.ſicut eam non profers:ſed pferes vel protuliſti.nec de ipſa hic eſt ſermo vt in primo articulo dictum eſt.niſi forte inquantum ſibi mentalis correſpondet cuius partes ſimul ꝑmanent. ❡ Ad argumẽta autem probantia conſequentiã eſſe relationem τ non ppoſitionem. ❡ Ad primum cum dicit formale conſequentie eſſe relatiuũ τ ideo conſequentiã eſſe relationem.negat argumentũ.ſed ſequit nũ conſequentiã eſſe ppõnem relationem notãtem non q ſit relatio ipſa. ❡ Nec negat ꝯſequentie formale qd ex differentia elicit relationẽ notare. ❡ Poſſet etiã negari in intentionalibus ſemp a formali remaccipe denominationem. ❡ Ad ſcdm negat q per conſequentiã aliqua per ſe referant.ſed ſi per accidens hoc non negat ꝯſequentiã eſſe relationem verum cum relatione illã eſſe ſequit. Ad auctoritates autem dicendũ eſt illas tantũmodo oſtendere cõſequentiam cum relatione eſſe:quia relationem notare. ❡ Sed ferabrich argumẽta concederet demõſtrare.Et ad ſibi oppoſita diceret. ❡ Ad primum quidem relationem per incõplexum tantũmodo importatam nullum complexum ſcilicet preſupponentem eſſe prime operationis qualis non eſt conſequentia:ideo non ſequit eam prime operationis exiſtere. ❡ Ad ſecũdum dicitur conſequentiam non eſſe neceſſariam:quia ſemper ſit.ſed quia quandocunq; ſic formetur ſit bona.τ ſic illam relationem concedendum eſt eſſe neceſſariam.quare maior eſt neganda ſub hoc bono ſenſu:ſed ſub alio minor:q ſi maiorem vno modo accipias alio vero minorem concluſio non ſequitur. ❡ Ad tertium deinde reſponderet eſſe relationem inter propoſitiones ſic ſignificantes licet inter res nulla ſit. ❡ Poſſet tamen alius dicere conſequentiam eſſe relationem rationis non realis τ tunc in ea conſequentia habet dicere eſſe relationem:τ omnem conſequentiam malam eſſe conſequentiam.quod ego teneo de relatione que in conſequentie diffinitione ponitur eſſe dicendũ. ❡ Ad argumenta autem probantia conſequentiam eſſe actionem:negatur conſequentiam eſſe diſcurſum:cum quo tamen ſtat conſequentiã eſſe operationis tertie.quia eſt propoſitio diſcurſum notans.Et ad auctoritatem dicendum eſt ſtrodũ velle per illa oſtendere conſequentiam eſſe propoſitionem:q intellectus vnum ex altero infe-

rendo compoſuit. ¶ Et ſic expono conſequens
infert eſt intellectum deuenire. id eſt eſt propoſi-
tio per quã intellectus deuenit. ¶ Quod vero
dicitur de verbo paſſiuo cõiecturã facit non rõnẽ.
¶ Soluuntur itaq̃ rationes hoc pacto quibus
pergulenſis libẽter annueret. ¶ His autem op-
poſitas ſic ipſe ſibi ſolueret dicendo conſequen-
tiam eſſe neceſſariam: nõ quia ſemper ſit: ſed quia
oppoſitũ cõſequentis repugnet antecedenti: nec
poſſit ſtare cum antecedente ſic ſignificãdo ⁊ ſic
etiam concederetur ꝙ aliqua actio ſit neceſſaria.
quia ſit inter tale antecedens tale ve cõſequens:
vt nunq̃ poſſit oppoſitũ conſequentis ſtare cum
ãtecedente. ¶ Ad vltimũ diceret pgulenſis: ꝙ ad
miſſo ad intellectum ꝙ nihil ſit: concederet illam
conſequentiam ſi tu es: homo eſt: vel aliam quã
vis bonam. non tamen ſtat ex hoc cum caſu con-
ſequentiam eſſe: nec me concedere illam: ſicut ⁊
actionem eſſe repugnat. Sic itaq̃ patet quid de
intentione ſtrodi in diffinitione conſequentie ſit
dicendum. Et quonam modo doctoꝝ viroꝝ ſen-
tentie ſint ſuſtinende.

(q)Ueritur ſecundo vtrum diuiſio conſe-
quentie in bonam ⁊ malam ſit bene po-
ſita. Et argumentatur illam non eſſe bo
nam ſic primo. non datur conſequentia mala: er-
go diuiſio non bona. probatur aſſumptum. nam
ſi conſequentia eſt mala: ergo conſequens male
infertur ex antecedente. ergo falſo ex anteceden
te infertur: ergo ex antecedente non infertur cõ-
ſequens. ergo non eſt conſequentia. quod erat
probandum. pꝛima conſequentia arguitur. quia
modus eſt arguendi a diffinito ad diffinitionem.
ſecunda. quia malum ⁊ falſum conuertuntur. ter-
tia vero a ſimili comprobatur. ſequitur namq̃
falſo tu curris: ergo tu non curris. vltima ve-
ro tenet a diffinitione ad diffinitum. ¶ Scđo ve
rum probatur non dari conſequentiam malam.
⁊ ſic mala erit diuiſio. nam in omni conſequentia
conſequens infertur ex antecedente: ſed in con-
ſequentia mala conſequens ex antecedente non
infertur: ergo conſequentia mala conſequentia
non eſt. minoꝛ oſtenditur. nam habet ſtro. in capi
tulo de regulis ſpecialibus: ꝙ cõſequens ex an-
tecedente inferri eſt ꝙ intellectus per conceptum
antecedentis ad conceptũ veniat ↄſequentis: qđ
non fit in conſequentia mala. non enim apparet
quomodo ex hoc antecedente tu es homo intel-
lectus iſtam cognoſcat aſinus iacet: que in hac cõ
ſequentia mala tu es homo ergo aſinus iacet põt
conſequens fieri. quare in conſequentia mala cõ-
ſequens non infertur ex antecedente: ergo con-
ſequentia mala non eſt conſequentia. quod erat
probandum. ¶ Tertio ad idem arguit ↄſequen-
tiam malam non eſſe conſequentiam. quare ma-
lus ſillogiſmus non eſt ſillogiſmus: ergo nec ma-
la conſequentia eſt conſequentia. ⁊ ſic diuiſio erit
mala. cum diuiſum non predicetur de diuidenti-
bus. ¶ Quarto adhuc oſtenditur: conſequentiã
malam non eſſe conſequentiam. quia dato oppo-
ſito ſequitur conſequentiam malam eſſe bonam.
nam ſi conſequentia mala eſt conſequentia: ergo
conſequentia mala eſt bona. tenet argumentum:

quia terminus abſolute pꝛolatus ſemper debet
pro nobiliori ſignificato in propoſitione reponi.
¶ Quinto argumentoꝛ illam eſſe malam diui-
ſionem. nam quecunq̃ diuiſio membra habet con
currentia illa mala eſt. ſed hec huiuſmodi eſt. er-
go mala diuiſio. minoꝛ declaratur. nã omnis con
ſequentia mala eſt bona. quacunque enim mala
data in ea conſequens debite infertur: ergo ma-
la eſt bona. ꝙ autem debite inferatur ſic conclu-
do. infert enim ſicut debet in conſequentia mala:
ergo in ea conſequens debite infertur. ergo eſt
bona. q̃re conuenientibus membris diuiſio mala.
¶ Confirmatur. vĩ. membra congruere alio me-
dio oſtendendo conſequentiam malam eſſe bo-
nam. nã hac accepta tu es homo ergo tu curris
probo iſtam eſſe bonã ſic arguendo. omnis conſe-
quẽtia cuius ſignificatũ eſt preciſe ſicut eſt. bona
eſt. ſed huius ſignificatum eſt tale: ergo ipſa eſt
bona. minoꝛ oſtenditur. quia omne ſuum ſignifi-
catum eſt ſicut infert: ⁊ ſicut infert eſt preciſe ſicut
eſt: ergo illa habet ſignificatum quod eſt preciſe
ſicut eſt. maioꝛ videtur nota. minoꝛ vero decla-
ratur. nam ſicut infert eſt ſicut male infert: ⁊ hoc
eſt preciſe ſicut eſt (cum ſit verum eam male in-
ferre) quare ſuum ſignificatum eſt preciſe ſicut eſt.
ergo ipſa eſt bona. membra igitur inter ſe conue-
niunt: ergo diuiſio mala. ¶ Septimo arguit diui
ſionem eſſe malam. nam bonum ⁊ malum ſunt in
rebus: ſex. metaphiſi. tex. commenti. viij. verum
autem ⁊ falſum in intellectu. ſed conſequentia nõ
eſt res extra intellectum: de intellectuali namq̃
agimus: ergo conſequentia non bene diuiditur
per bonam ⁊ malam. quod erat intentum. ¶ In
oppoſitum argumentaboꝛ diuiſionem eſſe bonã.
nam illa diuiſio eſt optima: cuius diuiſum de diui
dentibus vniuerſaliter predicatur: ⁊ cuius diui-
dentia euacuant totum ambitum diuiſi: hec eſt
huiuſcemodi: ergo bona. minoꝛ probatur. nam ſi
quid deeſt. eſt. quia conſequentia mala non ſit cõ-
ſequentia. ¶ Sed ipſam probo eſſe cõſequentiã.
quia propoſita vna conſequentia mala recte re-
ſpondẽdo negabis conſequentiam: aut igitur ne-
gas conſequentiam que eſt: aut que non eſt. non
ſecundum. ergo primum. tunc ſic tu negas conſe-
quentiam que eſt: ⁊ non negas aliam conſequen-
tiam q̃ malam: ergo conſequentia mala eſt conſe
quentia que eſt. ¶ Secundo propoſitio falſa eſt
propoſitio. g̃ ⁊ ↄſequentia mala eſt cõſequentia p
locũ a ſili. ¶ Tertio conſequentie nomẽ eſt ana-
logũ ad bonã ⁊ ad malã: ergo conſequentia predi
catur de mala. tenet argumentũ. quia analogũ de
bet predicari de analogatis. ¶ Quarto in conſe
quentia mala eſt cõſequutio: ⁊ igitur cõſequentia.
¶ Quinto cõſequentia mala eſt propoſitio: ⁊ nõ
apparet eſſe niſi rationalis: ergo cõſequentia ma
la eſt propoſitio rationalis. ſed cõſequẽtia ⁊ pro-
poſitio rationalis conuertuntur: g̃ conſequentia
mala eſt cõſequẽtia. Et ſic q̃ſtio pro vtraq̃ pte du
bia eſt. ¶ In hoc q̃ſito tria ſunt vidẽda. ¶ Pri-
mo quidẽ qualiter hec diuiſio ſit limitãda. ¶ Se
cundo primi principalis materia eſt examinãda.
¶ Tertio aũt ſoluẽda argumẽta reſtabũt. ¶ In
primis igitur nota in oĩ bona diuiſione tria eſſe ↄſi-

derādo.id.ſ.quod diuiditur.ꝛ que ſint ea per que diuiſio procedit.que tertio ſint diuiſionis termini. ¶ Que omnia hic inuenies:quod.n.diuiditur eſt li conſequentia. ¶ Ea per que fit diuiſio ſunt debite ꝛ indebite inferri. ¶ Diuiſionis autē termini ſunt cōſequentia bona ꝛ conſequentia mala: que valet aut non valet. ¶ Secundo nota ratione diuiſi ꝙ hic accipitur conſequentia pro mentali tantum.ea enim eſt per quā intellectus debite vel īdebite infert.alie vero vocales huius ſunt note:neqꝫ dicunt bone vel male niſi ſm ꝙ conceptuali cōſequentie ſubordinant. ¶ Tertio nota merito diuidentium. Li debite ꝛ indebite terminos eſſe reſpectiuos.per quos optime diuiſit cōſequentiā.relatio.nāqꝫ in conſequentia ex parte differentię continet ideo conuenientiſſime diuiſit per ea que relationi ꝛ cōſequentiarū differentijs attinet. ¶ Eodem modo ꝛ de actione dicat vel paſſione:que notatur verbo infinitiuo inferri.id.n.optime appoſitum eſt in diuiſione.cum actio differētie ꝯñtie pertineat:vt in precedenti q̄ſtione declaraui. ¶ Quarto nota ꝙ cum li debite reſpectum dicat illationis.q̄ illatio alicuius eſt inferentis:ideo illud ad intellectum recte operantē eſt referendum:vt ſit ſenſus:ꝛ quia conſequens poteſt debite inferri ex antecedente.i.ſicut debet intellectus recte diſcurrens:vel indebite.i.ſicut nō debet intellectus recte diſcurrens. ¶ Nec ħ putes conſequentie attribuendum.in omni enim conſequentia conſequens infertur ſicut in illa debet.ſi nāqꝫ velles aliter inferre:non eſſet illatio:vt in ea fieri debet.quia non illa eſſet.ſed alia cōſequente variato. Ex quibus ſequit ſolutio quinti argumenti principalis vt rñdendo videbitur.

Quinto nota ſtredū terminos iſtos poſuiſſe diuiſionis.ſcilicet conſequentiā bonam ꝛ malam. que valet ꝛ que non valet.dixit autem que valet ꝛ que non valet.ne quis crederet ipſum accipere bonum pro commodo vel vtili ꝛ malum pro incommodo ꝛ nocitiuo.nec.n.ſic dicit conſequentia bona vel mala.ſed ideo dicitur bona qꝛ valet. ꝛ mala quia non valeat. Sic ergo ſtredus eſt interpretandus. ¶ Et quia poterit aliquod conſequens inferri ex antecedente per propoſitionem. ſcilicet illatiuam debite ꝛ indebite ſicut.ſ.intellectui recte diſcurrenti debet vel non debetur.ideo ſm hoc.i.merito hoꝝ per que fit diuiſio daī conſequentia bona ꝛ mala:que valet:ꝛ que non valet. ne exiſtimes ipſum accipere bonū pro vtili ꝛ malum pro inutili. Reliquū modo eſt vt materiā primi principalis examinemus. ¶ In quo opiniones de ꝯſequentia mala ſunt vidende. ¶ Eſt igit opinio ferabrich:ꝙ nulla cōſequentiā mala ſit cōſequentia. Et in hoc fundaī.qꝛ cōſequentia apud ipſum eſt relatio q̄dā ſupoſitionis:q̄ dī dependentia cōſequētis ad antecedens.quare cū in conſequentia mala nō ſit hec dependentia:apud ipſum conſequentia mala nō eſt ꝯñtia. ¶ Faceret tamē iſte vir differentiā inter conſequitionē ꝛ cōſequētiam:hanc volens eſſe relationē:illā vero actionem.ꝛ cōcederet in conſequentia mala eſſe conſequutionem:negaret aūt in ea conſequentiā eſſe. Hec dum fideliter recitaret pergulen.in verbis a moderniozibus carpitur. Nam eum reprehendunt dicentē ſm ferabrich non dari conſequentiā malā.nā dicunt ſm illum vizꝫ dari cōſequentiam malā.nec illud in cuius via eſſe negādum:ſed negandum eſſe conſequentiā malā eſſe conſequentiam.aliud autem dicunt eſſe nō dari conſequentiam malā:aliud vero nō dari conſequētiā malā: que ſit bona. Sed certe iſta eſt vis verboꝝ:nam cum paulus.d.non dari conſequentiā malā:intellexit non dari conſequentiā que ſit mala. ¶ Contra tamen aliud dictū de conſequutione bonā habeo dubitationē.nā concedit in conſequentia mala eſſe conſequutionē:ꝛ negat eſſe conſequentiā: quia ibi non eſt relatio.contra ſi ibi eſt actio:ergo ibi eſt relatio agentis.quare ſi in cōſequentia mala eſt actio:concedendū eſt in ea ꝛ relationem eſſe. qđ negat. ¶ Rñ.dupliciter primo argumentum probare ibi eſſe relationem agentis ad paſſum nō autem relationem dependentie. ¶ Secundo dicitur negando ibi eſſe relationē.licet.n.in ea ſit reſpectus agentis ad paſſum:non tamen ſequiī ibi eſſe relationē.nec.n.ille reſpectus eſt relatio.cum relatio ſit ab intrinſeco:reſpectus aūt ille extrinſecus adueniat.ſed de hoc agendū eſt in antepredicamentis aſſignando predicamentoꝝ ſufficientiā.ſic itaqꝫ pergulenſis ſubſtinet. ¶ Sed redeamus vnde venit ſermo. ¶ Ferabrich conſequentiam malā negat eſſe conſequentiā. ¶ Quā viā ꝛ inſequutus eſt alexander:licet ab ipſo differt: nam ꝙ ferabrich.de cōſequentia pro ſigno dixit: Alexander de ſignificato intellexit.vellens tamē conſequentiam malā pro ſigno eſſe cōſequentiā.

Nō ſiquis via hac delectatur:ad argumenta in oppoſitū queſtionis adducta ſic reſpōdeat.cū.n.queriī propoſita mala cōſequentia quid reſpōdeam:dicā me negare conſequentiā:nō qꝛ negem propoſitionē:que ſit conſequentia:ſed qꝛ negem oꝛonem q̄ꝫ veluti conſequentiā propoſuiſti. De virtute igiī ſermonis hec eſt falſa nego conſequētiam.ſed admittiī ſub ſenſu dato. ¶ Ad ſm ſimilitudo negaī qꝛ in cōſequentia dependentia requiritur:que nō eſt in ꝓpoſitione neceſſaria. ¶ Ad tertium negaret conſequentiā eſſe analogum:qꝛ nō competit vtriſqꝫ bonę.ſcilicet ꝛ malę conſequentię. ¶ Ad quartum negaret cōſequentiam vt dictum eſt. ¶ Ad quintum diceret conſequentiam malā eſt propoſitionem:nō tamen rationalem ſed aliam.ꝛ ſi queritur que ſit:dicam ꝙ eſt rationalis mala.non tamen ſequitur ꝙ ſit rationalis.ſicut nec valet eſt conſequentia mala:ergo eſt conſequentia. ¶ Hec prima poneret opinio. ¶ Secunda vero poſitio eſt.ſtrodi hentiſberi ꝛ omniū logicoꝝ qui dicunt conſequentiam diuidi per bonam ꝛ malā ꝛ ꝙ conſequentia bona eſt conſequentia ꝛ ſimiliter cōſequentia mala eſt conſequentia. ¶ Sed contra iſtā dum primū ſit argumentum: nō nullos audiui concedentes in cōſequentia mala conſequens male inferri ex antecedente tranſcendenter li male accipiendo.ꝛ ſic conuertitur cū li falſo.nec ex hoc ſequitur ꝙ nō inferatur.ſequeretur autem ſi li falſo pro propoſitione acciperet. ſed certe iſti peſſime reſpondent. nam accipiendo li falſo pro non ente ſic falſum eſt in conſe-

quentia mala cõſequens falſo ſequitur ex antecedente. ⁊ ſimiliter male ſequi: nihil. n. eſt malum aut falſum traſcendenter: ſicut nec aliquid eſt nõ ens. ¶ Nec declarant iſti q̃uo cõceſſa illa: in conſequẽtia mala cõſequens male infertur: ſequitur propoſitio ſimilis cũ li falſo. q2 nõ ſequit̃ tranſcendẽter vt ꝓbaui: nec vt dicit paſſionẽ ꝓpoſitionis. Ideo huius difficultatis gratia. ¶ Dico li malũ accipi dupliciter. vno modo vt conuertit̃ cũ li nõ ens: ⁊ eodẽ modo dicat̃ de li falſum. aliomodo accipitur malum vt nõ cõueniens. ſicut venenũ dr̃ malum. quia nature non conuenit. ⁊ ſic accipitur falſum pro non cõuenienti nature. ſicut falſum dr̃ aur: qđ nõ conuenit nature auri. ⁊ conſequentiã malã ſeu falſam. q2 in ea nõ argumentamur vt intellectui conuenit. tertiomodo accipit̃ falſum pro ꝓpoſitione falſa. ⁊ malũ ſimiliter. licet nõ ſic conſueuerit dici. qua diſtinctione ſtante dico in cõſequentia mala cõſequens male ſequi. i. incõuenienter ⁊ ſic falſo ſequit̃ idest nõ vt cõuenit ſequit̃. nec valet g̃ nõ ſequit̃: vel nõ infert. ab inferiori ad ſuperius negatione prepoſita. Si tñ accipit̃ aliter male ⁊ falſo propoſitiones ille ſunt negande. ¶ Quã diſtinctionẽ cũ multi ignorauerint: neſcieruñt dicere quo nã pacto iſta exiſtẽte vera: in cõſequentia mala cõſequens male infert̃: nõ ſit cõcedenda ſilis de li falſo. Poſſet tamen abſolute negari hec cõſequentia: in ꝯſequentia mala ꝯñs male infertur: g̃ falſo cõſequens in ea infert̃. ⁊ cũ dicitur li male ⁊ li falſo cõuertunt̃. hec negat̃. licet. n. nomina ſub eadem acceptione que tripliciter fieri põt. cõuertantur: nõ tamen eoꝝ aduerbia. ut nũc elligas. ¶ Tertiũ deinde expediẽtes ad primũ duplicit̃ dico vno modo negando conſequẽtiam malã nõ eſſe conſequentiã. ⁊ ad cõſequentiã que fit contra male infert̃ ex antecedente: g̃ ꝯñs falſo ſequit̃ ex antecedẽte. negatur argumentũ. ⁊ ad probationẽ ſine diſtinctione. nego li male ⁊ li falſo cõuerti: licet li malũ ⁊ li falſum cõuertantur. Aliter rñdeo ſi accipit̃ li male ⁊ falſo eodẽ modo: cõſequentia valet. ſi aũt diuerſimode: nõ valet. ſi aũt eodẽ modo accipitur. quero q̃uo li male accipiatur. an pro indebite. ⁊ eodẽ modo li falſo. ⁊ tũc concedo totum. nec poſtea valet. cõſequens falſo ſequitur: g̃ nõ ſequitur. ſed valet g̃ nõ cõuenient ſequitur. aut li male tranſcendenter. vel pro non vere. ⁊ ſic pro paſſione propoſitionis. ⁊ ſimiliter li falſo. ⁊ tunc concedo cõſequentiã. ſed nego antecedens. videlicet q̃ cõſequens in cõſequentia mala male inferatur ex antecedente. nec illa eſt diffinitio vel conſequẽtie male deſcriptio. Hec tñ rñſio cõuenientior eſſet: ſi argumentũ fieret cum li malũ ſic dicendo. ꝯſequentia eſt mala. g̃ cõſequẽs ſequi ex antecedente eſt malũ. g̃ idẽ eſt falſum. g̃ nõ ſequit̃. ⁊c. ¶ Ad ſecundũ dr̃ vno mõ q̃ dictũ illud ſtrodi intelligit̃ de ꝯñtia formali: q̃ in ea ꝑ cõceptum antecedentis intellectus venit ad conceptum ꝯſequentis. Vel dico aliomodo q̃ in ꝯñtia mala per cõceptum antecedentis intellectus venit ad conceptum ꝯſequentis. vt li per non dicat cauſam efficientẽ: ſed terminũ a quo. prima tamẽ rñſio eſt melior. q2 nõ ſic vti conſueuimus illa prepoſitione. ¶ Ad tertiũ dico ſillogiſmũ malũ non eſſe ſillogiſmũ. nec eſt ſilr̃ de ꝯſequentia. q2 ſillogiſmus. d. formã perfectã. que niſi affuerit nõ erit ſillogiſmus: ſed ꝯñtia formam. d. imperfectã: que cũ mala etiã terminoꝝ habitudine põt ſtare. vñ licet ſillogiſmus malus nõ ſit ſillogiſmus: eſt tamẽ ꝯñtia. plus. n. ad ſillogiſmũ requirit̃ q̃ ad ꝯñtiaꝫ. ¶ Ad quartũ poſſem dare reſpõſionẽ ꝑceptoris nr̃i reuerendi Magiſtri. f. frãciſci neritonij: q̃ dicebat ſemp anologum accipi pro nobiliori: niſi a ſubo limitet̃. vnde volebat q̃ huiuſmodi [sic] lacciñ ẽ ens licet predicatũ ſit analogũ: nõ tñ accipit̃ pro ſignificato nobiliori. ⁊ hoc q2 ſubiectũ reſtringit predicatũ. ¶ Sed cõtra iſtã rationẽ eſſet dictũ cõe logicoꝝ: q̃ qualia ſunt predicata talia ſint eoꝝ ſubiecta: ⁊ nõ ecõtra. Rñ. cũ ꝑceptoris reuerentia. q̃ hoc cõmune dictũ intelligit̃ de ſupoſitione perſonali ⁊ materiali. nõ de aliomodo accipiendi pro ſignificato digniori vel ignobiliori. ¶ Aliter tñ ad principale argumentũ rñdet̃ negando iſtã ꝯñtiã: ꝯſequentia mala eſt ꝯñtia: g̃ ꝯñtia mala eſt bona. ⁊ cũ dr̃ analogũ pro nobiliori accipit̃ ſignificato. Rñ. illud ſic intelligi: q̃ qñ aliq̃d de analogo abſolute ſumpto predicat̃: ſemp analogũ pro nobiliori accipit̃. nõ q̃ ſi ipſum analogũ ꝑdicet: pro ſignificato nobiliori accipiatur. Et illud dictũ intelligit̃ vbi ꝑdicatũ tale cuilibet analogi ſignificato cõpetat. ꝓp talẽ propoſitionẽ ꝯñtia eſt ꝯñtia mala: que eſt cõuertens illius: que concedit̃: ꝯñtia mala eſt ꝯñtia. ¶ Ad q̃ntũ rñdet̃ in ꝯñtia mala ꝯñs debite inferi ex antecedente. nõ tñ accipit̃ li debite in diffinitione ꝯñtie bone ſeu diuiſione ꝯſequẽtie eo mõ q̃ concedit̃ de ꝯñtia mala. nã in cõſequẽtia mala ita infert̃ ſicut in ea infert̃ debet: nõ tñ vt debet intellectus nõ oberrans. qualiter in diuiſione illa li debite accipit̃: vt in p̃io articulo notato q̃rto ſignaui. ¶ Ad ſextum argumẽtũ neget illa q̃ ſignificatũ ꝯñtie male ſit ſicẽ eſt: vl̃ ſit ſicẽ infert. q2 ſuũ ſignificatũ nihil eſt. nec ſicẽ infert nec ſicut nõ infert. ſignificatũ nãq3 ꝓpoſitionis falſe nõ eſt. ſic puto eſſe rñdendũ huic argumento: cui raro vel nũq̃ bonã audiui rñſionẽ. ¶ Ad ſeptimũ dico argumẽtũ ſic eſſe intelligendũ: bonũ ⁊ malũ ſunt in rebus veꝝ ⁊ falſum in intellectu. i. res nõ dicunt̃ vere niſi pro quãto intellectus de illis veras format ꝓpoſitiones: ſed dici poſſunt bone: dato q̃ intellectus nullã de illis habeat conſiderationẽ: nõ q̃ cõceptus in mente exiſtentes nõ ſint boni. ⁊ ſic ꝯñtia poteſt dici bona. Vel aliter dr̃ hic nõ accipit̃ bonum pro vtili: qualiter Ariſto. accipit tex. cõmẽt. viij. vj. methaphiſice. Quare patet quonã pacto illa diuiſio ſit intelligẽda: qualiterue conſequentia mala ſit conſequentia.

Q Uerit̃ tertio vtrũ diffinitio ꝯñtie bone ſit bene aſſignata. ¶ Cõtra quã ſic ꝑmo inſtat̃ nulla eſt bona diffinitio que non cõpetit cuilibet diffiniti ſupoſito. hec huiuſmodi eſt g̃ mala. ꝓbat̃ ſm̃ aſſumptũ q2 facio hanc conſequentiã tu es hõ g̃ tu ſedes cuius notã volo bono diſcurſui eſſe ſubordinatã antecedente tamen ⁊ ꝯñte ſignificationẽ non mutantibus. tunc patet illam eſſe bonã ꝯñtiã ſicut ⁊ nota ſua principalis bone ꝯñtie eſt ſignum ⁊ tamen põt eſſe ita ſicut ſignificat̃ ꝑ antecedẽs licet nõ ita ſit ſicut ſignificat̃

per ꝯñs. ¶ Secundo facio hãc ꝯñtiã tu es hõ ḡ
tu nõ es lapis iſta ꝯñtia eſt bona. ⁊ tamẽ põt eſſe
ita ſicut ſignificat ꝑ antecedens ⁊ nõ eſſe ita ſicut
ſignificat ꝑ ꝯñs. nã antecedens iam ſignificat ita
eſſe ſicut ꝯñs ṽo nõ ita eẽ ſignificat ſ; ita nõ eſſe.
quare nõ eſt ita ſicut ſignificat ꝑ conſequens: qꝛ
dato oppoſito ſequit ꝯñs ſignificare ita eẽ: ⁊ affir
matiue qð eſt ſalſũ. ¶ Tertio iſta ꝯñtia eſt bona:
tu curris ḡ tu moueris ⁊ tamẽ põt eſſe ita ſicut ſi-
gnificat ꝑ añcedẽs licet nõ ita ſit ſicut ſignificat ꝑ
ꝯñs. Quãuis. n. non mouearis poſſibile tñ eſt te
currere q̃re diffinitio mala. ¶ Quarto iſta ꝯñtia
eſt bona: deus eſt ḡ deus eſt. ⁊ poteſt eſſe ita ſicut
ſignificat ꝑ antecedens q̃n ſit ita ſicut ſignificat ꝑ
ꝯñs: ḡ mala diffinitio ꝯñtie bone. probat aſſum-
ptũ: qꝛ li quin idẽ ſignificat ꝙ ſi nõ: mõ patet poſſe
eſſe ita ſicut ſignificat ꝑ antecedens ſi nõ eſt ita ſi-
cut ſignificat per ꝯñs qꝛ põt eſſe ꝙ deus ſit ſi nul
lus deus eſt. eſt. n. illa ꝯditionalis poſſibilis ⁊ ne-
ceſſaria ſi nullus deus eſt deus eſt. ¶ Quĩto ar-
gumẽto: qꝛ vel in diffinitione ꝯñtie accipit ꝯñs ⁊
antecedens denominatiue pro ꝓpõne vel ſigni-
ficatiue pro ſignificato ſi ꝓmũ ḡ iſta ꝯñtia eẽt bo-
na: deus eſt ḡ aliqua propoſitio eſt qꝛ nõ põt eſſe
ita ſicut ſignificat per ꝓpõnem que eſt antecedẽs
niſi ſit ita ꝙ aliqua ꝓpoſitio ſit: ſi ſcḋm. cõtra qꝛ tũc
eſſet ſenſus ꝙ cõſequẽtia eſt: eſt cuius nõ põt eſſe:
ita ſicut ſignificat ꝑ añcedens. i. ꝑ ſignificatũ ante
cedentis quin pro tũc ſit ita ſicut ſignificat ꝑ ꝯñs
. i. ꝑ ſignificatũ ꝯñtis. nã idẽ eſt dictũ antecedens
ſignificatiue ⁊ ſignificatũ antecedẽtis: ꝯñs ſigni-
ficatiue ⁊ ſignificatũ ꝯſequẽtis dices admitto to-
tũ. Sed hoc eſt incõueniens tũc. n. data hac men
tali ꝯñtia: tu es hõ ḡ tu ſedes: dicerẽ ipſã eẽ bonã:
qꝛ nõ põt eẽ ita ſicut ſignificat ꝑ ſignificatũ añtis
niſi ſit ita ſicut ſignificat ꝑ ſignificatũ ꝯñtis. oppoſi
to. n. dato ſequeret ſignificatũ ꝯceptũ poſſe vlte
rius ſignificare qð eſt falſum cũ illud ſit vltimũ ſi
gnificatũ quare vꝫ diffinitionẽ illam eſſe malã ſub
quocunqꝫ. n. ſenſu ſue partiale accipiant ſequit in
cõueniens. ¶ Sexto contra diffinitionẽ inſtat qꝛ
ꝯñtia bona eſt quid poſitiuũ: ḡ ſua diffinitio dꝫ ꝑ
poſitiua dari quare cũ per negationẽ aſſignabit
erit. Et ſic diffinitio ꝯñtie bone ex his rõnibus ẽ
ſuſpecta. ¶ Eadẽqꝫ argumenta cõtra diffinitionẽ
ꝯñtie male ꝓcedunt q̃re quõ hec de vtriſqꝫ intel-
ligat. in oppoſitum. Eſt ſtrodi ſnĩa. Inductioqꝫ ꝑ
oẽs ꝯñtias bonas ⁊ ratio talis. Nam copulatiua
facta ex antecedente ⁊ ꝯdictorio ꝯñtis repugnat
ꝯñtie bone: ḡ ſi aliqua ꝯñtia eſt bona impoſſibile
eſt ita eſſe ſicut ſignificat ꝑ antecedens ⁊ non eſſe
ita ſicut ſignificat per ꝯñs illius. ꝯñtia no. probat
nũc aſſumptũ qꝛ ex cõditionali ſequit diſiunctiua
cõpoſita ex ꝯdictorio antecedentis ⁊ cõſequente
ſed talis diſiunctiua contradicit copulatiue facte
ex antecedẽte ⁊ ꝯdictorio ꝯñtis qꝛ ſunt de parti-
bus oppoſitis: ḡ talis copulatiua eſt repugnans
qð optime ſequit qꝛ duoꝝ cõtradictorioꝝ ſi vnũ
eſt ſequẽs alterum eſt repugnans. quare diffini-
tio cõſequentie bone eſt optima. Et cum oppoſi-
torum cõtrarie ſint rationes: ergo ⁊ cõſequentie
male ſua conueniet diffinitio. ſic itaqꝫ patet ratio
diffinitionẽ cõſequentie bone cõcludens ſi nõ pro

bans. nec. n. illã per cõſequẽtiã probari poſſe exi-
ſtimo niſi a rñdente admittantur ꝯñtie. ¶ In hac
queſtione tres ſint partes: prima diffinitionẽ cõ-
ſequentie bone ⁊ male limitabit. Secũda ṽo ma-
teriam primi examinabit argumenti. Tertia oĩa
argumenta diſſoluet. ¶ Ante oĩa itaqꝫ pro ſtro-
di declaratione primo notandum eſt ꝙ paulus ⁊
gaetanus dixere ſtrodũ hic loqui de mentali con
ſequentia potiſſimũ ꝙ ſi velis hanc diffinitionem
ad vocales extendere de ſignificãtibus iuxta cõ
poſitionẽ omniũ ſuaꝝ partiũ cõſequẽtijs intelli-
gitur. qꝛ aliter nõ incõuenit conſequentiã vocalẽ
eſſe bonã cuius añcedens ſignificat ſicut eſt ⁊ cõ-
ſequens ſicut nõ eſt. ſi nota bonũ diſcurſum im-
portaret añcedente ⁊ cõſequẽte ſignificãtibus vt
prius. Et in hoc eſt caſus primi argumenti quod
vtrũ ſit poſſibile in ſecundo articulo diſputabi-
mus. ¶ Scḋo nota pro diffinitione genus illius
a relatiuo cuius accipi nec refert totũ illud cõſe-
quentia bona ſed tantũmõ illũ terminũ cõſequẽ-
tia aliter nõ eſſet genus. ¶ Tertio nota ꝑꝑ diffe
rẽtiã ꝙ li põt terminus eſt cõpoſitionis ⁊ diuiſio
nis qui ſi in ſenſu diuiſo accipiat mala erit diffi-
nitio nã hec eſt conſequentia bona tu curris ḡ tu
moueris ⁊ tñ q̃uis nõ mouearis poſſibile eſt te
currere de ſenſu diuiſo licet de ſenſu cõpoſito nõ
ſit poſſibile ꝙ tu curras q̃uis nõ mouearis qua-
rum ꝓpoſitionũ dñã notat hentiſ. in primo q̃n-
ti ſophiſmatis. Hoc idẽ ⁊ pergulẽ. notãpit dubio
tertio. ſ; nõ illã cãm aſſignauit quã poſui. aliã ta-
lem dicens qꝛ ſic quelibet cõſequentia eſſet mala
cũ ſuũ añcedẽs de ſenſu diuiſo poſſit ſignificare
ſicut eſt ⁊ nõ ſit ita ſicut per ꝯſequens ſignificat:
qꝛ ꝯſequẽs nõ ſit. ¶ Ueꝝ hec ratio põt improba
ri nã vt in eodẽ dubio tenet li antecedens ſignifi
catiue accipitur non denominatiue. quare cũ ſua
ratio denominatiue accipiendo procedat nõ erit
ad propoſitum diffinitionis. Potuit tñ fortaſſis
in eo pũcto velle vt ex terminis denoĩatiue acce
ptis idẽ intelligeremus cũ termini ſignificatiue
accipiant. ¶ Quarto nota ꝙ li ita eſſe duo mihi
notare põt. vnũ q̃dẽ affirmatiue eẽ. Aliud ṽo ad-
uerbiũ vere. primomõ hic nõ accipit ſed ſecũdo.
nã huius ꝯñtie tu es hõ ḡ tu non es lapis poteſt
affirmatiue eſſe ſicut ſignificat ꝑ añcedẽs licet nõ
affirmatiue ſit ſicut ꝑ ꝯñs ſignificat ſed nõ poteſt
ṽe eſſe ſignificatũ ꝯñtis niſi vere ſit ſignificatũ
cõſequentis. Et iſta difficultas ſecundo notat ar-
gumẽto. ¶ Quinto no. li añcedens dupl'r accipit
denominatiue. ſ. pro propoſitione que eſt antece
dens ⁊ ſignificatiue pro ſignificato antecedentis
ſimiliter ⁊ de cõſequente dicat. in diffinitione aũt
nõ primomõ accipit ſed ſecundo ꝑꝑ iſtã cõſequẽ-
tiam deus eſt ḡ aliqua propoſitio eſt que nõ vꝫ ⁊
tamẽ eſſet bona ſi antecedens denominatiue acci
peret qꝛ nõ põt ꝙ propoſitio que eſt antecedens
ſignificat ſicut eſt niſi aliqua propoſitio ſit quod
ſignificatur ꝑ conſequens. ¶ Sexto notã li quin
poſſe dupliciter accipi vno modo pro ſi non. alio
modo pro l'r ꝙ nõ ſoico primomodo non accipit in
diffinitione ſed ſecundomõ qꝛ aliter hec eſſet ma-
la cõſequentia deus eſt ergo deus eſt qꝛ cõpetit ſi
bi oppoſitũ diffinitionis põt. n. eſſe ita ſicut ſigni-

ficat per antecedens qui.i.ſi nō eſt ita ſicut ſignifi
catur per ꝯñs ſed ſi accipiatur pro li ꝙ nō nulla
accidit difficultas. Propter quā acceptionē ve
nator ⁊ petrus mātuanus vltem per li quin nō ex
poſuere. Hoc autem notatū quartū ſoluet argu
mentū. ¶ Septimo nota ſtrodum in diffinitione
conſequentie accipere adequate vt idem.d.ꝙ pri
marie aſſertiue ⁊ adeqte. aliter nāqꝫ diffinitio eſſet
mala vno iſtoꝝ dimiſſo. nā primo huius bone tu
es homo ergo tu es animal poteſt eſſe ita ſicut ſe
cundario ſignificat per antecedens licet nō ſit ita
ſicut ꝯſequens adequate ſignificat poſſibile nāqꝫ
eſt ens eſſe ⁊ te nō eſſe animal: ſimiliter ſtat ita eē
ſicut antecedens adequate ſignificat diſtinguen
do adequate cōtra ſignificationē que non eſt par
tibus adequata. ⁊ tamen nō eſſe ita ſicut aliquali
ter cōſequens repreſentat tu.n. es homo licet nō
ſis leo qd cōſequēs repreſentat ideo ⁊c. Hec pro
diffinitione ꝯſequentie bone. ¶ Que eadem fere
in diffinitione conſequentie male ſunt notāda qd
.n. de ſenſu compoſito ꝙ li ita eſſe: quod ve de li
antecedens dictū fuit. Similiter de diffinito men
tali. de genere diffiniti in diffinitione cōſequentie
bone. id in mala eſt applicādum. Sed ⁊ in illa vl
terius nota ꝓpter illud verbum ſtat. ꝙ li ſtat du
pliciter accipit: vno modo pro verbo poteſt alio
modo vt eſt obligationis verbū. primo modo hic
accipit non ſecūdo modo. Nec.n. requirit vt cum
conſequentia ſit mala ſemꝑ ſtet oppoſitū ꝯſequē
tis cum antecedente ⁊ illud ſit admittendū in ca
ſu in quo ꝯſequens nō haberet ꝯdictionem vel ſi
haberet repugnaret alterius caſui oportet tamē
ꝙ poſſit ſtare. Quod colligitur ex intētione ſtro
di in capite de regulis ſpecialibus in ſolutione ar
gumenti ꝯ modū argumentādi a ſuperiori ad in
ferius diſtributiue ſine debito medio. ¶ Sic na
qꝫ intelligende ſunt diffinitiones. cōſequentia bo
na eſt cuius. i. eſt ꝯſequentia cuius nō pōt in ſen
ſu cōpoſito eſſe ita. i. vere eſſe ſicut ſignificat per
ꝯñs. i. vere eſſe ſicut ſignificatū ꝯñtis ſignificat
vel ſaltem ſignificabile quin. i. ꝙ non ſit ita ſicut
per ꝯſequens ſignificatur vel eſt ſignificabile. vt
tu es homo ḡ tu es animal non.n. poteſt eſſe ꝙ tu
ſis homo ⁊ ꝙ tu non ſis animal. Quod in his ter
minis ꝑne intentionis eſt maxime manifeſtum.
¶ Cōſequentia vero mala vel non bona dicit qñ
eſt ꝯñtia cuius ſtātia pōt ſic eſſe vere eſſe vt per
antecedens ſignificat. i. vt eſt ſignificatū ipſum li
cet nō ſit ita ſicut per ꝯñs ſignificat. cuius exem
plum eſt tu es homo ḡ tu ſedes. ſtat.n. te eſſe ho
minem licet nō ſedeas. ¶ Et ex hoc dicto vltimo
in qſtione ꝓpria habebis ꝯdictorium ꝯditionalis
eſſe aduerſatiuā cum det inſtantiā cōditionali ſeu
cōſequentie illi equiualenti per aduerſatiuā pro
pria nāqꝫ inſtantia dāda eſt per ꝯdictoriū qd pro
prie eſt oppoſitū ⁊ ſic patet primū principale vi
dendū. ¶ Secundo vero circa materiā primi ar
gumenti tractāda eſt iſta difficultas nūquid poſ
ſit eſſe aliqua propoſitio que nō ſignificat iuxta com
poſitionem ſuaꝝ partiū. In quo qſito due potiſſi
mū ſunt opiniones vna pauli pgulēſis ⁊ gaetani
imo petri mā. ſtrodi ⁊ hentiſbe. volentiū dari ꝓ
poſitionem nō ſignificantem iuxta cōpoſitionem

ſuaꝝ ptium. ¶ Quod autem hec ſit intentio per
man. patet ex eius primis verbis in capite.ij. cō
ſequentiaꝝ. D.n. ſi aliqua ꝯſequentia eſt bona de
nominata a li ſi vel ergo vel igitur ſignificās ex cō
poſitione ſuaꝝ partium ⁊c. quod vltimū non di
xiſſet niſi aliqua non ſic ſignificaret. Eadē eſt ſtro
di ſententia in capite vltimo conſequentiarū vbi
habet ſi vtraqꝫ pars copulatiue que preciſe ſigni
ficat ex compoſitione ſuaꝝ partium ⁊c. quod non
appoſuiſſet niſi vellet aliquā propoſitionem poſ
ſe nō ſignificare iuxta ſuaꝝ partium compoſitio
nem. ¶ Eadēquoqꝫ hentiſbe. in inſolubilibus in
ꝯſequentijs ⁊ in ſcdo ſeptimi ſophiſmatis vbi ha
bet nos per copulā poſſe copulare quicquid intel
lectus apprehendit ḡ antecedente ⁊ conſequente
non mutāte ſignificationem ſimiliter notā rōnis
bono diſcurſuī poſſumus ſubſternere. Pro quo
rum opinione due iſte rationes poſſent formari
primo ſupponendo ꝙ intellectui aliquid cōplexe
repreſentare ſit mouere intellectū pluribus con
ceptibus actu cōpoſitiuo vel diuiſiuo. tunc argu
mentor ſic pōt intellectus ex ſimplici dictione cō
plexe apprehendere ḡ ſimplex actio formal'r po
teſt cōplexe ſignificare ⁊ ſic erit oīo ex ſubordina
tione ſignificās cōplexe tamen ḡ non requirit vt
oīo ſignificat iuxta cōpoſitionem ſuaꝝ partium
nā vnum quid non habens ptes poteſt eſſe ora
tio quia poteſt cōplexe repreſentare ⁊ mouere in
tellectum pluribus cōceptibus nō iuxta compoſi
tionem ptium. quare a fortiori oīo poterit cōple
xe repreſentare ſi adhuc ptium cōpoſitionem nō
ſequat. ¶ Confirmat idem ſecunda ratione nā ſi
cōplexum poteſt incōplexe repreſentare cur non
incōplexum cōplexe ⁊ ſic erit oratio licet nō ſigni
ficat iuxta ſuaꝝ partiū cōpoſitionē. ¶ Scda via
eſt alexādri ſermonete nouitatū ſtudentis qꝛ con
tra gaetanum maxime ſudans facit. Hec ſuppo
ſita primum ꝙ ſignificans verum ⁊ falſum cōple
xe ſignificat ex cōpoſitione ſuaꝝ partiū ⁊ termi
noꝝ. ¶ Secundū ꝙ ſignificās verū vel falſum nō
ex cōpoſitiōe terminoꝝ eſt terminus incōplexus
vt li verū li falſum: ſignificās aūt ex cōpoſitiōe ter
minoꝝ ſit ꝓpō. ¶ Tertiū ꝙ li ita eſſe in diffinitiōe
ꝯñtie bone accipit pro re īportata ſic ſe habere.
¶ Quartū āt ſuppoſitū eſt ꝙ in via ſtrodi ꝯñtia
eſt ꝓpō. ¶ Ex qbus vult hic gaetanū erraſſe qꝛ
ex q̄rto ſuppoſito ꝯñtia eſt ꝓpō ⁊ ex 2o oīs ꝓpoſi
tio ſignificat cōplexe verū vel falſum ḡ oīs ꝯñtia
cōplexe ſignificat q̄ concluſio. pōt ⁊ tertio notato
cōprobari nā ſignificat ita eſſe rem ſic ſe hēe qua
re cū cōplexione. Quod ſi ꝯſequentia complexe
ſignificat ex vi ꝑmi ſuppoſiti vult oēm talē ſigni
ficare iuxta priū cōpoſitionē. oē.n. cōplexe ſignifi
cans ſignificat ex ſuoꝝ terminoꝝ compoſitione.
¶ Secundo.d. ſequi ꝙ det aliq ꝯñtia q̄ nec ſit bo
na nec mala ⁊ credo eū intendere de illa q̄ ſubor
dinatur quia per gaetanū nō eſt mala nec etiā bo
na qꝛ ſibi nō cōpetit diffinitio conſequentie bone.
¶ Et hanc ſuam viā accepit alexander a burleo
in primo periermenias ſuper eo tex. nomina igi
tur ipſa ⁊ verba. ¶ Poteſt tamen dictum iſto
rum ſuſtineri ⁊ ad argumēta dicitur tertiū ſup
poſitū admittendo ⁊ q̄rtū ēt accipiendo materia

liter ɔ̄ñiam. ¶ Sed ad primum nego ꝙ ſigni-
care complexe ſit iuxta cōpoſitionem terminoꝝ ⁊ hoc probauerunt argumenta facta pro gaetano ſed ſignificare cōplexe eſt ſignificare intellectui per plures conceptus cum actu compoſitiuo vel diuiſiuo. ſiue illi plures cōceptus a pluribus terminis fiant ſiue ab vno tantum. vnde dato ꝙ li ꝙ̄ ſubordinetur vni cōſequentie bone. eſt ꝓpoſitio. nō tñ ſignificat ex primū ſuaꝝ cōpoſitione ſed ex pluriū ɔceptuū coreſpōdētia ⁊ hoc ſatis eſt vt cōplexe ſignificat ⁊ ſi nō ſic ſignificat non eſt ꝓpō. p qō patet ad ſcōm ſuppoſitū. ad formā tñ argumēti ɔcedo ꝙ ɔ̄ntia ſignificat p modū complexi. ſed nego illā ɔ̄ntiā cōplexe ſignificat ergo ex cōpoſitione terminoꝝ nō. n. requirit vt aliquid cōplexe ſignificat ꝙ iuxta ſuoꝝ terminoꝝ cōpoſitionem ſignificat ſed ſufficit ꝙ iuxta pluriū ɔceptuū cōpoſitionē ſignificat. aliter nō ſignificat li vex nec li ens ⁊ ideo nullū illoꝝ eſt ꝓpō ⁊ ſic patet ad primū

¶ Ad ſcōm dico ꝙ illa ɔ̄ntia nec ē bona nec mala accipiendo bonū pro bono mētali ⁊ malū ſilr ꝙ̄r hic vtrūq; diffinit ſed ſi accipit bonū pro eo quod ſubordinat nego illā ɔ̄ntiā nec eſſe bonā nec malam imo eſt bona ⁊ cū dī non ſibi cōpetit diffinitio ɔ̄ntie bone. Rñdet ꝙ illa diffinitio eſt ɔ̄ntie bone mentalis ideo ſequit ꝙ non ſit mentalis bona.

Et ſi q̄rit que ſit diffinitio ɔ̄ntie bone p ſubordinationē. cur ne ſtrodus de illa nō fecit mētionē. Rñdet ꝙ nihil de illa dixit: qꝛ ex iſta intelligit talis aūt eſt diffinitio ɔ̄ntia. bona ex ſubordinatiōe eſt ɔ̄ntia ſubordinata ɔ̄ntie cuius non poteſt eſſe ita ⁊c. Et ſilr ɔ̄ntia mala ex ſubordinatiōe eſt cōſequentia ſubordinata ɔ̄ntie cuius pōt eſſe ita ſic ſignificat p añs ⁊ nō ſic ita ⁊c. ¶ Scdō expedito tertiū ſoluamus. Ad primū argumentū alexāder nō admitteret caſum ꝙ ſit ɔ̄ntia cuius extrema ſignificationē nō mutēt ſubordinata no. bono diſcurſui. ¶ Scdm aūt gaet. ⁊ bene rñdentes dī ꝙ diffinitio intelligit de ɔ̄ntia mentali. q̄lis nō eſt illa. Ad ſcdm dico ꝙ illa ɔ̄ntia eſt bona ⁊ ſibi cōpetit diffinitio nec li ita eſſe accipit pro affirmatiue eſſe ſed pro vere. Si autem pro affirmatiue eſſe accipet argumentū ɔcluderet. ¶ Ad tertiū dico illā ɔ̄ntiā eſſe bonā ⁊ ſibi cōpetere diffinitionē ɔ̄ntie bōe nec vꝫ ꝙ̄uis tu nō mouearis poſſibile eſt te currere ꝙ̄ huius ɔ̄ntie pōt eſſe ita ſic ſignificat ⁊c. demōſtrata iſta ɔ̄ntia tu curris ꝙ̄ tu mouearis qꝛ añs ſumit i ſenſu diuiſo ⁊ ɔſequēs in ſenſu cōpoſito. Ad quartū dico argumentū pcedere ſi li quin accipet pro niſi: vex nō ſic accipit ſed pro li ⁊ ꝙ nō. ¶ Ad quintū dico antecedēs ⁊ ɔ̄ns ſignificatiue. ſumi nec licet ponere loco de li antecedens h̄ qō dico ſignificatū antecedētis qꝛ antecedens ſumit ſignificatiue ex eo ꝙ totū hoc ſignificat p añcedens accipit pro ſignificato añcedentis ⁊ nō illa ſola dictio añcedens ⁊ ſic intelligit. p. ꝓgulen. ⁊ intelligendū eſt. ſic quintum notandū. dū dī antecedens ſignificatiue accipi cum p̄cedentibus. ſ. ſignificatiue accipit non de per ſe ⁊ ſic nō licet illud ponere. ¶ Ad ſextū dico diffinitionem ɔ̄ntię eſſe datā p poſitiuū ex pte generis vt patet ex pte aūt dīe licet negatiue accipiatur vnū intelligimus poſitiuū tale. ſ. ꝙ copulatiua facta ex ɔ̄dictorio ɔ̄ntis ⁊ antecedente ſit impoſſibilis nec me quis capiat in verbis ꝙ forte ɔ̄ntia ſit bona ⁊ tñ talis copulatiua non ſit impoſſibilis qꝛ non ſit. Scirent nāq; ⁊ pueri hoc ſoluere.

Querit q̄rto vtrū diffinitio ɔ̄ntie bone ⁊ formalis ſit intelligenda in ſenſu cōpoſito vel diuiſo ⁊ vtrū diffinitio ſit bona vel mala. ¶ Argumentoꝛ igit primo ſic illam eſſe malam diffinitionem quia hec ɔ̄ntia eſt formalis homo eſt ꝙ̄ riſibile eſt. ⁊ tamen nō ſi quis intelligit hominem eſſe is intelligit riſibile cum ſubiectū ſit prius paſſione. ¶ Secundo diffinitio ponit vnā conditionalē impoſſibilē ꝙ̄ mala. ꝓbat antecedēs ponit. n. ꝙ ſi tu intelligis eſſe ita ſicut ſignificat p antecedens intelligas eſſe ita ſicut ſignificat p cōſequens hec aūt eſt impoſſibilis qꝛ ſtat oppoſitū ɔ̄ntis cū antecedente taliter nāq; intelligit antecedens qualiter format ſed prius format antecedēs ꝙ̄ ɔ̄ns ꝙ̄ ⁊ prius intelligit antecedens ꝙ̄ ɔ̄ns quare nō ſi intelligis antecedens intelligis ɔ̄ns. eſt ꝙ̄ cōditionalis impoſſibilis ⁊ mala diffinitio illa icludens. ¶ Tertio data iſta diffinitione ſequit iſtam ɔ̄ntiam nō valere de forma hoc non eſt aīal ꝙ̄ hoc nō eſt hō qꝛ cū vlia ſint prius nota antecedēs erit nobis notius ɔ̄nte cū antecedens ex cōmuni termino ɔ̄ns ex ſpāli cōponat. ¶ Quarto ſequeret iſtā ɔ̄ntiam tu differs a te ꝙ̄ baculus ſtat in angulo eſſe bonā de forma nā ſit. A. iſta tu differs a te. B. vero hec tu es ⁊ tu nō es. C. iſta tu es vel baculus ſtat i angulo ⁊ tu nō es. D. iſta baculus ſtat in angulo tunc fiat hoc argumētū ſi intelligis eſſe ita ſicut ſignificat p. a. intelligis eſſe ita ſicut p. b. ſignificat qꝛ ab. a. ad. b. ɔ̄ntia eſt de forma tūc vltra ſi tu intelligis eſſe ita ſicut ſignificat p. b. intelligis eſſe ita ſicut ſignificat per. c. qꝛ nec ɔ̄ntia eſt de forma ⁊ ſi intelligis eſſe ita ſicut p. c. ſignificat intelligis eſſe ita ſicut p. d. ſignificat ꝙ̄ de pmo ad vltimū ſi tu intelligis eſſe ita ſicut p. a. ſignificat intelligis eſſe ita ſicut p. d. ſignificat ꝙ̄ ab. a. ad ipſum. d. ɔ̄ntia valeret de forma ſi diffinitio ſtrodi bona eſt. ¶ Quinto data iſta diffinitione ſequeretur in. xiij. regula ɔ̄ntiaꝝ ſuperflue apponi illā particulā intellecta dum dī ſi ɔ̄ntia eſt bona ⁊ intellecta ⁊ antecedens eſt ſcitū ꝙ̄ ⁊ ɔ̄ns nā cū regula habeat veritatē de ɔ̄ntia de forma maxime nō debet addi illa particula intellecta qꝛ ex iſta diffinitione ſequi ſine illa particula regulā hāc veritatem nā ſi ɔ̄ntia eſt bona de forma ⁊ intelligit eſſe ita ſicut ſignificat p antecedens ꝙ̄ intelligit eſſe ita ſicut ſignificat p ɔ̄ns ex diffinitione data. q̄re vꝫ diffinitionē iſtā nō eſſe bene poſitā. ¶ In oppoſitum arguit qꝛ ſill's pp bonā terminoꝝ habitudinem habet ꝙ neceſſe ſit ex p̄miſſis aliud euenire ergo etiā in ɔ̄ntia de forma neceſſe eſt concluſionem euenire cū teneat p neceſſariā etiā habitudinem ſed hoc euenire nil aliud eſt ꝙ̄ ꝙ p conceptū antecedentis intellectus veniat ad conceptū ɔſequentis ꝙ̄ neceſſariū eſt ꝙ ſi tu ītelligis eſſe ita ſic ſignificat p antecedens intelligis eſſe ita ſic ſignificat p ɔſequens: quare diffinitio eſt optime data ſi recte intelligit. Confirmat qꝛ ſiue rñdēs dicat ſiue nō: primo prioꝝ neceſſe eſt ɔclōnem ſequi. ſ. apud intellectum ⁊ h̄ propter neceſſariam termi-

noꝝ ẖitudinē ꝙ idē eſt ⁊ de ꝯñtia bona de forma que ſequella intelligit̄ ex pte intellectus q̄re in oı̄ ſilſo ⁊ ꝯñtia bona de forma ſi intelligis eſſe ita ſic ſignificat̄ p añs intelligis eſſe ita ſicut ſignificat̄ p ꝯñs q̄re diffinitio bona. Et ſic qō dubia eſt pro q̄libet ſui pte. ❡ In hac q̄ne tria intēdo. ❡ In p̄mis nouā huius diffinitionis expoſitionē affer re. ❡ Scḋo iux̄ p̄mi argumēti materiā alioꝝ au ctoꝝ dicta pſcrutari. ❡ Tertiō vero ad argumē ta ꝑprias ponere rñſiones. ❡ Primū incipien tes vtraq̄ diffinitionem exponamus ꝯñtie .ſ. for malis ⁊ materialis ꝯñtie oppoſitoꝝ naq̄ eadem eſt diſciplina. ❡ Pro quo nota ꝙ illud dictum ſi intelligis eſſe ita ſicut ſignificat̄ p añcedēs intel ligis eſſe ita ſicut ſignificat̄ p ꝯñs licet ꝯditionalē ſit dictū ſub vi tñ ꝯditionalis nō eſt intelligēdum q2 aliter diffinitio eſt falſa vt pbat̄ p̄m argumētū. Sed eſt intelligēdū ſub hoc ſenſu cathegorico ꝙ ꝯceptus añtis ſit p ſe deductiuus ad ꝯceptū ꝯſe quentis. ❡ Sicut ꝯſueuimus dicere ꝙ ſi hñ dia lecticā tenes in doctū euades pbm eſt .n. dictū ꝯdi tionale nō ſub ꝯditionalis ſenſu ſed ſic cathegori ce intelligēdo ⁊c dialecticam te facillime ad pbm deductură. ❡ Quod aūt ſic in p̄ti pte ſtro. intel lexerit ex tribus elicio. Primo quia in hac dif finitione dixit ⁊ hoc eſt ꝙ ꝯñs ſit de formali ꝯce ptu añtis ꝙ dictū eſt cathegoricū. Secūdo q2 in diffinitione ꝯñtie materialis intelligens dñā op poſitā ꝯñtie formali cathegorice dixit cuius ꝯſe quens nō eſt de formali ꝯceptu añtis ⁊ ibidē po nendo exēplū .d. ſicut hec materialis homo eſt aſi nus ꝙ baculus ſtat in angulo ſtat me p̄mū hēre dato ꝙ de baculo nō ꝯſiderem qui dicat ꝯceptus añtis huius ꝯñtie nō eſt p ſe deductiuus ad ꝯce ptum ꝯñtis. Tertium hoc mihi declarans eſt di ctū ſtrodi in capite de regulis ſpālibus vbi decla rat quō ex inferiori inferat̄ ſupius de forma .d.n. de vi vocis illud eſſe falſum ſenſum tñ bonū talē eſſe ꝙ ex ꝯceptu añtis vel talis termini p ſe .ſ. ve niamus ad ꝯceptū ꝯñtis vel talis termini ſic ita ꝙ dictū illud ꝯditionale non ꝯditionalr̄ intelligo ſed mō ex ꝑpoſito. ❡ Nota 2ᵒ quia per ſe dixi nec .n. valet ſella ſub lecto eſt ꝙ eger aſinum vora uit. vt ſtolidus ille medicus indicauit. Intelligo aūt per ſe quādo res importata per añs haberet ẖitudinē cauſe per ſe vel effectus per ſe aut etiā per ſe alteꝝ ſuppoueret vt inferius reſpectu ſu perioris ſubiectū reſpectu paſſionis ⁊ vnū rela tiuū reſpectu alterius. ſic ꝙ dña eſt in hac diffini tione pro pte accipiēda. ❡ Nota 3ᵒ itam nō eſſe cōpletā dñā. n ſed amplius addi oportere ꝙ que libet in forma ſilis ꝯñtia ſit bona vt p3 ex intētio ne ſtrodi in rñſione ad primū argumentū .ij. regu le ⁊ in capite de regulis ſpecialibus in ſolutione illius argumēti nullus binarius eſt ꝙ nullus nu merus eſt qui .d. hāc nō valere .ſ. p modū arguēdi ab inferiori ad ſupius negatione prepoſita q2 nō quelibet ſilis valet ſed de hoc ſcḋo articulo con tra alexandrum oppoſitum dicentem diſputabi mus. ❡ Nota q̄rto quid ad ſillogizationē forme requirat̄: vt ſcias qualiter ſilis q̄libet debeat va lere. ❡ Oportet .n. iux̄ ſniam ſtro. in rñſione ad primū argumentū ꝯ .xiij. regulā ꝙ termini ꝯſiles

habeāt reſpectus qō intelligo cōparādo ſubiectū añtis ad ſubiectū ꝯñtis in vna ⁊ in alia ⁊ p̄dicatū añtis ad predicatū ꝯñtis ⁊ nō cōparādo ſubiectū ad ſubiectū predicatū ꝯſiderata ſilr̄ equali diſtri butione ⁊ ꝯfirmatione. ⁊ hoc in cathegoricis: no tanter aūt dixi nō ſeruata cōparatione p̄dicati ad ſubiectum nā iſte ſunt ſiles tu differs a te ꝙ bacu lus ſtat in angulo iſte differt ab iſto diuerſis de monſtratis ꝙ baculus ſtat in angulo licet p̄dicatū añtis ad ſuū ſubiectū ſit ẖitudine diſpata cōparā dum ⁊ nō ſic in añte 2ᵉ ꝯñtie. hoc q̄tū ad cathego ricas in hipotheticis ā maxime modus arguēdi eſt attēdendus ex cōparatione cathegorice ad hi potheticā. ita ꝙ ſicut in vna fiat argumentū a pte diſiūctiue ad totā ſic in alia ſi a copulatiua ad p̄te ſic in altera arguit̄. ❡ Hec pro ꝯñtia bona forma li. ❡ Sed pro materiali. Nota vᵒ ꝙ ſua dñia qua differt a formali eſt cuius ꝯñs non eſt de formali ꝯceptu añtis qō vt ſupra intelligit̄ ſuatis tñ re gulis ꝯñtie bone ꝙ dicit̄ ꝑpter ꝯñtiā malā nō .n. eſt materialis licet ꝯñs nō ſit de cōceptu formali añtis q2 nō ſuant̄ ꝯditiones .i. ꝑticule obſeruāde in diffinitiōe ꝯñtie bone. De genere aūt iſtoꝝ nul lam feci mentionē q2 vos putaui ex relatiuo vt in p̄cedenti q̄ne dixi illud accepturos. ❡ Nota tñ 6ᵒ ꝑpter cōmune dictū qō dr̄ ab oibus ꝯñtiā ma terialem eſſe genus ad ꝯñtiā formalē q2 ſtrodus habet oēm ꝯñtiā formalē eſſe materialē ⁊ non eꝯ. Opinant̄ .n. ꝯñtiā materialem cōuerti cū ꝯñtia bona ⁊ illā diuidi in materialē formalē ⁊ materia lem de materia. Licet pau. in logica pua aliter di uidat. ❡ Ego aūt ne ſemp auditor ſim vel recita tor aliene ſnīe nouā hēo opinonē. Qō ſtrodus nō itellexit p ꝯñtiā materialē ꝯñtiā bonā. Illud .n. ſatis rude fuiſſet ſicut ⁊ groſſum eſt dicere oīs ꝯñtia formalis eſt bona ⁊ nō oīs bona eſt forma lis. Sed p materialem intelligit materialem de materia ⁊ ſemp p formalē de forma vnde cū añs ꝯñtie bone eſt p ſe ꝑpter .ſ. bonā ẖitudinē p̄dica ti ad p̄dicatū ⁊ ſubiecti ad ſubiectū deductiuū ad noticiā ꝯñtis ꝯñtia eſt bona de forma. Cū vero fuerit bona ⁊ nō ſic deductiuum fuerit añs ꝯñtia v3 de materia ſiue teneat gratia terminoꝝ. ꝯñtiā aūt dicimus tenere ex terminis cū tenet ꝑp ẖitu dinē p̄dicati ad ſuū ſbm ⁊ nō p̄dicari ad p̄dicatū ⁊ ad ſbm vt dicendo tu es aīal ꝙ tu es hō tu es ꝙ tu es tu. ❡ Erit etiā bona de materia ſi añs ſit ipoſ ſibile implicās ꝯdictionē implicās ſiue īpoſſibile nō implicās ❡ Ex quo ſequit̄ iſtas eſſe bonas de forma nullus binarius eſt ꝙ nullus numerus eſt tñ pr̄ eſt ꝙ non tñ pr̄ eſt. ❡ Si dices h eſt ꝯ ſtro dū in caplo de regulis ſpālibus p̄mā negātē va lere de forma. Rñdetur ꝙ ſtrodus ibi intelligit ꝙ nō valet de forma arguēdi ab inferiori ad ſupe rius negatione ꝑpoſita licet poſſit valere de alio mō arguēdi ab inferiori negatione ad ſupius exi ſtēte inferiori tali vt ſit ꝑus. q̄libet alia ſpē ſupio ris. Parcāt tamē maledicis ſed nō rōnibus qui oppoſitū ſentiūt. ❡ Sed dices ſi ſemp ſtrodus p materialē intelligit ꝯñtiā de materia ⁊ p formalē de forma ꝙ dixiſſet vnū oppoſitū eſſe alteꝝ q2 for malē oēm eſſe materialē ⁊ nō eꝯ. ❡ Dicit̄ ſtrodus illā ꝑpōnē intelligere h̄ mō oīs ꝯñtia bona ⁊ for

maſis eſt bona ⁊ materialis.i.oīs ꝯñia formalis
hꝫ illud boni qḋ eſt in materiali ⁊ nō eꝫ oīs bona
⁊ materialis eſt bona ⁊ formalis.i.non omnis ma
terialis hꝫ illud boni qḋ eſt in formali qꝛ formalis
hꝫ duo bona ꝙ oppoſitū ꝯñtis nō ſtat cum añte ⁊
ꝙ ꝯñs ſit de ꝯceptu formali añtis. Sed materia-
lis vnū hꝫ bonū ⁊ aliud mali: bonū eſt qḋ ꝑmo di
ctū eſt malū vero ꝙ ꝯñs nō eſt de formali ꝯceptu
añtis: cū ḡ primū in ꝯñtia materiali reptū qḋ eſt
ſcḋ̄ boni hꝫ ſit in formali ꝯñtia bene dictum eſt
oīs bona ⁊ formalis eſt bona ⁊ materialis.i.oīs
ꝯñtia formalis hꝫ bonitatē oēm materialis ⁊ non
eꝫ oīs bona materialis eſt bona formalis.i.haber
oēm bonitatē formalis qꝛ nō haber hoc ꝙ ꝯñs ſit
de formali ꝯceptu añtis: q̄re patet ſtrodū ſemp
per formalē intelligere de forma: p materialē ve
ro de materia. qꝛ negat in capl̄o de regulis ſpāli-
bus iſtā eſſe formalem nullus binarius eſt ḡ nul-
lus numerus eſt ꝙ nō eſſet verꝫ intelligēdo vt cō-
muniter exponit̄ p formalē cōe ad formalē de for
ma ⁊ de materia eſt.n.illa bona de materia. pbat̄
ſi ſtrodus aliud ſenſiſſet vtriuſq; iſtoꝝ alias poſuiſ-
ſet omiſſiones cū in h̄ ope tā pulchro ordine ꝓceſ
ſerit. Ultimo nota. pro ꝯñtia materiali ꝙ oīs
cuius añs eſt īpoſſibile eſt materialis ⁊ oīs ꝯñtia
cuius ꝯñs eſt neceſſariū eſt materialis nā vt dic̄
ſtrodus: iſte regule dant̄ de ꝯñtia materiali qḋ ſic
eſt intelligendū ꝙ oīs ꝯñtia cuius añs eſt impoſ-
ſibile vel cuius ꝯñs eſt neceſſariū eſt bona ⁊ ma-
terialis.i.hꝫ illud boni ꝙ in materiali repit̄ repu-
gnātiā.ſ.dictoꝝ ꝯñtis ad añs. nō ꝙ ſit ſemꝑ ma
terialis qꝛ hēat oēs cōditōes ad materialē ꝯñtiā
reqſitas ſed eſt materialis qꝛ hꝫ illud boni qḋ ma
terialis ꝯñtia tenet licet forte ⁊ aliud habeat ſicut
iſta hō eſt lapis ḡ hō eſt corpus. ¶ Pergulen. tñ
addidit his regulis ſubducens bōis ⁊ formalibus
modis argumētādi qꝛ vult ꝯñtiā materialē diſtin
gui a ꝯñtia materiali tñ ⁊ de materia: ⁊ ſilr a ꝯſe
quētia de forma q̄ ab ipſo videas dubio quinto.
Alexander ēt āpliat dictū h̄ ex impoſſibili ſequit̄
qḋlibet ⁊ neceſſariū ſequit̄ ad qḋlibet ad ꝯñtiā bo
nā de forma. qḋ mihi nō diſplicet niſi ꝙ non ſit ad
intētionē ſtrodi ponētis eas pro ꝯñtia materiali
q̄re niſi venerit ad expoſitionē nr̄am exponendo
mō declarato nō erit ad mentē auctoris. Sic aūt
ſtrodū puto eſſe intelligēdū: ꝯñtia bona de forma
eſt: cuius.i. ꝯñtia cuius ſi intelligit̄ eſſe ita ſicut ſi-
gnificat̄ p añs: intelligit̄ eſſe ita ſicut ſignificat per
ꝯñs.i.cuius ꝯceptus añtis eſt p ſe deductiuus
ad ꝯceptū ꝯñtis: ⁊ h̄ eſt dictu ꝙ ꝯñs ſit de forma
li ꝯceptu añtis: ⁊ cū his oportet ꝙ q̄liber ſibi ſilis
in forma ſit bona. Cōſequentia vero bona de
materia eſt: cuius.i. ꝯñtia cuius ꝯñs nō eſt de for
mali ꝯceptu añtis.i.non eſt añs p ſe deductiuus
ad ꝯceptū ꝯñtis: dū fuerīt tñ ꝯditiones requiſite
ad ꝯñtiā bonā: Ex q̄bus deſcriptionibus patet:
ꝙ oīs ꝯñtia formalis eſt materialis.i.hꝫ id boni:
qḋ materialis hꝫ: ⁊ non eꝫ oīs materialis eſt for-
malis.i.hꝫ bonitatē oēꝫ formalis ꝯñtie. Pro ma
teriali ꝯñtia ponunt̄ regule. prima eſt ex īpoſſibi
li ſequit̄ qḋlibet materialr.i.oīs ꝯñtia: cuius añs
eſt impoſſibile: eā hꝫ bonitatē: que eſt in materiali
ꝯñtia. Scḋa regla neceſſariū ſequit̄ ad quodlibet

.i.oīs ꝯñtia: cuius ꝯñs eſt neceſſariū tātā hꝫ boni
tatem: q̄ta eſt in materiali ꝯñtia. Et ſic ꝑmus cō-
pleẗ articulus. ¶ Circa vero ꝑmi ꝑncipalis diffi
cultatē videdū nūq̄d ſi intelligo ſbm eſſe: ītelligā
paſſionē eſſe: qꝛ ex diffinitione ꝯñtie formalis vi-
deẗ ꝙ ſi intelligo hoīem eſſe intelligā riſibile eſſe:
cuius oppoſitū argumentati fuimus. ¶ Pro cu
ius dubij ſolutione eſt ꝑmo opinio pgulē. dubio
q̄rto volētis ꝙ illa diffinitio intelligit̄ de ſenſu di
uiſo: qꝛ verbū intelligit̄ nō faciat appellationē ra-
tionis: ſed ſequat̄: vt ſit ſenſus ꝯñtia bona de for-
ma eſt: cuius ſi ita eſſe ſicut adequate ſignificat̄ p
añs intelligit̄: ita eſſe ſicut ſignificat̄ p ꝯñs intelli-
git̄ vel mediādo li intelligit̄: dūmō nō faciat appel
lationē: ⁊ tūc.d. ꝙ ſbm eſt ꝑus paſſione: q̄re non ſi
intelligo hoīem eſſe intelligo riſibile eſſe: ſed ſi ho
minem eſſe ītelligo riſibile eſſe intelligo: ⁊ h̄ ſatis
eſt ad h̄ vt ꝯñtia talis ſit de forma. hō eſt: ḡ riſibi-
le eſt. Nō aūt ſi hoīem eē intelligo riſibile eſſe in-
telligo, pbat pgulen. qꝛ hoīem eſſe eſt riſibile eſſe.
Sed ꝯ̄ h̄ inſurgit alexāder. ¶ Primo qꝛ vale
ret de forma tu nō es: ḡ tu es: qꝛ ſi añs intelligis
ꝯñs intelligis: qꝛ in negatiōe includit̄ affirmatio.
Scḋo valeret tu es ⁊ tu non es ḡ baculus ſtat
in angulo: qꝛ ſi ꝑmū intelligis: p itermedia deſcē-
dēdo: ⁊ vltimū ītelligis. ¶ Tertio qꝛ peccat in fū
damēto: vult.n. intelligi in ſenſu diuiſo: qꝛ ſi vnū
intelligis aliud intelligis p h̄ fūdamētū: ꝙ vnū ſit
alteꝛ. ꝯ̄ ſi poneremus ad imaginationē ꝙ nullus
pr̄ eſſet filius: ꝯñtia hec eſſet de forma pr̄ eſt ḡ fi-
lius eſt: ⁊ tñ nō ſi p̄rem eſſe ītelligis filiū eſſe intel
ligis: qꝛ p̄rem eſſe ſit filiū eſſe: nā p̄rem eſſe eſt pr̄:
⁊ filiū eſſe eſt filius: ſed pr̄ ex caſu non eſt filius: ḡ
nec p̄rem eſſe eſt filiū eē. Quarto eodē medio
nō ſatiſfacit hō eſt: ḡ aīa eſt ꝙ ſi hoīeꝫ eſſe ītelligo
aīam eſſe ītelligā: qꝛ hoīem eſſe ſit aīam eſſe: h̄.n.
eſt falſum ſicut nec hō eſt aīa. ¶ Quīto addo nō
tenet illud fūdamētū in iſta ꝯñtia. hō eſt aſinus ḡ
hō eſt riſibilis: ⁊ tñ vꝫ de forma. Saluādo pgu
lenſeꝫ rñdet ꝙ illa diffinitio eſt ītelligēda in ſenſu
diuiſo addito tñ ꝙ q̄liber ſibi ſilis valeat. ⁊ tenet
per mediū illud ꝙ h̄ ſit illud gloſa vel h̄ ꝑſuppo-
nit illud dato ꝙ eēt. ¶ Ad ꝑmū tūc dico ꝙ in añte
nō includit̄ ꝯñs: qꝛ añs eſt negatiuū: ⁊ nō includit
ꝯñs affirmatiuū: ſed ad argumentū in nō facere
includit̄ facere: Dico illud verꝫ eſſe negatiue. ⁊ ſic
in illa tu nō es includit̄ tu es negatiue: nō tñ illud
ꝯñs: qꝛ eſt affirmatiuū. Scḋo aūt argumento
rñdebit̄ in tertio articulo: vbi ad illud varie po-
nent̄ rñſiones. ¶ Ad tertiū dr̄ ꝙ ille ꝯñtie valēt
de forma p mediū datū recte ītellectū. ſ. qꝛ p̄rem
eſſe ſit filiū eē vl̄ ſaltē illud ꝑſupponit dato ꝙ eēt.
Eodē mō q̄rtū ſoluit. ¶ Quintū vero noſtrū
nil valet illa pticula dato ꝙ eſſet totū ſoluēte: licet
.n. nec hoīem eſſe aſinū ſit hoīem eſſe riſibile: nec
vnū alteꝛ ꝑſupponit: qꝛ qḋ nō pōt eſſe: nec ꝑſup-
ponit nec ꝑſupponit̄: tñ dato ꝙ eſſent: vnum eſſet
alteꝛ: Et ſic modū pauli pgulēſis nō puto deffice
re. Scḋa via eſt gaetani dicētis diffinitionē eē
intelligendā in ſenſu cōpoſito. cū quibuſdā tñ cir
cūſtātijs nūc declarādis. ¶ Primo igit̄ dat talē
ſenſum: ſi intelligis eſſe ita ſicut ſignificat̄ p añs
intelligis eſſe ita ſicut ſignificat̄ p ꝯſequens.i.cu-

ſus nõ eſt poſſibile intelligere antecedens cũ oppoſito ↄ̃ñtis abſ ↄ̃dictionis implicatione reſultante. merito ambaꝝ primum. ❡ Propter primũ patet q̃ño ſi intelligo hoiem eſſe intelligo riſibile eſſe ſub ſenſu ↄ̃ñtie de forma. i. nõ poſſum intelligere hoiem eſſe intelligẽdo riſibile nõ eſſe ſine ↄ̃dictione. licet poſſim intelligere hoiem eſſe nõ intelligendo riſibile eſſe ſine ↄ̃dictione: aliud. n. importat ꝓpoſitio applicãdo li nõ cũ verbo infinitiuo eſſe: aliud vt iungendo cũ gerũdio intelligendo. ❡ Et ſcias Addi reſultãte merito ambarum primum: q2 huius tu differs a te: g̃ baculus ſtat in angulo nõ eſt poſſibile intelligere antecedens ſignificare ſicut eſt intelligendo ↄ̃ñs ſignificare ſicut nõ eſt ſine ↄ̃dictione: cum iam prima pars ſibi ipſi ↄ̃dictionẽ implicet: ſed nõ valet de forma: q2 nõ reſultat ↄ̃dictio ex ãbobus ex̃mis. ❡ Tertio addit̃ ⁊ cũ h̃ vz q̃libet ſimilis ꝓpter talẽ tu es aĩal g̃ tu es homo: ↄ̃dictio nãq̃ ex vtriſq̃ partibus reſultat: ſed nõ valet de forma: q2 hec illi ſimilis nõ vz hoc eſt aĩal dẽmõſtrato leone g̃ hoc eſt homo. ❡ Scias tñ hic duo: vnũ ꝙ ſi tertia hec ↄ̃dictio 2ᵉ fuiſſet ꝓpoſita 2ᵃ ſupflueret. Alterũ eſt ꝙ li abſq̃ ↄ̃dictione debet limitare li intelligere: ⁊ nõ totam copulatiuã: q2 aliter hec non eſſet bona de forma tu es homo g̃ tu es animal: poſſum. n. intelligere te eſſe hoiem ⁊ te non eſſe animal ſine ↄ̃dictione: nã poſſum intelligere iſtam copulatiuã tu es homo ⁊ tu non es animal ſine ↄ̃dictione: que ſic preciſe ſignificat g̃. Sed ſophiſma eſt: quia in diffinitione li abſq̃ ↄ̃dictione determinat li intelligere: in argumẽto aũt copulatã ſignificationem copulatiue iſtius tu es homo ⁊ tu non es animal. ❡ Cõtra etiã gaetanũ inſtat alexãder. q2 iſta cõſequentia nõ valet de forma tm̃ pater eſt g̃ nõ tm̃ pater eſt ſm̃ gae. q2 nõ valet in omni materia. ſed tm̃mõ in materia relatiuoꝝ: Sed cõtra q2 videt̃ illam valere de forma: q2 ↄ̃ñs eſt de ↄ̃ceptu añcedentis: cũ antecedens implicet ↄ̃dictionem. Secũdo valeret tu differs a te: g̃ baculus ſtat in angulo: q2 tenet ꝑ formalẽ modũ argumentãdi valentẽ in oĩ materia de primo ad vltimum. Tertio q2 nõ valet de forma in quolibet ſimili a ↄ̃uertibili ad ↄ̃uertibile. g̃ nõ requirit̃ vt valeat de forma ꝙ ſimilis quelibet valeat: ꝙ nõ valeat in ſimili ꝓbat: licet. n. valeat homo currit g̃ riſibile currit: non tñ valet corpus ꝙ eſt ſba eſt g̃ corpus qđ eſt q̃titas eſt. homo eſt g̃ riſibile eſt: quia in his vltimis ↄ̃dictoriũ ↄ̃ñtis nõ implicat ↄ̃dictionẽ cũ añcedente: ſed poſſumus vnũ ſine alio intelligere: cũ ſbm̃ ſit prius paſſione. Facit ⁊ q̃rtũ argumẽtũ in h̃ tertio currẽs. Que breuiter ſoluantur. Ad primũ dico alexandrũ imaginari ſm̃ gaeta. ſatis eſſe vt ↄ̃ñtia ſit bona de forma ꝙ ſit ↄ̃dictio: ſed hoc non ſufficit: oportet. n. ꝙ quelibet ſimilis valeat. ideo licet oppoſitũ ↄ̃ñtis implicet ↄ̃dictionẽ añti merito adhuc cuiuſlibet partis: ex h̃ nõ habes illã eſſe bonã de forma: q2 non valet q̃libet ſimilis vt iſta tm̃ deus eſt g̃ nõ tm̃ deus eſt: que eſt ſimilis illi tm̃ pater eſt g̃ nõ tm̃ pater eſt. ❡ Et ſi replicat̃ iſta nõ eſt ſimilis: q2 ꝑma nõ eſt in terminis relatiuis: ſicut ſcđa: diceret gaetanus ꝙ ſatis eſt vt ſit eadẽ cõparatio inter ſbm̃ añcedentis ⁊ ſbm̃ ↄ̃ñtis: ⁊ iter ꝑdicata ac denolationẽ ꝓpoñis in ↄ̃ñtia ſicut in alia: liceat q̃tũ ad repoſitionẽ in ꝑdicamẽto termini ſint diſſiles. vnde iſte ſunt ſimiles homo currit g̃ aĩal currit albedo vĩ g̃ color vĩ: licet termini ſint diuerſoꝝ ꝑdicamẽtoꝝ. ❡ Si qs tñ vellet tenere viam meã: inſtantiã hãc: quã pro gaetano adduxi: ſoluere debet id maxime dicẽdo eſſe notãdũ in materia relatiuoꝝ ex ↄ̃ſignatione: quã hñt reſpectu correlatiui diſtincti realr̃ a ſe. ❡ Nõ negaret gaet. illã ↄ̃ñtiã valere de forma ſpãli: lz negeret valere de forma generali: q2 nõ valet ſitis in terminis cuiuſlibet ꝑñti: ſed valet in terminis relatiuis ſemper: ſed ↄ̃ h̃ eſſet replica ꝙ nõ valeat ſemꝑ in materia relatiuoꝝ: q2 dato ad imaginationẽ ꝙ eſſent duo entia tm̃mõ in mũdo: quoꝝ vnũ eẽt cã alterius in diuerſis generibus cauſaꝝ: non valebit tunc tm̃ cã eſt: g̃ nõ tm̃ cã eſt. Rñdet̃ ꝙ tenet illa ↄ̃ñtia in terminis relatiuis q̃bus corñt correlatiua: que nõ pñt reſpectu eorũdem ſignoꝝ verificari: Tu ↄ̃ſidera. ❡ Ad ſcđm tertio dicet̃ articulo. ❡ Ad tertiũ dĩ ꝙ ille oẽs valent: licet enim ſbm̃ ſit prius paſſione: nõ tñ h̃ eſt veꝝ quo ad tp̃s: ſed q̃tũ ad itellectũ: nõ tñ poſſũ intelligere vnũ eſſe alio nõ exñte ſicut poſſũ vnũ intelligere eſſe alteꝝ nõ intelligẽdo. vl' ſophiſtice nõ intelligendo alteꝝ eſſe. ❡ Sic itaq̃ gaetanus ſubſtinet. ❡ Tertia via eſt alexãdri. ↄ̃ueniẽtis in primo dicto cũ gaetano facta q̃drimẽbri ſua diuiſione: quã ex ſcriptis eius requiras. ❡ Et. d. gaetanũ nõ hr̃e viã ad oſtendendũ: qua forma valeat iſta ↄ̃ñtia homo eſt g̃ aĩa eſt. ❡ Dat ne vlterius iactantia turgidus fiat a poſteriori ad prius. Addit tertio iſtã nõ eſſe bonã de forma. homo eſt g̃ riſibile eſt. ⁊ eſſe dubiũ vtrũ hec valeat homo currit igit̃ riſibile eſt. ❡ Vltimo ponit aliq̃ duo conuertit: ⁊ tñ aliquid ſequi ad ↄ̃ñs de forma: quod de forma nõ ſequit̃ ex añcedente. ❡ Sed cõtra dicta huius viri inſtat̃ ꝓbando iſtã ↄ̃ñtiam eſſe bonam de forma homo eſt g̃ riſibile eſt. q2 riſibile eſt paſſio hoĩs: g̃ ineſt oĩ ſoli ⁊ ſemꝑ: g̃ ſi pro aliquo inſtãti veꝝ eſt dicere hoiem eſſe: g̃ ⁊ pro eodeꝫ riſibile eſſe. cõfirmat̃ q2 ſbm̃ ⁊ paſſio ↄ̃uertunt̃: g̃ pro quocunq̃ ſuppoſito vnũ intelligit̃ verificari: pro eodem ⁊ alterum verificat̃ in ſuppoſitione ꝑſonali: g̃ implicat ↄ̃dictionem ꝙ iſta homo eſt pro aliquo intelligit̃ verificari: ⁊ iſta riſibile eſt intelligit̃ pro nullo verificari. ❡ Scđo in eo priori nõ ne hõ eſt animal rõnale: g̃ homo eſt riſibilis: tenet ↄ̃ñtia: q2 aĩal rõnale ẽ cã adequata riſibilitatis: ⁊ poſita cã ponit̃ effectus. ❡ Tertio ſimus in aliquo inſtãti in quo homo ſit ⁊ non ſit riſibilis: detur g̃ aliq̃ diſpoſitio: vt riſibilis ſit: ⁊ cũ nulla poſſit ſubito acq̃ri: g̃ nec imediate poſt h̃ ſoꝛ erit riſibilis: ⁊ ſic homo ſtaret per tp̃s ſine riſibilitate. ❡ Quarto habet porph. in cõmunitatibus in capl'o de ꝓprio ꝙ ſi homo eſt animal: q2 de ſe vniuoce ꝑdicent̃: aut g̃ intelligit̃ ꝙ valeat de materia aut de forma: ſi ꝑmũ nõ eſt ꝓprietas iſta ꝓprij ⁊ ſpeciei: q2 cõuenit etiã ſpeciei ⁊ generi: ſi vero de forma habeo intentum. ❡ Quinto ipſe expreſſe ↄ̃tradicit ſtrodo. q2 in capitulo de regulis ſpãlibus. d. terminos conuertibiles inferre ſe formaliter: aliter nõ eẽnt ptinentes ſequella. q̃re dimittat̃ iſta opinio cum ſuis di-

etis. Nõ etiam ſatis bene.d.in deductione vltimi dicti q valeat iſta ɔ̃ñtia de forma.tu es ⁊ tu non es:ğ tu es ⁊ tu nõ es:Et tu es vel baculus ſtat in angulo ⁊ tu nõ es.ex cuius ɔ̃ñte.d.hãc ſequi baculus ſtat in angulo de forma nõ ex antecedente: primã aũt ɔ̃ñtiã.n.d.taliter valere:qꝛ antecedẽs inferens ɔ̃ſequens infert copulatiuã cõpoſitã ex illo antecedente ⁊ cõſequente: vt in exẽplo iſta tu es animal infert ex iſta tu es homo.d.hãc eãdem inferre iſtam copulatiuã tu es homo ⁊ tu es aĩal.

Sed certe h̃ eſt falſum ⁊ cõtra ſtro.qꝛ a pte copulatiue ad totã cõſequentiã non valet de forma valet tamẽ gratia terminoꝝ:qꝛ ſcd̃a pars ſequit̃ ex prima.nec quelibet ſimilis valet:qꝛ non ſequit̃ tu es homo ğ tu es homo ⁊ tu curris. ¶ Nõ ſi dicitur iſtã nõ eſſe ſimilem:qꝛ hic ſcd̃a pars non ſequitur ex prima ſicut in priori.tunc ſcias q ſicut in cathegoricis nõ attendit̃ cõparatio p̃dicati ad ſuũ ſbm̃:ſic in hypotheticis nõ ɔ̃ſiderat̃ ad ſillogizationem forme hĩtudo prium ɔ̃ñtis inter ſe:ſed hĩtudo antecedentis ad ɔ̃ñs. Poſſet etiã forte licentia poetica dicere q ad bonitatẽ forme non req̃rit̃ q̃libet ſibi ſimilẽ valere:ſed ɔ̃ qꝛ ſtro.i.12.regula dicit iſtã nõ valere de forma.deus non eſt:ğ deus eſt:qꝛ nõ quelibet ſimilis valeret:ğ ſm ſtrodũ ad h̃ q ɔ̃ñtia ſit de forma oportet q̃libet ſibi ſilem valere de forma:aliter inſtãtia nulla fuiſſet. Ideꝫ habet ſtro.in cap̃lo de regulis ſpẽalibus cathegoricaꝝ in rñſione ad argumentũ ɔ̃tra regulã:ſꝫ q ab inferiori ad ſuũ ſupiuſ ɔ̃ñtia non valet de forma cum negatione p̄poſita:aſſignabit.n.iſtã ſtrodus nullus binarius eſt:ğ nullus numerus eſt ⁊ tam rñdendo.d.nõ valere de forma:qꝛ nõ quelibet ſibi ſimilis in forma valet. Quare non locutus eſt alexãder ad mentem ſtrodi. ¶ Nec tñ videar me nolle alexãdrũ intelligere ſcias vnũ:ſꝫ q alexander iſtã tenet non valere de forma homo eſt ğ riſibile eſt:tñ dubitat an iſta valeat homo currit ğ riſibile currit:cuius cã eſt:qꝛ imaginat̃ eſſe exiſtere primo attribui ſbo q̃ p̄prie:deinde prius p̄prium attribui ſbo q̃ alia accidentia p accidens:ideo nõ valet homo eſt ğ riſibile eſt:qꝛ in illo priori ſtat intelligere vnũ ſine alio:nõ tamẽ ſic negãda eſt iſta hõ currit.ğ riſibile currit:qꝛ ſi curſus hoĩ attribuit̃ neceſſe eſt ⁊ eũdẽ riſibili aſſignari:qꝛ riſibile p̄us hoĩ attribuit̃:Sed certe vtraqꝫ valet. Et hec fãtaſia alexãdri ex dictis ſuis diſſoluit̃:qꝛ ſbm eſt prius paſſione nõ q̃tum ad eſſe:ſed q̃tũ ad intellectum:qꝛ intellectus poſſit ſbm intelligere nõ intelligendo paſſionẽ:licet non poſſit ſine ɔ̃dictione intelligere ſbm eſſe ⁊ nõ exiſtẽte paſſione. ¶ Quare cũ ſua dicta magis ɔ̃dictioni alioꝝ q̃ veritati ſtudens nõ ɔ̃ſiderauerit:diuertit in aliã quãdam viã. Hec de ſcd̃o articulo. Expediamus igit̃ tertium ad primũ tripliciter rñdentes.p̃mo diceret pgulenſis ɔ̃ñtiã intelligi in ſenſu diuiſo:ideo valet homo eſt:ğ riſibile eſt:⁊ ſi quis hoĩem eſſe intelligit riſibile eſſe intelligit:⁊ cũ dicit eſt ſbm prius paſſione. Rñdet̃ q eſt prius:quia ſtat intelligere de ſenſu cõpoſito vnũ nõ intelligendo alteꝝ:nec iſtud eſt ɔ̃tra diffinitionẽ ɔ̃ñtie formalis:que eſt intelligenda in ſenſu diuiſo. Scd̃o diceret ga.eã intelligi in ſenſu cõpoſito ſub ſenſu huius moda-

liſꝫ q nõ ſit poſſibile intelligere eſſe ita ſicut ſignificatur p antecedens intelligendo nõ eſſe ita ſicut ſignificat̃ p ɔ̃ñs ſine ɔ̃dictione ⁊c̃.cum aũt.d.ſbm eſt prius ſaltẽ ad intellectũ: Rñdet̃ q h̃ eſt dicere intellectũ poſſe intelligere vnũ nõ intelligẽdo alterum:nõ q poſſit intelligere vnũ eſſe altero non exiſtente. Tertio dicit̃ diffinitionẽ nõ eſſe intelligendã ſub vi ɔ̃ditionalis neqꝫ de ſenſu cõpoſito neqꝫ de ſenſu diuiſo. Sed ſub ſenſu cathegorico q ɔ̃ceptus antecedẽtis ſit p ſe deductiuus ad ɔ̃ceptum ɔ̃ñtis intelligendo tñ antecedens ⁊ ɔ̃ñs ſignificatiue. ¶ Ad ſcd̃m diceret pgulenſis.illam ɔ̃ditionalem de ſenſu diuiſo nõ eſſe impoſſibileꝫ: ſed de ſenſu cõpoſito:⁊ ſic p̄cedit argumẽtũ:veꝝ iſto modo nõ accipit̃ diffinitio. ¶ Diceret autem gaetanus ɔ̃ditionalem ſic intelligi:ſꝫ q non ſit poſſibile intelligere oppoſitũ ɔ̃ñtis ſtare cũ añcedẽte ſine ɔ̃dictione.nec ɔ̃tra hoc p̄cedere argumentũ. Tertio rñderẽ q illa ɔ̃ditionalis pro vna cathegorica intelligit̃:ſꝫ q.ſ.cõceptus añcedentis ſit p ſe deductiuus ad ɔ̃ceptũ ɔ̃ñtis:cui poſtmodũ ẽ ipti nens argumentũ. ¶ Ad tertiũ ɔ̃cquid ſit de illo q vña ſint minus nota minus vĩbus:ſ vel prius nota:ſi intelligit̃ diffinitio ſm meã expoſitionem: inſtãtia nulla eſt:ſi ſm ga.iteꝝ nulla:quia nõ intelligimus illã ſub vi ɔ̃ditionalis. Si ſm pgulẽſem diceret argumentũ probare diffinitionẽ eſſe malam illam intelligendo de ſenſu cõpoſito: q̃re ⁊c̃.

Ad quartum do multas rñſiones. Primo q ab.a.ad.b.ɔ̃ñtia nõ valet de forma:qꝛ nõ valet in ſimili hoc differt ab hoc diuerſis demonſtratis:ğ hoc eſt ⁊ hoc nõ eſt.tñ qꝛ nõ minus ſi tu intelligis.a.tu intelligis.b.ideo non valet rñſio. Secundo dico a.B.ad.C.ɔ̃ñtiã nõ eſſe de forma:nec valere prima pars ɔ̃ñtis ſequit̃ ex prima p̄tẽ ſecunda ex ſcd̃a de forma:ğ totum ex toto:tñ admittat̃: qꝛ adhuc eſſet concedendũ ſub ſenſu nr̃o gaetani ⁊ paulũ:ſꝫ q ſi tu intelligis.B.tu intelligis.c. Tertio igit̃ rñdeo q eſto q ſequat̃ tu intelligis a:ğ tu intelligis.b.nõ tñ valet de forma ab.a.ad.b.quia nõ quelibet ſimilis valet. ¶ Quarto rñdetur negãdo q ſi tu intelligis.A.tu intelligas B.nec de primo ad vltimum ɔ̃ñtia valet:qꝛ ɔ̃ñtie intermedie variant̃:nam verbum intelligens in cõſequẽte penultime ɔ̃ſequentie.d.modũ intelligendi vt eſt.c.p̄poſitio:cuius prima pars ſequit̃ ex prima parte ⁊ ſecunda ex ſecunda antecedentis:Sed in vltima.d.modũ intelligendi a diſiunctiua cum deſtructione vnius ptis ſuper alterã ptem.⁊ ſic patet ad quartũ:De quo plenius habebit̃ in regulis generalibus:in probatione.xvij.regule.

Ad quintũ rñderet pgulenſis argumentũ cõcludere ſi intelligit̃ diffinitio in ſenſu cõpoſito.nõ ſic autem accipit̃. Gaetanus autem diceret diffinitionem intelligi nõ vt pure ɔ̃ditionaliter profertur:ſed ſub ſuo ſenſu:quem totiens iã piget replicare. Nos itidem diceremus vt ſupra ſenſum diffinitionis non eſſe cõditionalem ſed cathegoricum. Et vno mõ fere omnia ſoluunt̃ argumenta.

Queritur quinto vtrũ omnis conditionalis bona ſit neceſſaria ⁊ omnis mala impoſſibilis. Et arguit̃ q non primo ſic. hec conſequentia eſt bona. hec p̄poſitio ſe demõ-

ſtrata. eſt impoſſibilis: ergo tu curris: tamen non eſt neceſſaria: ergo dictum falſum: probatur autem conſequentiam eſſe bonã: quia antecedens eſt impoſſibile: et ex impoſſibili ſequitur quodlibet: ergo conſequentia eſt bona: quod autem non ſit neceſſaria probatur: quia aliqua ſimilis nõ valet: nõ. n. ſequitur hec propoſitio eſt impoſſibilis ergo tu curris: et demõſtro idem antecedens: quod prius demonſtrabã. nã nunc antecedens non eſt impoſſibile: quia nõ aſſerit ſe ipſum eſſe impoſſibile. ❡ Secundo iſta conſequentia eſt bona. hoc inſtãs eſt. ergo tu ſedes: et tamen non eſt neceſſaria. quod oſtenditur: quia aliquãdo iam potuit eſſe mala: nã ante hoc inſtãs potuit oppoſitũ conſequentis ſtare cũ antecedente | potuit. n. eſſe quod nunc nõ ſedeas: ſi dediſſes nãque te curſui: et non ſtudio | ſicut ſatis fuit poſſibile | nunc non ſederes | ideo potuit eſſe mala. quare nõ eſt neceſſaria. Eſt tamen bona: cũ iam oppoſitũ conſequentis nõ poſſit ſtare cũ antecedente: quia nõ eſt poſſibile te ſurgere in hoc inſtãti. ❡ Tertio data veritate dubij ſequitur eãdem propoſitionem eſſe neceſſariã et impoſſibilẽ: quia conſequẽtia iam poſita fuit mala: ergo impoſſibilis: et nũc ſignificat ut prius: ergo nũc eſt impoſſibilis: et ex altera parte nunc eſt bona: ergo nunc eſt neceſſaria: ergo non oĩs conſequentia bona eſt neceſſaria: tunc. n. eadem eſſet neceſſaria et impoſſibilis. ❡ Quarto ſic probo nõ oẽm bonã eſſe neceſſariã: quia non oĩs bona neceſſario eſt: ergo non omnis bona eſt neceſſario: ergo nulla bona eſt neceſſario. tenet conſequentia: quia non eſt maior relatio de una quam de alia. tunc ſic nulla bona eſt neceſſario iſta tu curris ergo tu moueris eſt bona. ergo ſi tu curris tu moueris nõ eſt neceſſario: quia conditionalis equiualet conſequentie: ſi ergo illa conſequentia nõ eſt neceſſario ſic nec iſta. Tunc ultra ſi tu curris tu moueris nõ eſt neceſſario: ergo nõ eſt neceſſariũ quod ſi tu curris tu moueris. tenet hec cõſequentia | ſicut in ſimili contingenter tu curris: ergo contingens eſt quod tu curras: licet non ecõtra valeat. Sic igitur habes nõ eſſe neceſſariũ quod ſi tu curris tu moueris: et ita nec conditionalis eſt bona: ergo non omnis conditionalis bona eſt neceſſaria: et idem de conſequẽtia dicatur (equiualent nãque) ❡ Quãto quero quid tu intelligas: cũ dicis oẽm conſequẽtiam bonã eſſe neceſſariam per illi neceſſariã: aut neceſſitatẽ materialis conſequẽtie. ſolũ: aut neceſſitatem formalis ſolum. aut utrãque neceſſitatem. ſ. formalis et materialis. Si primũ ergo conſequentia bona formalis nõ eſſet neceſſaria: et ſic illa vñs eſſet falſa oĩs conſequentia bona eſt neceſſaria. Si ſecundũ ergo cõſequentia materialis nõ erit neceſſaria et ſic dictum ſtrodi uñr eſſet falſum: Si autem utrũque intelleteris ſequitur ipſum penitus eſſe falſum: quia non eſt cõſequentia formalis ſimul et materialis. ❡ In oppoſito eſt ratio talis probãdo quod oĩs conſequentia bona ſit neceſſaria: et oĩs mala ſit impoſſibilis: nã ex qualibet conditionali mala ſequitur duo contradictoria: ſed conditionalis equiualet conſequentie: ergo ex qualibet conſequẽtia mala ſequitur duo contradictoria: et ſic cõſequentia mala eſt impoſſibilis. probatur aſſumptum: quia bene ſequitur hac conditionali mala accepta ſi nõ curris. tu es aſinus quod tu curras et tu nõ curras. nã ſequitur ſi nõ curris tu es aſinus: ergo tu curris: vel tu es aſinus: ergo tu curris: prima conſequentia valet: quia ex qualibet conditionali ſequitur diſiunctiua cõpoſita ex contradictorio antecedentis et

cõſequente. ſecũda vero tenet gratia terminorum a diſiũctiua: cuius una pars eſt poſſibilis altera impoſſibilis: ad partem poſſibilem. et ſic valet ſi tu non curris tu es aſinus: ergo tu curris. Probo iterũ ſequi quod tu non curris: nã valet ſi tu nõ curris tu es aſinus: ergo ſi tu non es aſinus tu curris: tenet. ſi. n. conſequentia eſt bona: et arguendo a contradictorio cõſequentis ad contradictorium antecedentis debet ſequi: oĩs igitur conſequentia ſic apta eſt inferre. tunc ſic ſi tu nõ es aſinus tu curris: ergo tu es aſinus vel tu non curris a conditionali ad diſiunctiuã cõpoſitam ex contradictorio antecedentis et conſequente: tunc ultra tu es aſinus vel tu non curris: ergo tu nõ curris. et ſic de primo ad ultimũ ſi tu curris tu es aſinus: ergo tu curris. et iterum ſi tu curris tu es aſinus: ergo tu non curris: et ſic ex illa duo contradictoria ſequuntur: quare conditionalis mala eſt impoſſibilis. nã copulatiua impoſſibilis nõ põt ſequi | niſi ex impoſſibili. ❡ Secundo arguitur quod oĩs conditionalis et conſequentia bona ſit neceſſaria: et oĩs mala eſt impoſſibilis: nã ſi eſt bona per eius diffinitionẽ nõ eſt poſſibile eſſe ita ſicut ſignificatur per antecedens et nõ eſſe ita ſicut ſignificatur per conſequens: ergo nõ põt eſſe mala. ❡ Tertio ſillogiſmus malus ſemper eſt malus: ergo mala cõſequentia ſemper erit mala per conuenientẽ ſillogizationẽ. ❡ In hac queſtione tria facturi ſumus. Primo nãque limitãdum eſt ſtrodi dictum. Secundo materia primi principalis eſt examinãda. Tertio vero argumenta oĩa ſoluemus. ❡ In primis ergo nota caput hoc ſtrodi duas partes continere. In prima declarat diffinitionẽ: conſequentie diuiſionẽ: et diuidentium diffinitiones. Secundo vero quaſdã tangit conſequentie proprietates. Secunda ibi incipit ſicut ergo dicebatur in tractatu precedẽti. Tres autẽ ponit proprietates. primã | quod conſequentia nõ dicitur vera aut falſa a varietate vel falſitate antecedentis ſeu conſequentis: ſed ex hoc quod oppoſitum conſequentis põt ſtare aut nõ põt ſtare cum antecedente. et hoc eſt notãdũ. Secunda proprietas quod omnis cõditionalis bona eſt neceſſaria et oĩs mala eſt impoſſibilis: de qua hic agitur. Tertio vero loco quod concedere conſequentiã nõ eſt concedere antecedens aut cõſequens: ſed quod cõſequens bene ſequatur aut male ſequatur ex antecedẽte: de quo erit quod ſequẽs. ❡ Secundo nota quod modus declarãdi iſtas proprietates eſt a ſimili ſicut et. n. conditionalis eſt neceſſaria ſi eſt bona ſi mala impoſſibilis: idem eſt dicendũ de conſequentia: que improprie dicitur argumentum: ſed eſt rationalis propoſitio diſcurſus argumentatio. Dixit autem ſtrodus cõſequentiã eſſe rationalem propoſitionem: quia eſt propoſitio ratiocinij. et hinc accipit quod conſequentia ſit propoſitio. Eã etiã appellat diſcurſum et argumentationẽ intelligendo per diſcurſum et argumentationẽ diſcurſiuam porpoſitionem et argumentatiuam. Improprie autem dicitur argumẽtũ: quia argumentũ eſt ratio rei dubie faciens fidem: ſtat autem cõſequentiã eſſe et nõ facere fidẽ de re dubia | ut talis deus eſt: ergo deus eſt. Poteſt eſſe et alia ratio quare improprie dicatur argumentũ: quia argumentũ etiã de ſimplici cathegorica dicitur ſicut dicimus cineres hic derelictos eſſe fore argumẽtũ quod hic iã ſit vel fuerit ignis. ❡ Tertio nota quod duplex eſt conſequentia et cõdi-

rionalis bona ſimplr. ⁊ bona vt nūc. bona ſimplr
eſt: cuius nec pōt nec potuit nec poterit eſſe ita ſi-
cut ſignificat̄ p antecedens q̄n pro tūc ſit ita ſicut
ſignificat̄ p ꝯñs. Ut nūc aūt bonā dicimus q̄n iā
nō poſſit: licet potuerit aut poterit eſſe ita ſicut ſi-
gnificat̄ p añs ⁊ nō eſſe ita ſicut ſignificat̄ p ꝯñs:
exemplū p̄mi tu es hō ḡ tu es aīal: Exēplū ſcđi
antert ps fuit: ḡ tu ſedes. h̄ inſtās eſt ḡ tu non cur-
ris. Intelligit̄ diſtinctio hec ex hentiſbero in 4°
ſex. ſoph. Licet ſimeon de lendenaria dicat i hoc
tiſb. ſibi contradicere: q2 in. i. ſoph. vº principali ne-
gat iſtā ꝯñtiā: imediate ante h̄ tu fuiſti: ḡ poſt q̄d-
libet inſtās p̄teritum tu fuiſti: que tñ valet vt nūc:
ḡ tenet in. i. ſophiſmate nō dari ꝯñtiam bonā: que
ſit bona vt nūc: aliter male negaſſet. Sed certe h̄
eſt redarguere hentiſber: ſine cā. nā dicā ſemp h̄z
tiſb. dari ꝯñtiam vt nūc bonā: quā ſi negat. ipſam
negat q̄ſi nō annuēdo illā eſſe bonā ſimplr. non ꝙ
eam oībus neget modis. Multotiēs autem: vbi
materia p̄ncipalis difficultatē talē nō petit: docto
res ꝯñtiā ſm q̄d bonā ⁊ vt nunc negare pñt. Sic
ḡ intellecta diffinitione dico ſtrodū intelligere de
ꝯñtia bona ſimplr. cū ⁊ illā ſimplr dixerit eſſe ne-
ceſſariā. Quarto no. ꝙ iſta regula poſſet etiā ad
ꝯñtia bonā vt nunc reſtringere: ſi ꝯberet̄ li neceſ-
ſaria p li vt nūc: ⁊ eſſet ſenſus ꝙ oīs ꝯñtia bona vt
nūc eſt neceſſaria vt nūc. tñ ſi abſolute ꝓferat̄ re-
gula: de ipſa nō intelligit̄: nec valet: ꝯñtia bona vt
nūc eſt bona: ḡ eſt neceſſaria: ſꝫ ſequit̄ ḡ eſt neceſſa
ria vt nūc. Et ſi infert̄ ḡ eſt neceſſaria neget̄ argu
mētū a ſm q̄d ad ſimplr ¶ Quinto nota ꝙ ꝯñtia
nō dr̄ neceſſario: q2 termini ei9 neceſſario ſint: nec
q2 intellectus neceſſario inferat. ſed q2 non poſſit
nec potuit nec poterit eē ita ſicut ſignificat̄ p añs: ⁊
nō eē ita ſicut ſignificat̄ p ꝯñs. Et ſub h̄ tali ſenſu re
latio ꝯñtie ſeu illatio dici pōt neceſſaria: ⁊ nō quia
ipſe nō poſſint nō eē. ¶ Sexto nota talē neceſſita
tē ꝯñtie eē differētē i ꝯñtia formali ⁊ materiali: q2
in formali addit̄ neceſſitas i q̄libet ſili ꝯñtia: oꝫ. n.
ꝙ nec illius poſſit potuerit aut poterit eſſe ita ⁊c:
⁊ ſimiliter ꝙ in nulla ſimili poſſit poterit aut potu
erit eſſe ita ⁊c. Materialis autem oppoſito mō.
Oppoſitorū. n. contrarie ſunt rationes. ¶ Se-
primo nota ꝯñtiam malā eſſe impoſſibilem. i. ma-
lam ſimpliciter eſſe impoſſibilē ſic ſignificando: q2
non poſſit eſſe bona ſeruata ſua ſignificatione. Si
. n. eſt mala ſimpliciter ſemp pōt potuerit vel po-
terit eſſe ita ſicut ſignificat̄ per antecedens ⁊ non
eſſe ita ſicut ſignificat̄ per ꝯñs: ḡ non poterit eſſe
ſimpliciter bona. Sic ḡ ſenſus ſtrodi habeat̄ ꝙ
ſicut in precedenti tractatu: vbi de veritate ⁊ falſi-
tate ⁊ alijs proprietatibus hipoteticaꝝ agebatur:
ſtat conditionalem eſſe verā: licet antecedens ⁊ cō
ſequens ſit falſum: ⁊ ſtat ꝙ conditionalis ſit vera
adiectiue accipiendo: licet antecedens ⁊ ꝯſequens
ſit verꝫ. Sic dicit de cōſequentia: que nuncupatur
propoſitio rationalis a nota. ſ. rationis ḡ: que eſt
nota ratiocinij: ⁊ nuncupatur diſcurſus ⁊ argu-
mentatio. i. ꝓpoſitio diſcurſiua ⁊ argumentatiua.
Et improprie dr̄ argumentū: tñ q2 non oīs ꝯñtia
eſt argumentū ſicut nec oīs facit fidē de re dubia.
tñ etiā ꝙ argumentū de aſſumpto dicat̄. q̄d nō eſt
ꝯñtia. Et dr̄ ꝙ oīs ꝯditionalis bona ſimplr eſt ne-
ceſſaria. i. non pōt nec potuit nec poterit eſſe mala
ſic ſignificādo. ſimiliter oīs mala eſt impoſſibilis:
q2 nulla talis poterit pōt vel potuit eſſe bona ſim-
pliciter ſic ſignificādo. Quare ſit h̄ p̄mi articuli
cōplementū: ⁊ dictoꝝ ſtrodi planiſſimū cōmenta-
rium. ¶ Tractātes deinde ſm articulum videa-
mus vnum: q̄d ſupioris queſtionis nimiā ꝓlixi-
tatem timentes dimiſimus. Uidelicet an ex vno
quoq2 impoſſibili liceat q̄libet ꝓpoſitionem bene
inferre. ¶ In qua difficultate dicit pgulen. impoſſi
bile triplex eſſe p ſe. p accidens ⁊ ex reflexione. D.
deinde ꝙ regula intelligit̄ de impoſſibili nō ex re-
flexione: q2 nō valet hec eſt impoſſibilis ḡ tu cur-
ris. Sed gratia diſcernende veritatis poſſemus
tenere regulā de omni impoſſibili habere verita-
tem: ⁊ ꝙ iſta ꝯñtia ſit bona. hec eſt impoſſibilis. ḡ
tu curris: Q̄d ſic declarat̄: q2 vel antecedens ſic
preciſe ⁊ adequate ponit̄ ſignificare aut non: ſi ſic
non admittit̄ caſus: q2 ſequit̄ ꝯdictio: Si aūt non
ponit̄ ꝙ ſic preciſe ſignificat: admittit̄ caſus: ⁊ ꝯce
ditur ꝙ antecedens ſit impoſſibile: non q2 tantū-
modo ſignificet ſe eſſe impoſſibile: ſed q2 ⁊ aliud ſi
gnificat vt puta ſe non eſſe impoſſibile vel aliud
impoſſibile: ⁊ ſic ꝯñtia erit bona. ¶ Confirmatur
nā iſta ꝯñtia eſt bona. hec ꝓpoſitio eſt impoſſibi-
lis ⁊ non impoſſibilis ḡ tu curris: ⁊ hec illi equiua
let ḡ ꝯñtia prior eſt bona. ¶ Secūdo dubitat̄: q2 ex
eodē fundamento tenet pgulen. huius ꝯñtie. hec
ꝓpoſitio eſt impoſſibilis: ḡ nullus deus eſt: poſſe
eſſe ita ſicut ſignificat̄ p antecedens licet nō ſit ita
ſicut ſignificat̄ per ꝯñs. Sed ꝯ vel. n. ponit̄ ꝙ ſic
p̄ciſe ſignificat aut nō: Si primū caſus nō eſt ad-
mittēdus: Si ſcđm ꝯ: q2 nō debet ꝯcedere ita eſſe
ſicut p illam adequate ſignificat: q2 ſignificat duo
ſibi inuicē implicātia. Confirmat̄ nā licet ꝯcedat̄
ꝙ ſit impoſſibilis: tñ nō ſequit̄ ꝙ ita ſit ſicut p illā
ſignificat: q2 nō eſt poſſibile illā ſic p̄ciſe ſignifica-
re. Et ſi quis argumentetur illam valere: q2 ſimi-
lis valet: dicendū eſt illā non eſſe ſimilem: niſi q̄tū
ad vocem vt ſciendū vt puto ex arte obligatoria.
Uide in hoc pgulēſem dubio 6°. Uerūtñ hec p-
babiliter dicta: non q2 credā argumenta ꝯclude-
re: ſed indagande veritatis gratia: non puto eſſe
ex mēte ſtrodi in hoc tractatu conſequentiaꝝ (
nāq2 in ſolutione ſcđi argumenti ꝯtra. xiij. regulā
tenet ptem nō poſſe pro toto ſupponere) ideo illa
nō eſt ꝯñtia diceret ſtrodus: q2 nō eſt antecedēs.
Hec tamen ſuis locis examinanda dimittemus.
¶ Sꝫ nūc tertiū cōplentes. ad p̄mū argumētū
diuerſis ſententijs rñdeamus. Pergulēſis nāq2
cū gaetano. dicerent ꝯñtiā non valere: ⁊ ad argu
mentū ex impoſſibili ſequit̄ quodlibet dr̄ ꝙ intelli
git̄ illud dictū ex impoſſibili non p reflexionē: q̄le
nō eſt añs ꝯñtie date. Diceret tñ ſtrodus conſe-
quentiā illā non valere nec eſſe ꝯñtiā. At ſi noua
placēti dicas ꝯñtiā valere: nec alia adducta eſt ſi-
milis niſi in voce: cū prime añs hipotetice ſignifi
cat: ⁊ᵉ vero cathegorice. ¶ Ad ſcđm ꝙ ⁊ᵃ intelli-
git̄ de ꝯñtia bona ſimplr: tū aūt argumentaris de
bona vt nūc: q2 illa ꝯſequētia bona eſt vt nunc. ſ.
hoc inſtans eſt ergo tu ſedes: Eo tamen modo
queſtio eſt bona: illo eſt neceſſaria. nam eſt bona
vt nunc ⁊ eſt neceſſaria vt nūc. ¶ Ad tertium: di-

ſtitur illud inconueniens ſequi: ſi dictū q̄ſtionis nō
tantūmō de ꝯn̄tia bona ſimplr̄ intelligeret: ſed de
oī. vera qꝛ ſic limitate itelligit̄: nō ſequit̄. ꝯcedo. n.
illā ꝯn̄tiā eſſe bonā vt nunc: nō tn̄ neceſſariā: quia
illud dictū intelligit̄ de ꝯn̄tia ſimplr̄ bona. ¶ Ad
quartū dicit̄ ꝙ ꝯſequentia bona eſt neceſſaria: nō
tn̄ neceſſario aliq̄ ꝯn̄tia eſt. ⁊ ſic dico ꝯcedendo ꝙ
nulla ꝯn̄tia neceſſario eſt: ſed cū arguit̄ nulla ꝯſe
quētia neceſſario eſt: iſta tu curris ḡ tu moueris:
eſt ꝯn̄tia: ḡ ſi tu curris tu moueris nō neceſſario
eſt negat̄ argumētū: qꝛ in minori li ſi tu curris tu
moueris accipit̄ materialiter: ⁊ in ꝯcluſione pſo-
naliter: ſed admiſſo ꝙ nō neceſſario ſit ſi tu curris
tu moueris: nō tamē ſequit̄: qꝛ illā ꝯditionalē eſſe
neceſſariā nō. d. mihi ſenſum poſitiuū: ſed hoc. d.
ꝙ huius nō poſſit nec poterit nec potuerit eē ita
ſicut ſignificat̄ p añs ⁊ nō eſſe ita ſicut ſignificat̄ p
ꝯn̄s. ¶ Ad quintū ⁊ vltimū dico li neceſſaria nō
dicere tm̄mō neceſſitatē formalē non tm̄mō mate-
rialē: ſed oīa iſta ſub diſiunctoꝛ ſicut etiā p̄dicatum
ſupponit ꝯfuſe tm̄ mobilit̄: nō ḡ ſequit̄ ꝙ ſi dicat
p̄dicatū vtrāqꝫ neceſſitatē: pp hoc dicit̄ ꝯn̄tia hn̄s
vtrāqꝫ: qꝛ nō. d. vtrāqꝫ copulatiue: ſed diſiunctiue:
cū ſupponit ꝯfuſe tm̄: ⁊ non diſtributiue. ¶ Quare
patet ſolutio.

q Ueritur. vj. verū illud dictū veritatem
cōtineat videlicet ꝙ ꝯcedere ꝯn̄tiam ſit
ꝯcedere ꝯn̄s debite inferri ex añte. Et p
batur primo ꝙ nō. ¶ Primo qꝛ aliud eſt ꝯcedere
ꝯn̄tiā ⁊ aliud ꝯn̄tiā eſſe bonā: ſed concedere ꝯn̄tiā
eſſe bonā eſt ꝯcedere ꝯn̄s debite inferri: ḡ ꝯcede-
re ꝯn̄tiā eſt aliud ꝯcedere ꝙ̄ ꝯn̄s debite inferri. ḡ
nō eſt ꝯcedere ꝯn̄tiam ꝯcedere ꝯſequens debite
inferri. Diſcurſus notus: ſed ꝓpoſitiones aſſum-
pte: que ꝓbatione indigent: declarantur. pᵃ eſt ꝙ
aliud ſit ꝯcedere ꝯn̄tiā aliud ve ipſam concedere
eſſe bonā: nā hn̄t oēs de arte obligatoria tractan-
tes ꝙ ꝯcedere ꝯſequentiā reſpicit autenticū ſi-
gnificatū: ꝯcedere aūt ipſam eſſe bonā vel verā
nouū ſignificatū vel qḋ modū habet: ſiue ſit autē-
ticum: ſiue non. quare aliud eſt conſequentiā ꝯce
dere: ⁊ aliud ipſam ꝯcedere eſſe bonā. Unde po-
ſito ꝙ iſta conuertantur tu es homo tu curris. fa-
cta ex illis conſequentia nō concedit: ſed concedit
eſſe bona. Secunda vero ꝓpoſitio aſſumptū: que
aliquali indiget declaratione: eſt ꝙ concedere con
ſequentiā eſſe bonā ſit concedere ꝯſequens debi
te inferri. nā conſequentiā eſſe bonam eſt ꝯſequēs
inferri debite: ergo vnū concedere eſt aliud conce-
dere: ⁊ ab vno ad reliquū conſequentia vꝫ: qꝛ pro
poſitiones iſte conuertunt̄ tu concedis conſequē-
tiam eſſe bonā ⁊ tu concedis ꝯſequens debite in
ferri ex añte: ſunt. n. de terminis ꝯuertibilibus: q̄-
re patet argumētū. ¶ Scḋo ꝓbo ꝙ dictū in q̄ſtio
ne ꝓpoſita ſit falſum: qꝛ ꝯcedere ꝯn̄tiā: ſi recte ꝯ
cedit: eſt neceſſariū ꝯcedere. ꝯcedere aūt ꝯn̄s de
bite inferri eſt ꝯcedere ꝯtingens: nā eſt ꝯtingēs
ꝙ intellectus inferat: ergo concedere vnū non eſt
ꝯcedere aliud. ¶ Tertio ad idē argumētoꝛ. quia
pono ꝙ nulla ꝯſequentia ſit bona: ⁊ ꝙ nullus in-
tellectus aliqd inferat: ⁊ ꝙ nulla illatio ſit neqꝫ ali-
quod ꝯſequens vel antecedens. caſus poſſibilis
eſt: ideo admittendus: quo ſic admiſſo ꝓpono tu
es homo ḡ tu es aīal: non ne dices ꝯcedo ꝯſequē
tiam: vtiqꝫ: ⁊ tamen nō potes dicere te concedere
conſequens debite inferri: qꝛ tunc tu ꝯcederes il-
lationē eſſe. conſequens eſſe. conſequentiā eſſe. et
intellectū inferre: que omnia repugnant caſui: ⁊ ſic
propter hoc ꝙ ꝯcedere ꝯſequentiā ſit concedere
ꝯſequens debite inferri ſequit̄ aliqḋ repugnās eſt
concedendū. ¶ Quarto ꝯcedere ꝯſequentiā ꝓ-
bo nō eſſe ꝯcedere eandē eſſe bonā. qꝛ ſicut ſe ha-
bet ꝓpoſitio ad ꝓpoſitionē verā ſic ſe habet ꝯſe
quentia ad ꝯſequentiā bonā: ſed ꝯcedere propo
ſitionem nō eſt ꝯcedere ꝓpoſitionē eſſe verā: er-
go nec ꝯcedere ꝯſequentiā eſt ꝯcedere ꝯſequē-
tiam eſſe bonā: ſed ꝯcedere ꝯſequentiā eſſe bonā
nō eſt aliud ꝙ̄ ꝯcedere ꝯſequens debite inferri: ḡ
ꝯcedere ꝯſequentiā nō eſt ꝯcedere ꝯſequēs de
bite iferri. ¶ Quinto ſequeret̄ data veritate eius:
qḋ in queſtione ꝓponit̄: ꝙ non ꝯcederemus ꝯſe
quentiā niſi ꝯcederemus ⁊ cathegoricā: qꝛ per te
ꝯcedere ꝯſequentiā eſt ꝯcedere ꝯſequens debi
te inferri: qḋ eſt qḋ cathegoricū: Et ſic aliqs ad ꝯ-
ſequentiā propoſitā nūqꝫ poſſet r̄ndere: qꝛ ꝓponē
ti hipoteticā r̄nderet per cathegoricam. ¶ Sexto
dato eodē dicto ſequit̄ ꝙ nūqꝫ ꝯcederes aliquā ꝯ
ſequentiā niſi illa in tua r̄ſione materialiter ſup-
poneret: nā propoſita hac ꝯſequentia tu es hō: ḡ
tu es aīal ꝯcedendo illā dicis te ꝯcedere ꝙ ꝯſe-
quens iſtius ꝯſequentie tu es homo ergo tu es
animal debite inferr ex antecedente: in quo mani-
feſtū eſt li tu es homo: ergo tu es aīal ſtare mate-
rialiter: limitat̄ nāqꝫ illa particula iſtius ꝯſequen
tie ad ſtādū materialiter: cum ſit ſignum materia-
litatis. Quare his rōnibus vꝫ dictū in q̄one ꝓpo-
ſitū eſſe falſum. ¶ In oppoſitū aūt eſt Strodi au-
ctoritas: Et rō talis: qꝛ ꝯcedere ꝯn̄tiā vel eſt ꝯce
dere añs aut ꝯn̄s aut aggregatū ex his aut illatio
nē aūt ꝯn̄s debite iferri ex añte: non vꝫ aliud poſſe
afferri: etiā ſi fingendi det̄ licentia. nō primū neqꝫ
ſecundū neqꝫ tertiū: tunc nāqꝫ ꝯditionalis aliquid
poneret in eſſe. nec etiā pōt quartū aſſignari: ḡ re-
linquit̄ quintū: ꝙ nō q̄rtū arguit̄. qꝛ reflecto oīa ar
gumēta: ꝯcedere ꝯn̄tiā eſt ꝯcedere neceſſariū: ſed
nō eſt neceſſariū illationē eſſe: ḡ ꝯcedere ꝯn̄tiā nō
eſt ꝯcedere illationē. 2º pono nullā illationē eſſe:
⁊ tūc ꝓpono ꝯn̄tiā nō ne ꝯcedes: ⁊ tn̄ nō ꝯcedis
illationē: qꝛ ꝯcederes aliquod repugnās. Tertio
qꝛ ſic ꝯcedere ꝓpoſitionē nō eſt ꝯcedere ꝯpoſitio
nē: ſꝫ cathegoricā ipſam: ḡ ſic ꝯcedere ꝯn̄tiā nō eſt
ꝯcedere illationē. 4º nulla r̄ſio eēt ad ꝓpoſitū: cū
q̄s ad ꝯn̄tiā r̄nderet: qꝛ iterrogatus de ꝓpōne: r̄n-
deres de ſimplici relatione actione: que eſt illatio.
Quinto nūqꝫ r̄nderes ad ꝯn̄tiam niſi in tuo dicto
materialē ꝯn̄tie ſuppoſitionē icluderes: qꝛ ꝯcede
re hāc ꝯn̄tia tu es hō ḡ tu es aīal ē hēe reſpectū ad
illationē huius ꝯn̄tie tu es hō ḡ tu es aīal. vbi patet
ꝯn̄tiā illā ibi materialit̄ accipi ex ſigno ad materia
lē ſuppoſitionē limitāte: q̄re hac via iprobata q̄ntū
mēbrū relinqt̄ ꝙ ꝯcedere ꝯn̄tiā ſit concedere ꝯn̄s
debite iferri ex añte: qḋ ſub q̄one ex vtraqꝫ pte ar-
gumētatis agitatū eſt. ¶ In hac q̄one tria faciēs.
In primis Strodi ſniam notandis limitans decla-
rabo. ¶ Scḋo ad materiā primi principalis ꝯce-
dā. Tertio vero loco ad oīa argumēta ponēt r̄n-

ſiones. ¶ Notabis ergo primo q ſtrodus deducit hanc proprietatē ex iſto q cōditionalis nil ponit in eſſe. dictū igit̄ prius eſt explanandū: quod ſic intelligo ꝯditionalis non infert de forma nec antecedens nec cōſequens cathegorice acceptū: neq copulatiuam ex illis conſtitutā. notanter aūt dixi de forma: qꝛ gratia materię pōt ſequi aliqd: nā vꝫ ſi celū mouet deus eſt: ergo celum mouet: Et vꝫ ſi tu curris tu es aſinus: ergo tu non curris vt in queſtione precedenti ad oppoſitū argumentando dicebat. Amplius notanter dicit nec cōſequens cathegorice acceptū: qꝛ pōt ſequi cōſequens diſiunctiue: nā ſequitur ſi tu curris tu moueris: ergo tu nō curris vel tu moueris. Sic ergo dictū illud intelligit: ex quo ſequit q cōcedere cōſequentiā nō eſt cōcedere antecedens neq conſequens: qꝛ nec aliqd illoꝝ cōſequentia ponit: ſed eſt cōcedere cōſequens debite inferri ex antecedēte. Pro cuius declaratione nota 2° q tria ſunt: quę de ꝓpoſitionibus dici poſſunt. pͦ quidē ꝓpoſitionem ꝯcedere: 2° propoſitionem eſſe ꝯcedendā. 3° propoſitionē eſſe verā vel falſam poſſibilē vel impoſſibilē neceſſariā vel cōtingentē cathegoricam aut hipotericā ⁊ ſic de alijs: que inter ſe nō parū diſtant. vnde ſm ſtrodū in obligationibus ſuis in illo cap. Sequit de modo rñdēdi ad tales caſus poſſibiles de variatione ſignificationis ꝓpoſitionis ⁊ termini q ꝯcedere ⁊ negare attribuit ꝓpoſitioni iuxta antiquū ſignificatū. In 2° aūt cap. ab illo ſic incipiente. Aliud ſophiſma imponet q illa orō hoīem eſt vel hoīem currit conuertat ⁊c. circa principium poſito q ille terminus hō ⁊ ille terminus aſinus cōuertant admiſſo caſu ꝯcedit iſtā conſequentiā eſſe bonā tu es homo: ergo tu es aſinus: quā negat tñ ⁊ cōſequens eius negat: ſed cōcedit eſſe verū ⁊ concedendū: ex quo ſequit q propoſitionē eſſe concedendā verā vel falſam nouū notant ſignificatū vel id ſaltē: qd̄ modo hēt: ſed ꝯcedere ⁊ negare admittere vel nō admittere antiqui ſignificati verba ſunt ⁊ autentici. Hec ſm ſtrodum.

¶ Heniſiber tamen aliter diceret vt ex ipſo patet in pͦ ſophiſmate 2° principali: ꝯuenit tñ in principio ⁊ in fine. vult. n. q ꝯcedere ⁊ negare notent vetus ſignificatū. Propoſitionē eſſe verā falſam conſequentiā bonam malā ⁊ alia ſilia nouū. Sed propoſitionē eſſe concedendā negandā dubitādā diſtinguendā vult antiquius reſpicere ſignificatū ⁊ nō modernū vt ſtrodus opinatus eſt. Tertio notandū pro limitatione ſtrodi q ſi ſimplr̄ intelligit ꝯcedere ꝯñtiā nil aliud eſſe q̄ ꝯcedere ꝯñs debite inferri male dixiſſet ſtrodus: nā ꝯſequens debite inferri eſt ꝯſequentiā eſſe bonā: ſic igit idem eſſet cōcedere cōſequentiā ⁊ ꝯſequētiā eſſe bonā: Non aūt hoc ſimplr̄ intelligo: ſed cū iſta limitatione merito autentici ſignificati: qd̄ dictum ſcias vt ponā differentiā inter cōcedere cōſequentiam: qd̄ eſt cōcedere cōſequens debite inferri ex antecedente merito autentici ſignificati. ⁊ cōcedere cōſequentiā eſſe bonā: qd̄ eſt cōcedere cōſequens debite iferri ex noua ſignificatione. Si tamē velles ſimpliciter intelligere. poterit teneri ſtrodus illud dicendo nō eſſe conuertibilē deſcriptionē termini illius: ſed eſſe tāq genus. ſic cōcedimus hominem nihil aliud eſſe q̄ aīal. Puto tamē melius eſſe dicendū ex ſtrodi intentione eū velle hic aſſignare propoſitionē: que ſit deſcriptio huius complexi. concedere cōſequentiā. que cū hoc complexo conuertat. Et tunc ſic intendere q deſcriptio huius complexi cōcedere cōſequentiā ſit hęc cōcedere. cōſequens debite inferri ex antecedente merito autentici ſignificati. ¶ Quarto nota ex hoc ⁊ colligi quid ſit concedere cōſequentiā eſſe bonā: hoc. n. nil aliud eſt q̄ concedere cōſequens debite ſequi ex antecedente iuxta ſignificatū: qd̄ vltima habet impoſitione: vbi patet q li cōcedere conſequens debite inferri ex antecedente eſt veluti genus ad cōcedere cōſequentiā ⁊ cōcedere cōſequentiam eſſe bonā. reſiduū vero ſe habet vt differentia: quę ex predictis ſatis plana eſt ⁊ manifeſta.

¶ Quinto nota hoc intelligi de cōſequentia affirmatiua ſignificante iuxta compoſitionē oīum ſuarum partiū ⁊ eaꝝ ſignificationē: quod cū ex precedentibus ſatis fuerit declaratum: nō vlterius explano. ſed ad ſtrodi lrām deſcendo: quę ſic eſt audienda. Dicitur q ſicut cōditionalis nihil ponit in eſſe. i. non infert de forma nec antecedens nec cōſequens cathegorice: ſic nec aliqua cōſequētia. Et ideo cōcedendo conſequentiā non oportet cōcedere antecedens vel cōſequens ſimiliter nec negando negare: qꝛ cōcedere cōſequētiā eſt aſſentire q cōſequens tale inferatur ex tali antecedente debite merito autentici ſignificati. Negare vero conſequentiam eſt negare conſequens debite inferri ex antecedente merito autētici ſignificati. Deinde infert carmē ex diffinitione conſequentie bone. Ex falſis veꝝ ex veris nil niſi verum: qd̄ ex ſe eſt manifeſtū. ¶ Diximus in pͦ articulo ſatis nunc ad ſecundū accidentes materiā primi argumenti ⁊ totius qſtionis alioꝝ ſententias inquirendo dicamus. Prima opinio nobis occurrēs eſt alexandri de intētione tamē ferabrich q idē ſit cōcedere cōſequentiam ⁊ cōcedere reſpectum inter antecedens ⁊ cōſequens eſſe bonum: ⁊ cōſequens debite inferri ex antecedente: ⁊ ſic idē vult eſſe ex intentione illius viri cōcedere conſequentiam ⁊ illā cōcedere eſſe bonā cōtra cōmunitē obligantes. ¶ Sed certe vt etiā oſtendidi in prīa queſtione articulo 2° hoc non eſt neceſſariū: quia dicere cōſequentiā eſſe bonam eſt eam dicere valere merito nō autentici ſignificati: ſed ſignificati qd̄ modo habet: ſed cōcedere cōſequentiā eſt cōcedere reſpectū inter antecedens ⁊ cōſequens eſſe bonū merito autentici ſignificati: quare cum non idem ſit cōcedere aliqd iuxta autenticū ſignificatum ⁊ iuxta qdꝫ aliud: nec idē erit ſm aliquā viā cōcedere conſequentiā ⁊ concedere cōſequentiam eſſe bonā. ¶ Secundo arguit improbando eius rationē: qꝛ reſpectū inter antecedens ⁊ cōſequēs eſſe bonū eſt cōmune quoddā ad reſpectū: qui eſt merito autentici ſignificati: ⁊ ad reſpectū: qui eſt merito ſignificati: qd̄ nō habet: qre ſi, vꝫ hęc ſua nō ꝯcedere ꝯñtiā eē bonā ē ꝯcedere reſpectū iter aūs ⁊ ꝯñs eē bonū: ⁊ ꝯcedere ꝯñtiā eſt ꝯcedere reſpectū iter aūs ⁊ ꝯñs eē bonū: q̄ ꝯcedere ꝯñtiā eſt ꝯcedere ꝯñtiā eē bonā. Sequit q argumētādo ex puris affirmatiuis i 2ª figura i terminis nō ꝯuer-

tibilibus valeret cõſequentia vt patet intelligẽti: Cõfirmaṫ ꝙ illa rõ: ꝙ alexãder monet: mala ſit. q2 ſilis nõ valet. hõ eſt animal. ⁊ aſinus eſt aĩal: ḡ hõ eſt aſinus. ¶ Rationes igiṫ contra alexandrum ſint ſolutio ſui argumenti: negatur .n. illa conſequentia: quia deducit hoc ſequi ad intẽtionẽ illius viri. ¶ Secũnda opinio eſt quorũdã dicentiũ ꝙ cõcedere cõſequentiã nõ eſt cõcedere ꝯñs debite inferri ex añte: ſed eſt cõcedere illationẽ. nõ tamen illationem eſſe bonã. Et dĩt ꝙ dato ꝙ nulla illatio ſit ipſos adhuc cõcedere cõſequentiã ⁊ illationem neceſſariã: nõ tñ illationẽ eẽ. ¶ Ex: q2 ipſis adducebant textũ ſtrodi: gloſabant illum dicentes ꝙ ſtro. intelligit per cõcedere ꝯñs debite inferri cõcedere debitã illationẽ ſicut ⁊ ſtro. i. xiij. regula: p conſequentiã ſcitã eſſe bonã. intelligit ꝯñtiam ſcitam. ¶ Sed certe iſta dicta nulla ſunt. pº vltra argumenta ad oppoſitũ facta arguiṫ ꝯ primũ ſic demonſtro illatio hec eſt: ergo conſequens hoc ex h añte infertur: cõſequentia eſt bona ⁊ ſcita ⁊ antecedens eſt cõcedendũ: ḡ ⁊ cõſequens: ⁊ nõ niſi q2 h cõſequens debite inferṫ: ergo cõcedendũ eſt h cõſequẽs debite inferri. ¶ 2º ꝯ aliud dictũ arguiṫ: q2 ſicut admiſſo ꝙ nulla illatio ſit eſt incõueniens ipſos ꝯcedere illationẽ eẽ: ita ⁊ eſt repugnans ipſos ꝯcedere illationẽ ſe ꝯcedere: vtrũqꝫ .n. equaliter repugnãt caſui: nihil ergo eſt ꝙ in eo caſu dicãt ſe cõcedere illationẽ: ⁊ negent illationẽ eſſe bonam vel neceſſariã. ¶ 3º q2 dicunt ſe ꝯcedere illationẽ neceſſariã: nõ tamẽ illationẽ neceſſariã eſſe: ꝯ quero quid intelligant per illationẽ neceſſariã an propoſitionẽ illatiuã: ⁊ tunc certũ eſt: cũ nõ cõcedant niſi ꝓpoſitionẽ: que eſt: ꝙ h ꝯcedere repugnat caſui: q2 ponũt conſequentiã eſſe propoſitionẽ: ꝙ eſt. qḋ repugnat: quare hec oppoſitio dimittenda eſt tãꝙ logicã nõ ſapiens. Et dicendũ eſt iuxta ſniam primo articulo expreſſam ꝙ ꝯcedere cõſequentiã eſt ꝯcedere ꝯñs debite inferri merito autẽtici ſignificati. Quid aũt ad argumenta huic ſñie ꝯtria dicẽdũ ſit: iã dicemus. ¶ Ad argumẽta igiṫ oĩa tertiũ expediẽtes videamus. Et ad primũ nego illam conſequentiã. aliud eſt ꝯcedere cõſequẽtiã ⁊ aliud ꝯcedere ꝯſequentiã eſſe bonã: ſed ꝯcedere conſequentiã eſſe bonã eſt ꝯcedere ꝯſequens debite inferri ex añte: ergo aliud eſt ꝯcedere ꝯſequentiã ⁊ cõſequens debite inferri ex añte. arguiṫ .n. ab inferiori ad ſuũ ſuperius cũ ſigno diſtributiuo. ſ. cũ ſi aliud ⁊c. Ut .n. dixi ſi inferri ex añte debite eſt genus ad illationẽ cõſequentie autẽtice ꝯſiderate ⁊ ſm ſignificationẽ nõ autentice ꝯſideratã: quare cũ ꝯcedere cõſequentiã ſit reſpicere autẽticum ſignificatũ ꝯcedere aũt eẽ bonã nouũ: argumẽtatum eſt ab inferiori ad ſuũ ſuperius cũ diſtributione. ¶ Ad ſcḋm rñdeṫ ꝙ ꝯſequẽtia dicit neceſſaria: q2 vt dixi nõ ſit poſſibile oppoſitũ ꝯñtis ſtare cũ añte nec potuit nec poterit: ⁊ ſic cõcedendo ꝯñs debite iſerri ex añte ꝯcediṫ neceſſariũ ſub illo ſenſu. nõ tamen neceſſariũ ꝙtũ ad eẽ illationis ſicut nec ꝯñtia diciṫ neceſſaria: quia neceſſario ſit. cum ergo diciṫ cõcedendo ꝯñtiam cõcediṫ neceſſariũ: ⁊ cũ ꝯceditur ꝯſequens inferri ex añte debite ꝯceditur ꝯtingens: ergo vnũ nõ eſt aliud. Rñ. ꝙ eodem modo: quõ ꝯcedere ꝯſequentiã eſt neceſſarium: eodẽ modo ꝯñs debite inferri eſt neceſſariũ. ſ. q2 nec in ꝯñtia nec in illatione põt eẽ ita ſicut p añs inferṫ ⁊ nõ eẽ ita ſicut ſignificatur p ꝯñs. Sed ſicut inferri eſt contingens: quia poſſit non eẽ: ſic ꝯñtia eſt ꝯtingens: q2 eſt res: que põt non eẽ. ¶ Ad tertiũ admiſſo caſu dico oẽm ꝓpoſitionem caſui repugnantẽ eẽ negandã: ideo ꝓpoſita ꝯſequentia. Dicã ꝯcedo cõſequentiã: ⁊ cũ ꝓponiṫ an cõſequens debite inferaṫ ex antecedẽte. nego: ⁊ hoc nõ plus cõcludit niſi ꝙ nulla ꝯſequentia cõceſſa ſit ꝯcedere ꝯñs debite inferri ex añte: ⁊ hoc cõcedo: q2 oppoſitũ caſui repugnat. vnde nec iſta ſi tu es homo tu es aĩal nec aliã eſt ꝯſequens debite inferri ex antecedente. ¶ No. tñ ꝙ lꝫ ꝯcedã ꝯñtiam debeo tamẽ negare me ꝯcedere ꝯñtiã. (hoc nãqꝫ repugnat) ⁊ ſiṙ me ꝯcedere illationem. ¶ Ad quartũ dico ꝯcedendo totũ illucuſqꝫ videlicet cõcedere cõſequentiã nõ eſt cõcedere cõſequẽtiam eẽ bonã: cũ .n. poſtea arguiṫ: ſed concedere cõſequentiã: nõ eſt aliud ꝙ cõcedere cõſequens debite inferri ergo cõcedere cõſequentiã nõ eſt cõcedere cõſequens debite inferri. negeṫ argumentũ. ¶ Si tamẽ accipiaṫ in minori ſi cõſequens inferre debite pro autentice inferri negaṫ minor. ſi pro nõ autẽtice inferri cõcedaṫ totũ: nec eſt cõtra ſtrodum vt ex primo habeṫ articulo: ſi vero pro modo cõmuni cõſequentia negeṫ ſicut ⁊ iſta eſt negãda. hõ non eſt leo. ⁊ leo nihil nihil eſt ꝙ animal: ergo hõ nõ eſt aĩal. ¶ Quinto rñ. ꝙ cõcedimus hipoteticã ⁊ cõſequentiã ex illa tamẽ cathegoricam intendentes. Nec iſtud incõuenit in cõſequentijs ⁊ conditionalibus nõ dicentibus veritatẽ abſolutam ſed conditionarã. ¶ Ad ſextum diciṫ ſiṙ nos poſſe cõcedere cõſequentiã nõ ſupponentẽ materialiter: licet in eius conceſſione cathegorica intẽdatur: cuius aliqua pars que eſt cõſequentia materialiter ſupponiṫ. ¶ Hec ſint pro noua hac queſtione: que ab alijs tacta non fuit in ꝯñtia poſita. ¶ Salua libertate: cum melius occurret: addendi ⁊ meliora.

Queriṫ ſeptimo quid ſit cõtradictoriũ cõditionalis ⁊ ſiṙ cõſequentie: vt ſciamus inſtantias pſectas cõſequentijs aſſignare. Et arguiṫ ꝯditionalẽ ⁊ ſimiliter cõſequẽtiam nullũ habere cõtradictoriũ: q2 vel daṫ ei contradictoriũ p negationẽ precedentẽ: vel p aduerſatiuã: aut per cathegoricã: ſed nullo iſtoꝝ modorum licet aſſignare: ergo conſequentie nihil contradicit: ꝙ autẽ nullo modo ei liceat aſſignare cõtradictoriũ oſtendiṫ: ⁊ primo ꝙ nõ negatione precedente: de quo maxime videṫ: Nã ſi hec cõtradicunt ſi tu es hõ tu es albus nõ ſi tu es hõ tu es albus: quero qḋ negatio neget aut antecedens vel cõſequens aut notã rationis: Nõ primũ: q2 tunc illa: cui precederet negatio: alterius iſtaꝝ equiualeret ſi tu nõ es hõ tu es albus. ſi tu es hõ tu non es albus. ⁊ ſic duo contradictoria eſſent ſimul falſa: ꝙ ſi tu dicas negationẽ negare notã conditionis. ¶ Contra q2 negatio eſt aduerbium: qḋ debet inherere verbo: ⁊ nõ cõiũctioni: quare cõtradictorium cõditionali nõ datur per negationẽ ꝓcedẽtẽ. Cõfirmaṫ: quia ꝓpoſitioni dꝫ ꝯdicere ꝓpoſitio: ſꝫ ꝯditionaṫ negatiua nõ eſt ꝓpõ: ḡ ipſa nõ põt ci-

tradicere ɔditionali: que eſt ꝓpoſitio: ꝓbaṫ aſſũ-
ptum autẽ. n. eſt cathegorica vel hipotetica: nõ ca-
thegorica. nec hipotetica: ergo nõ eſt ꝓpoſitio. de
cathegorica eſt manifeſtũ de hipotetica argumen
tantur ſic: quia vel eſt copulatiua vel diſiunctiua
vel cõditionalis aut rationalis. nõ primũ nec ſecũ
dum: ſed ꝙ tertiũ probo: quia ex quo ibi eſt nota
negationis: cuius eſt quicq̃d inuenit deſtruere:
cũ ergo ibi ſit nota importans rationẽ ⁊ illationẽ:
ergo per negationẽ deſtruet: ⁊ ſic ibi nõ erit illa-
tio: ğ nec propoſitio rationalis: ⁊ ſic negatiua cõ-
ſequentia vel cõditionalis nõ eſt propoſitio: qua-
re nõ poterit ꝓpoſitioni ɔdicere: ⁊ ſic ɔdictoriũ
cõditionalis non debet per precedentẽ negationẽ
aſſignari. Secundo ad idẽ ſic argumentoꝛ: qꝛ
affirmatio ⁊ negatio eſt proprie in cathegoricis.
ſed cõditionalis ⁊ cõſequentia nõ ſunt cathegori-
ce: ğ in eis nõ eſt proprie affirmatio ⁊ negatio: q̃-
re nec proprie dabit illis ɔdictoriũ negatione pre
cedente: qđ erat probandũ: deinde principaliter
tertio argumẽto oſtendo ɔdictoriũ nõ dari p ad-
uerſatiuã: qꝛ tunc ſequeretur duo ɔdictoria eſſe
ſiĺ falſa. nã ſuppono ꝙ ex q̃lꝫ aduerſatiua pars in
determinata ſequaṫ: quo ſtante facio hanc conſe-
quentiã tu es homo ğ tu ſedes: cui per te hęc deṫ
ɔdictoriũ q̃uis tu es homo tamen tu nõ ſedes:
⁊ tunc palã ſequitur inconueniens: nã conſequẽ-
tia aſſignata eſt falſa: ⁊ aduerſatiua nõ vera: cum
ex ea ſequitur pars indeterminata falſa. ſ. illa tu
non ſedes: quare ɔdictoriũ cõſequentie nõ eſt ad-
uerſatiua. Cõfirmaṫ: qꝛ vni ꝓpoſitioni vnũ tãtũ
debet aſſignari ɔdictoriũ: ſed cõſequentie ɔdicto-
rium aſſignaṫ per negationẽ prepoſitã: ğ non per
aduerſatiuã. ¶ Deĩde q̃rto ꝑncipali argumẽto
declaro ɔdictoriũ conſequentie nõ dari per cathe
goricã vt quidã dicunt. Quia duoꝝ ɔdictorioꝝ ſi
vnũ eſt cathegoricũ: alterũ debet eẽ cathegoricũ:
⁊ ſi vnũ hipoteticũ alterũ hipoteticum: ğ cũ conſe
quentia ſit propoſitio hipotetica ei nõ debet dari
ɔdictoriũ p cathegoricã. Quĩto argumẽto ꝑn
cipali adhuc probaṫ cathegoricã cõſequentie nõ
ɔdicere: qꝛ ɔdictoria debent ad eandẽ operationẽ
intellectus pertinere (oppoſitoꝝ nãq̃ eadẽ eſt di-
ſciplina) ſed cathegorica ſpectat ad ſecundã ope-
rationẽ intellectus: et conſequentia ad tertiã: er-
go cathegorica nõ cõtradicit ɔñtie. ¶ Sexto ar-
gumentoꝛ hoc pacto quicq̃d contingit affirmare
contingit ⁊ oppoſito modo negare: ſed cõditiona
lem affirmatiuã contingit affirmare: ergo ⁊ nega
tiuã oppoſito modo negare: ⁊ ſic dabiṫ cõditiona-
lis negatiua affirmatiue cõtradictoria q̃nale po-
nitur ei cathegoricã cõtradicere vni nãq̃ vnum
tñ debet eſſe contradictoriũ. His igiṫ rationibus
probatũ ſit nullomodo cõſequentie cõtradictoriũ
aſſignari. ¶ In oppoſitũ argumentaboꝛ oſtendẽ
do dari cõſequentie contradictoriũ p negationem
precedentem. deinde per aduerſatiuã. tertio p ca-
thegoricã. ¶ Prĩo igiṫ de negatione precedente
dicamus. nõ. n. verius eſt cõtradicere ꝙ negatio
nem preponere vel prepoſitã auferre: ğ non põt
verius aſſignari contradictoriũ ꝙ per negationẽ
precedentẽ. ¶ Secundo ſicut in copu. ⁊ diſiuncti-
ua. contradictoriũ daṫ per negationẽ premiſſam:

ergo ⁊ eodẽ modo de cõſequentia vel cõditionali
videtur dicendũ. ¶ Tertio ad idem argumentoꝛ
rationes oppoſitas reflectendo: nã ex primo ar-
gumento per idẽ iſta non cõtradicerent tu ſedes
vel tu es aſinus/ nõ tu ſedes vel tu es aſinus: qꝛ
vel negatio negat verbũ vel notã diſiunctionis.
Si primum: ergo nõ cõtradicunt/ ſicut nec iſta tu
ſedes vel tu es aſinus: tu non ſedes vel tu es aſi-
nus: aut iſta tu nõ ſedes vel tu nõ es aſinus. Si
ſecundũ ɔtra negatio eſt aduerbium: ergo debet
verbo adherere: ⁊ nõ negare notã diſiunctionis
vel que nõ eſt verbũ. Confirmatio ſimiĺr refle
ctitur: qꝛ probarẽ ex illo ꝙ diſiunctiue nõ deṫ cõ-
tradictoriũ per negationẽ precedentẽ: qꝛ propoſi
tioni debet cõtradicere ꝓpoſitio: ſed diſiunctiua
negatiua nõ eſt propoſitio: ergo nõ põt cõtradice
re diſiunctiue affirmatiue: ꝙ autẽ non ſit ꝓpoſitio
argumentatur: quia vel cathegorica vel hipote-
tica: nõ primũ nec ſcđm: qđ oſtenditur: qꝛ non eſt
copulatiua nec cõditionalis nec diſiunctiua: quia
nota negationis negat diſiũctionẽ: ergo deſtruit
diſiunctionẽ: ergo nõ eſt diſiũctiua: aliã etiã ratio
reflectiṫ: quia a ſili contradictoriũ diſiunctiue nõ
poſſet aſſignari per negationẽ precedentẽ cũ affir
matio ⁊ negatio in cathegoricis ꝓprie reperiant.
Et ſic patet cõtradictoriũ cõſequentie per nega-
tionem precedentẽ poſſe aſſignari. Amplius oñ-
ditur eidẽ contradictoriũ poſſe dari aduerſatiua:
¶ Nam ſi qua obſtaret ratio: maxime illa eſſet ꝙ
duoꝝ cõtradictorioꝝ vnũ debet eſſe affirmatiuũ
alterũ vero negatiuũ ſed cõtra: qꝛ tunc diſiunctiue
dari nõ poſſet cõtradictoriũ per copulatiuã factã
ex partibus oppoſitis: cũ tunc q̃lꝫ eſſet affirmati-
ua. Nec pari ratione iſta cõtradicerent neceſſe
eſt te currere poſſibile eſt te nõ currere. ¶ Oſtẽ-
ditur etiã vt queſtio pro q̃lꝫ parte ſit dubia cõtra
dictoriũ cõditionali ⁊ cõſequentie per cathegori-
cam poſſe aſſignari. Nã illud cõtradicit conſe-
quentie: qđ principaliter innuimus negando cõſe
quentiã: ſed negando cõſequẽtiã vt iſtã tu es hõ,
ergo tu ſedes hanc cathegoricã innuimus videli
cet ꝙ poſſibile eſt te eſſe hominẽ ⁊ nõ ſedere: ⁊ hęc
eſt vna cathegorica: ergo cõtradictoriũ ɔſequẽtię
per cathegoricã põt ⁊ debet aſſignari. ¶ Refle-
ctunṫ ⁊ rationes his cõtrarie: quia ſi cõtradictoria
debent ad eundẽ actũ intellectus ꝑtinere: ğ cõtra
dictoriũ diſiunctiuę nõ poterit aſſignari p copula
tiuã de partibus oppoſitis: cũ vnius actus ſit diſ
iunctiuus alterius vero copulatiuus. Alia etiã
ratio: q̃ vltima fuit ad partẽ q̃ſtionis oppoſitã vl-
tima etiã pro hac parte q̃ſtionis affirmatiua rõne
reflectitur. a ſili nãq̃ probarẽ diſiunctiue nõ aſſi-
gnari cõtradictoriũ negatione precedente: qꝛ daṫ
per copulatiuã de partibus oppoſitis (vni. n. per
te vnũ tñ debet contradicere. quare ſi cõſequẽtie
non detur per cathegoricã contradictoriũ: qꝛ daṫ
per aduerſatiuã: ſimiliter nec diſiunctiue dabitur
contradictoriũ per negationẽ toti prepoſitã: quia
daṫ per copulatiuã ex partibus oppoſitis cõſtitu
tam: quare qđ pro q̃libet ſui pte remanet dubia.
¶ In ea autẽ arguẽda aliq̃tulũ ſui longiuſculus
pp opinionũ diuerſitatẽ quaꝝ q̃lꝫ ꝓbabilẽ putoꝛ
iõ laboraui vt eorũ p argumẽtationes nobis ſun-

damenta diſponerem. In hac aūt queſtione tres articulos faciā. In primo nāqꝫ dictum de ꝯdictorio ꝯñtie per notanda limitabo. In ſecundo materiam primi principalis aliorum varias aſſignādo ſnias examinabo. Tertio autē omnia ſoluent argumenta. ¶ In primis igit nota iuxta doctrinā ariſtotelis in poſtpdicamentis ⁊ in pmo poſterioꝝ ꝙ ꝯdictio eſt oppoſitio: cuius non eſt mediū ſm ſe: quod in propoſitionibus ſic intelligo ꝯdictionē eſſe oppoſitionē vel ꝓpōnes oppoſitas: inter quas nō dat mediū ſm ſe. i. non pdicatū ſignificans ſic eſſe vel non eſſe: qđ de vtriſqꝫ pdicet: nāqꝫ li verꝫ: qđ ſignificat rem ſic eſſe: neqꝫ falſum: qđ ſignificat rem ſic nō eſſe: de vtriſqꝫ poterit predicari. ¶ Scđo nota non oēs ꝓpōnes: de quibus collectiue nullū illoꝝ terminoꝝ. ſ. verꝫ falſum pōt predicari: ꝯdictorias eſſe vocādas: Sed oportet vltra hō illas eſſe oppoſitas: nō autē oppoſite appellant niſi ſint circa eoſdem terminos cathegorematicos: oppoſita. n. circa idem fieri debēt: nec vnqꝫ aliqua dicunt ꝯdictoria niſi ad idē ſint relata. ¶ Ex quo ſequit ꝓpōnes iſtas nō eſſe ꝯdictorias homo eſt lapis deus eſt: licet nō poſſint eſſe ſimul verꝫ nec ſimul falſꝫ: ⁊ hō qꝛ in illis nō eſt oppoſitio: qꝛ nō ſunt circa eoſdē terminos cathegorematicos. ¶ Tertio nota oportere ſm ſe nō eſſe mediū: qꝛ ſcilicet nō ſit mediū formaliter: qꝛ ſi gratia terminoꝝ non detꝫ mediū ſicut dicendo quilibet homo eſt lapis nullus homo eſt lapis. non. n. poſſunt eſſe ſimul vera nec ſimul falſa: ⁊ ſunt oppoſita circa eādē materiā cathegorematū. tñ nō ſunt ꝯdictoria: qꝛ licet non detꝫ mediū materialr: falſum eſt tñ formalr non dari mediū: qđ ad ꝯdictionem requirit. vnde dat mediū ſub alia tali forma quilibet homo eſt albus nullus hō eſt albus: Dico aūt nō dari mediū formaliter: cum nec de illis nec de alijs quibuſcūqꝫ ſitibus poteſt ſimul alterꝫ iſtoꝝ pdicari. ſ. verꝫ falſum. ¶ Quarto nota oppoſitionē ꝯdictoriā duplicē eſſe ꝓpriā ⁊ impropriā: cuius cauſa eſt: qꝛ cum oppoſitio ſit relatio: ois aūt relatio prius exigit vnitatē in quolibet extremoꝝ: oportet ꝓpōnes ꝯdictorias prius in ſe vnum eſſe. qualis ğ eſt vnitas talis erit ꝯdictio: Et qꝛ vnitas principaliter eſt in cathegoricis. ideo ⁊ in illis pncipaliter eſt ꝯdictio. Unitas aūt ⁊ in ꝓpōnibus: que ꝯiūctione dicunt habere vnionem: reperit nō principalit ſicut nec principaliſſime vnitatē hñt. Cum ğ dicit cōditionalem ⁊ ꝯñtiam habere ꝯdictoriū illud nō eſt intelligendum de ꝓpria ꝯdictione. ¶ Quinto nota ꝙ cum ſint tres principales hipoteticaꝝ ſpēs ab oībus poſite cōditionalis: que ſola ꝓprie hipotetica eſt appellanda. copulatiua ⁊ diſiūctiua: magis ꝓprie vel minus improprie ponit ꝯdictio in diſiūctiua ⁊ copulatiua ꝙ̄ in cōditionali: qꝛ iſta ponit in illis rōne partiū: que cathegorice ſunt: ſed in cōditionali ⁊ ꝯñtia nō ponit ꝯdictio a ꝯdictione añtis ⁊ ꝯñtis: ideo cum ꝯdictio diſiunctiue ⁊ copulatiue ſit a ſuis cathegoricis: quibus ꝓprie cōtradictio attribuit: nō ſic aūt i ꝯditionali ⁊ ꝯñtia: ſequit diſiūctiue ⁊ copulatiue ꝯuenientius aſſignari poſſe ꝯdictoriū ꝙ̄ ꝯditionali vel ꝯñtie: ille. n. ad principium ꝓprie ꝯdictionis ꝓprius accedūt. ¶ Sexto nota ꝙ ſignum ꝯdictionis bene facte eſt: cum per illā ꝯuenientē damus inſtantiā ꝓpōni: cuius ꝯdictoriū habere intendimus. exēpli gratia cū iſti ꝓpoſitioni quilibet homo currit pſecrā ſic denuſ inſtantiā dicendo aliquis homo nō currit: iſta ꝯdicere putādū eſt. ¶ Ex qbus oībus collige. Primo ꝯditionalē habere ꝯdictoriū ⁊ ſiliter ꝯñtiam: cū habeat ꝯditiones expreſſas in. i. ij. ⁊ iij. notato cum certa ꝓpōne. ſ. cū aduerſatiua cathegorica probabili cōpoſita ex li poſſibile añte ⁊ oppoſito ꝯñtis. exēpli gratia iſta ꝯdicunt ſi tu es homo tu ſedes poſſibile eſt ꝙ ꝙ̄uis tu es homo tñ tu nō ſedes. ſunt. n. oppoſita circa eoſdem terminos. non dat inter illa mediū veritatis ⁊ falſitatis. Quod eſt formaliter in oībus. ſunt ğ ꝯdictoria. ¶ Secūdo dico iuxta ſniam quarti notādi ꝯñtiam improprie habere ꝯdictoriū. ¶ Tertio adhuc minus ꝓprie habere ꝯdictoriū ꝯñtiā ꝙ̄ copulatiuā aut diſiunctiuā. ¶ Cōſequētia igit hꝫ ꝯdictoriū: ſed non ꝓprie: ⁊ illud eſt aduerſatiua cathegorice ꝓbabilis cōpoſita ex añte pro pte determinata ⁊ ꝯñte pro pte indeterminata cū termino modali poſſibile de ſenſu cōpoſito: cū p tales inſtātias afferamus: Nō noto ex intentione hētiſbe. in. 3°. ſoph. in principio ⁊ ſtrodi in diffinitione ꝯñtie male: qꝛ dat inſtantiā huic ꝯñtie tu es homo ğ tu ſedes ꝑ talē aduerſatiuā ſtat te eſſe hoīem licet nō ſedeas: i. poſſibile eſt ꝙ ꝙ̄uis tu ſis homo tñ nō ſedeas. Hoc de ꝯdictorio ꝯñtie: ſed de ꝯrio ⁊ ſubalterno in vltimo tractatu dicemus. Scđm aūt exequentes intentum per varias opiniones de ꝯdictorio ꝯditionalis ⁊ ꝯñtie diſcurrendum eſt. ¶ Prima igit opinio nō tpis ordine poſita: ſed qꝛ ab oībus penitus ſit diſpata: fuit petri mātuani nollēris ꝯdictoriū ꝯñtie poſſe dari: Cuius fundamenta fuere rōnes a principio qōnis adducte vt in ſuo capite de equipollētijs videre potes. ¶ Sed ꝯtra ipſum bonas hēo difficultates. ¶ Primo qꝛ in capite ſuo relatiuoꝝ hꝫ ꝙ q̄cqd ꝯtingit affirmare ꝯtingit ⁊ negare: ſed ꝯditionalē ꝯtingit affirmare: ğ ⁊ negare. ¶ Scđo qꝛ 2° capite ꝯñtiaꝝ ſuaꝝ ponēs regulas generales. d. ſi aliq̄ ꝯñtia eſt bona affirmatiua. nō ſi nō dat negatiua ad qđ ſubiūxit affirmatiua: ſatis. n. fuerat dixiſſe ſi aliq̄ ꝯñtia eſt bona: cū ois ꝯñtia ſit affirmatiua. ¶ Tertio ſm ipſum vt pꝫ in tractatu ſuo ꝯñtiaꝝ dat diſiunctiua ⁊ copulatiua negatiua: ğ a ſili ponēda eſt cōditionalis ⁊ ꝯñtia negatiua: vel detꝫ relatio diuerſitatis. ¶ Quarto valet iſta ꝯñtia. nō eſt poſſibile te eſſe hoīem ⁊ non eſſe aīal: ğ ſi tu es homo tu es aīal: ğ ꝯdictorium ꝯñtis repugnat añti: ğ cum ꝯñs ſit ꝯditionalis ipſa habebit ꝯdictoriū ꝯ viā mātuani. Fuit ꝓfecto petrus mātuanus vir diuini ad modū ingenij: quē niſi ſubſtinerē: mihi ipſi diſſentiri viderer: cū ⁊ a pueritia mea eius logicā aggreſſus oīum pmus (⁊ ſi forte nec ſim alijs doctrina tertius) eum publice expoſuerim. Quare eius viam ſubſtinendo ad argumenta dicamus. ¶ Ad primum dico ꝙ in tractatu de relatiuis loquit de affirmatione cathegorica vt patet inſpicienti ad quod propoſitū illud dicat. ¶ Ad ſcđm dico li affirmatiua in tractatu ꝯñtiarum apponi non ad faciendam differentiam: ſed ad ſpecificā-

23

dū se intelligere p ɔ̄ntiā idē q̄ ɔ̄ntiā affirmatiuā: & h̄ idē fecit ī tractatu suppositionē: vbi diffiniēs psonalem suppositionē dixit. suppositio psonalis est stacio termini i ozone ɔnexi significatiue sumpti &c. dixit significatiue sumpti nō ad faciendam drīam psonalis suppositionis a materiali: q2 s̄m ipsum nō daṫ materialis: ideo ab illa psonalis non differt. Sed potius ad specificandū pro quo itelligat suppositionē. ¶ Ad tertiū dr̄ s̄m petrū mātuanū disiunctiuā negatiuā neq; copulatiuā negatiuā dari: q2 nō inuenio dictū suū hoc ponentē. ¶ Juimo in ɔ̄ntis de copulatiua. d. a copulatiua significante iux̄ ɔpositionē suoz terminoz ad q̄libet partē ɔ̄ntia est bona: quare si intelligeret petrus dari copulatiuā negatiuā sicut dixit significante iuxta cōpositionē priū ad differentiā nō significantis sic & dixisset affirmatiua ad drīā negatiue: quare cum nihil dixerit facit opinari s̄m ipsum negatiuā copulatiuā nō dari. ¶ Ad quartū diceret petrus mantuanus nō valere istā ɔ̄ntiā. hec ɔ̄ntia est bona: ḡ ɔ̄dictorium ɔ̄ntis repugnat antecedenti: sed debuisses in āñte accipe & ɔ̄ns haber ɔ̄dictoriū: q̄ʒ negaṫ de ɔ̄ñte illo: q̄ʒ est cōditionalis. ¶ Quare pōt pet. mant. sustineri. Et obmutescant: qui cū tā q̄ grāmaticā male aplicantē dialectice tacere iubēt. Fortassis. n. vt videbimus in suis dictis nec grāmaticā mediocriter aplicando nec logicā bene disponendo ad magis incōueniencia decurrunt. ¶ Secūda opinio est pauli pgulensis dubio. ij. tenentis ɔ̄dictoriū ɔ̄ntie dupliciter posse assignari & p negationē precedentē & p aduersatiuā affirmatiuā cōpositā ex āñte & opposito ɔ̄ntis cōditionalis. verbigrā ɔ̄dictoriū huius ɔ̄ntie inquit ipse paulus. si curris: ḡ tu volas. est hec aduersatiua: licet tu curras stat te non volare vel p negationē precedentē. ¶ Sed argumēto petri mant. q̄ūo habet negationē debere negare verbū: & nō notā ɔditionis: dupl'r r̄ndet primo q̄ illa negatio cū nota ɔditionis equiualet note aduersatiue: ideo nō accipit negatiue. si vero negatiue accipeṫ tūc deberet negare verbū. ¶ Secūda autē r̄nsio est q̄ negat verbū: q2 tantūdem est dicere si hō est aial est. & vex est q̄ si hō est aial est: quare addita vtriq; negatione negatio implicite vl' explicite negabit verbū: q̄ aūt tū sit dictu si hō est aial est & vex est q̄ si hō est aial est ipse pbat hoc fundamento: q2 ex q̄lʒ ppositione sequiṫ suū dictū fore vex. Diceretq; primā responsionē esse acutiorē secundā vero manifestiorem vt suis verbis vtar. Sed certe dicta hec fideliter recitata vt ab ipso videre potes in dubio. ij. maxime mihi dubia sunt. ¶ Primo q2 d. ɔ̄dictoriū dari p aduersatiuā cōpositā ex āñte & opposito ɔ̄ntis: & dat exēplū tale tu curris ḡ tu volas licet tu curras stat tū te nō volare: sed certū est q̄ ista aduersatiua. nō cōponiṫ ex opposito ɔ̄ntis cū iste ppositiones multum differant tu non volas stat te nō volare. ¶ Secundo dato q̄ tu nō mouearis tunc duo ɔ̄dictoria pbo esse sil' vera: q2 ista est vera tu curris ḡ tu moueris: cui a sili ista ɔ̄dicet licet tu curris stat tū te nō moueri: q̄ iter est vera: q2 pacius indeterminata est vera. q̄ʒ sufficit ad veritatem aduersatiue. ¶ Tertio dubitaṫ in rōnibus.

suis: q2 d. regulariṫ dari ɔ̄dictoriū p negationē & p aduersatiuā: deinde. d. li nō ḡ equalere note aduersatiue: ḡ idē erit ɔ̄dictoriū p aduersatiuā. & negationē: ḡ nō regulariṫ. ¶ Quarto pbo li nō ḡ nō equalere ad li q̄uis: q2 tunc ista nō ɔ̄dicerent si tu hō tu es aial. nō si tu es hō tu es aial. q2 2ᵃ significat ponēdo loco de li nō si li q̄uis. h. s. q̄uis tu es hō tu es aial: & q̄ illi affirmatiue nō ɔ̄dicit. ¶ Quinto pbo cū nō sufficienter dicere li nō si equiualere ad li q̄uis: q2 ista equiualēt nō si tu es hō tu sedes s̄m tisb. xxij. sophismate: q̄uis tu es hō tū tu nō sedes: & sic li. nō si. nō tūn subordinaṫ ad li q̄uis: sed ad li q̄uis & negationi sil'q̄ addit pti indeterminate. ¶ Scōm autē itrodū vt videbit illa equiualēt nō si tu es hō tu sedes possibile est q̄ q̄uis tu sis hō tū tu nō sedeas: ḡ s̄m oēm bonū auctorē li non si pluribus dictionibus q̄ ad li q̄uis subordinaṫ. Confirmaṫ q̄ hoc sit male dictū: q2 corrigat se & teneat quā velit opinionē: & oīno hoc incōueniēs sequiṫ. s. q̄ negatio mentalis subordinaṫ negationi mentali: q2 accepta tali negatiua in mente non si tu es hō tu sedes: li non si subordinaṫ ad li q̄uis cū negatione que prem negat indeterminatam. ¶ Sexto ɔ̄ secundā rōnē ad argumētū dubitaṫ: q2 d. negationē ibi negare verbū implicitū: q2 vʒ si tu curris tu sedes: ḡ ita est q̄ si tu curris tu sedes: q2 ex q̄lʒ ppositione sequiṫ suū dictū fore verū: & sic negando āñs implicite negat verbū: sed ɔ̄ q2 vel accipit li ita est & li vex est vt sunt due dictiones vel vt vna dictio: si primū nō vʒ illa cōsequentia: q2 stat oppositū ɔ̄ntis cū āñte: nec sic habet intelligi illud dictū ex q̄lʒ ppositione sequiṫ suū dictū fore vex: q2 sequiṫ eadem ppositio cū li vex est vt sunt due dictiones: sed intelligiṫ q̄ seq̄ṫ ex q̄lʒ ppositione ipsamet vel sua equiualens cū li vere aut cū li vex est vt est vna dictio: q̄re accipiēdo vt sunt due dictiones malū & ruinosum est fundamentū. Si aūt vt vna dictio accipiaṫ li verū est: nō vʒ q̄ habeat eo negato negari verbū: q2 totū illud habet rōnē aduerbij. ¶ Vltimo vʒ q̄ male r̄ndeat accipiendo negationē non posse negare nisi verbū: q2 sunt termini infiniti ex nominibus negatis. ¶ Quare potuisset facilius r̄ndere si voluisset tenere ɔ̄dictoriū dari p negationē p̄cedentē. q̄ aduerbiū debet adherere verbo vel saltē verbali cōplexo: & hoc cū habet rōnē aduerbij: q̄ʒ dico pp̄ter negationē infinitantē. & sic daṫ cōditionalis negatiua: q2 negatio pōt negare notā dum illa est cōpleta cū verbis. i. verbis cōplicata. ¶ Argumēta vero ɔ̄ ipsum adducta si viueret paulus nō essent soluenda vt si quā dellectationē male scribēdo de petro mant. accepisset: cā male audiēdo & legendo ɔtra se rōnes amitteret: Q2 tū & inimicoz etiā manibus pcendū est: breuibus dicā vt q̄ ei afficiunṫ aliq̄d h̄eant excogitādū. ¶ Ad primū dr̄ q̄ illā intelligit de sensu cōposito aduersatiuā. cathegorice pbabilē. ideo 2ᵃ pars indeterminata erit oppositū ɔ̄ntis. & non illa stat te nō volare. ¶ Ad scōm itidē dr̄ q̄ argumētū ɔcluderet si 2ᵃ pars esset illa modalis: sed intelligitur modus p̄cedere aduersatiuā: & remanet ps īdeterminata simpl'r de inee: a cuius veritate nō iudicāda est aduersatiua vera: q2 ē cathegorice & nō h̄

potetice ꝓbabilis. Et h̄ ſi quis velit cū dicere ad intentionē ſtrodi: q2 ſm ꝓpriā viam aduerſatiua. cōditionali corñs datur ſine termino modali: nec eius veritas ſequit ptē indeterminatā vt ab ipſo patet in vltima pte ſui tractatus caplo de aduerſatiua. Ad tertiū dico dari duplicit ꝯdictoriū verbis: vno tñ ſenſu: ꝛ h̄ ꝓbat argumētū: nec iſta repugnāt. Ad q̄rtū ꝛ quintū diceret pgulen. ꝙ li nō ſi ſubordinat ad li q̄nis cū negatione ptis in determinate ſm tiſb. Scđm autem ſtrodū ad li q̄nis cum negatione ptis indeterminate ꝛ termino modali. Ad ꝯfirmationē dī negationē mentalem vni ꝓpoſitioni ꝯiūctā poſſe equiualere ꝛ ſubordinari negationi mētali alteri ꝓpoſitioni cōplicate. Ad ſex. diceret cum intelligere illas eſſe duas dictiones intelligēdo tñ li ver nō pro ꝓpōne: ſed pro re: ꝛ tūc ꝯñtia illa valet ſaltē gratia materie: q2 vel ꝯñtia eſt mala vel bona: ſi mala añs eſt impoſſibile: ſi bona ꝯñs eſt neceſſariū: ꝛ ſic oīo ꝯñtia erit bona a conditionali vel ꝯñtia affirmatiua ad illā met cum illis duabus dictionibus. ſ. ver eſt. ꝛ ſic negato añte negat implicite verbū. Ad vltimū dī ꝙ loquit de negatione negatiue accepta ꝛ nō infinite: Tu ſi meliora habes melius pgulenſem tenebis. Tertia opinio eſt burlei in primo pierm. ſup co ter. affirmatio eſt alicuius enunciatio de aliquo volentis ꝯdictoriū ꝯditionalis per modalē aſſignari ſignificantē copulatiuā factā ex oppoſito ꝯñtis ꝛ añte eſſe poſſibilē: ꝛ ſic dat ꝯdictoriū p cathegoricā. Sed argumēta ad oppoſitū q̄ōnis adducta: que ꝯ h̄ faciūt: nota rñſionē: Sūt aūt his oppoſita q̄rtū quintū ꝛ ſextū argumentū: Ad que dī. Ad q̄rtū ꝙ ſi vnū eſt hipoteticum alter debet eſſe hipoteticū: ver eſt vel includēs hipoteticā: ꝛ talis eſt modalis illa: quā poſuimus ꝯñtie ꝯdicere (includit. n. copulatiuā) exēpli gratia iſta ꝯdicūt tu es hō ꝙ tu curris poſſibile eſt te eſſe hoīem ꝛ te nō currere. ꝛ vtrūq eſt hipoteticū vel hipoteticā claudēs. Ad quintū dico ꝯdictoria ſpectare ad eundē actum intellectus genericū: nō ſpecificū: ꝛ ſic dico illa ꝯdictoria eſſe cōplexa ꝛ ſpectare ad actū intellectus cōplexum. nō tñ oꝫ in ſpē eundē actū ſeruari: q2 vnū eſt in cathegoricis cōpoſitum alter vero diuiſum. Ad ſextū dico dari ꝯdictoriū ꝯñtie p negationē: ſed illud eſt implicitū: explicitū aūt ꝯdictoriū eſt y cathegoricā: nec incōuenit eidē duo poſſe dari ꝯdictoria: quor vnū eſt implicitū: alter vero explicitum. quare patet burleum etiam poſſe ſubſtineri. Quarta via eſt hentiſb. in. 22. ſoph. dātis ꝯdictoriū ꝯditionali p aduerſatiuā cōpoſitā ex parte determinata que fuerit añs ꝯditionalis: cui ꝯdictoriū dat: ꝛ ex ꝯñtis ꝯdictorio pro pte indeterminata vt dicendo ſi tu es hō tu ſedes q̄uis tu ſis hō tñ tu non ſedes. Nō aūt hec ſit intentio tiſberi. patet: q2 in. 22. ſophiſmate dat ꝯtradictoriū huic ſi nihil frigeſit impoſſibile eſt aliq̄d calefieri: q2 poſſibile eſt aliq̄d calefieri: licet nihil frigeſiat. Et vult li poſſibile tantūmō determinare primā ptē ſicut ꝛ illā in ꝯditionali li impoſſibile ꝑus determinabat: Tūcq dicere debes ex aduerſatiua non ſequi ptē indeterminatā: ſed iuxta ꝯditionalē ſibi oppoſitam verificari. Quā viā paulus pgulenſis in 2° dubio vī inſequi docēdo q̄ūo componatur aduerſatiua ꝯtradicens ꝯñtie: licet in eodē dubio in exēplo non ꝯueniat: Sed iſtā viā expſſe pſitet in tertia ꝛ vltima pte ſuor dubior capite de aduerſatiua. Que via ſi placet ad tertiū argumentū ꝛ ſuā ꝯfirmationē prius eſt rñdendū: Dicebat. n. ſequi duo ꝯtradictoria eſſe ſimul falſa: q2 ex aduerſatiua ſequit pars indeterminata. negetꝛ hoc fundamentū. Ad ꝯfirmationem vero dī ꝙ ſi vnū ꝯtradictoriū eſt affirmatiuū alterū eſt negatiuū: ver eſt non in hipoteticis: ſed in cathegoricis vt patet de diſiunctiua ꝛ copulatiua ex oppoſitis ptibus. Quinta vero poſitio ſtrodi eſt volentis ex aduerſatiua hipotetice probabili ptē ſequi indeterminatā vt patebit in vltimo capite cōſequentiar. Sentit itē ſtrodus ꝯtradictoriū ꝯſequētie dari p aduerſatiuā cathegorice ꝓbabilem: que cōponit ex termino modali poſſibile cū verbo ſubſtātiuo eſt ꝛ aduerſatiua facta ex ante ꝯditionalis: cui ꝯtradictoriū dat pro pte determinata: ex oppoſito aūt ꝯñtis pro indeterminata: exēpli gratia iſta ꝯtradicūt ſi tu es hō tu ſedes poſſibile eſt ꝙ q̄uis tu ſis hō nō ſedeas: Nō autē hec ſit mens ſtrodi patet: q2 in diffinitione cōſequētie m ꝯe hanc exēplo ſuo docet inſtantiā pferre: Nō cōtradictionis ſignū eſt vt in pmo dirimus articulo: qui totus pro mēte ſtrodi eo in loco poſitus eſt. Et ſi cōtra ipſum adducat tertiū argumentū: rñderet ꝙ h̄ ex aduerſatiua hipotetice ꝓbabili ſequat indeterminata ps: nō tñ ſequit: cū fuerit cathegorice ꝓbabilis: q̄lis eſt: q̄ ꝯdicit cōſequētie ꝛ cōditionali: Et in h̄ differt ab hētiſb. quia ſtrodus dās p aduerſatiuā cōtradictoriū apponit terminū modalem: hētiſb. vero nō: Et voluit hētiſb. ex nulla aduerſatiua ſeq̄ ptē indeterminatā: ſiue cathegorice ꝓbabilis ſit: ſiue hipotetice: Strodū vero ſcias dicere ptē ſeq̄ indeterminatā: cū fuerit hipotetice ꝓbabilis. ſꝫ ſic nō cōtradicere ꝯditionali. Pergulen. aūt in 2° dubio volens forte vtriſq blādiri regulā de aduerſatiua cōtradicēte cōditionali pro hētiſbero poſuit. Exēplū āt pro ſtrodo: Ego aūt in h̄ ope ſtrodo marſe adhereo. ad quē ꝛ burleo ꝛ alij fere oēs accedere vident: Diuerſā nāq ſniā nimō in verbis puto: an cōtradictoriū ſit p negationem an p cathegoricā an p ſtrodi aduerſatiuā. Hec igitur ſunt: que ſm ꝓbator viror ſnīas de cōtradictorio cōſequentie dicendū puto. Sed neſcio quo pacto alexandri oblitus fuerā: ꝙ petro māt. adherēs nullā hipoteticā. d. eē negatiuā nec affirmatiuā neq hēre cōtradictoriū: q2 oīs affirmatio eſt alicuius de aliquo: qđ nō eſt in hipoteticis. Sed h̄ nihil eſt: q2 in conditionali eſt talis affirmatio alicuius de aliquo vel remotio in cōſequēte. ſ. ex cōditione tñ añtis: in diſiūctiuis aūt ꝛ copulatiuis adeſt oīno illa affirmatio vel negatione priū. Poterā tñ ſine iniuria eius obliuiſci: cū ꝛ ipſe dictor ſuor īmemor in. xj. regula ꝛ. xij. circa finē ſuor dubior in ſcđo corolario hāc cōditionalē dicat eſſe pure negatiuā. ſ. nō ſi tu es hō tu es aīal. Que cōtradictio nō facile ſoluit: Niſi de cōmuni bracha vtat in vno loco cū dicēs fuiſſe loquutū de negatione impropria ꝛ in alio de ꝓpria. Vel vno in loco dixiſſe cū dicāt ex ꝓpria ſententia

tia in alio ſm mentē alioꝝ: Sed vtcū q ſit cuiq̄ pu to bene ſenſiſſe: Tertiū aūt tandē pſtringamus ar ticulū. Ad primū dico negationē nō adherere niſi verbo: cū ſit aduerbiū aut illi: qd cū verbo cō plectit̄ 𝔞 cōiūgit̄: 𝔞 ſic poteſt negare notā rationis. De quo habes in opinione pergulenſis. Ad con firmationē dico rōnalem negatiuā eſſe rōnalē: nec negatio deſtruit illationē aliter ꝙ oſtendat illam nō eſſe bonā. nō ꝙ nō ſit ibi illatio. Ad aliud ſe cundū dices: nō aliud argumentū pbare ꝙ ꝙ cōdi tionali 𝔞 cōſītie nō dat tam ꝓprie cōdictoꝛium ſicut cathegoꝛice ꝓpoſitioni: qd iam in pmo articulo cō ceſſum eſt. Ad tertiū aūt 𝔞 ſuā cōfirmationē re ſponſionē habes ex opinione hentiſberi 𝔞 ſtrodi in 2° articulo. Ad alia vero cīa patuit viā ex ponendo burleiſiuis ꝙ locis rñſiones require.

Tractatus ſecundus.

Secūdus hic eſt tractatus: in quo de re gulis generalibus 8° querit̄. Utrū pma 𝔞 ſcda regula vere ſint. Et argu mētoꝛ pus regulas eſſe falſas facta hac cōſīia ali qn̄ erit ita ꝙ antxps eſt ꝙ antxps erit: hec. n. cōſīia eſt bona: 𝔞 tñ illius aīs eſt veꝝ 𝔞 non cōſīs: Boni tas cōſītie oſtendit̄: quia arguitur a ſenſu cōpoſi to ad ſenſum diuiſum in 6° mō cū oībus cōditioni bus: ꝙ aūt antecedens ſit veꝝ per ſe patet: cōſītis vero falſitas declarat̄: quia ſi eſt verū: cū ipſum ſignificat antexpm foꝛe: ꝙ antexpm foꝛe eſt verū: ꝙ ſignificatū ſuū adeq̄tū debet eē veꝝ: tūc vltra antexpm foꝛe eſt veꝝ ꝙ antexpm foꝛe eſt: ꝙ ante xps futurus eſt. tenet hec vltima cōſīia: ꝙ illud dictū cōuertit̄ cū illis terminis antexpm futurus ex ſnīa hentiſb. in 2° ſophiſmate: cōſīs autē vlti mū eſt falſum: ꝙ illud ex quo ſequit̄: qd eſt hec pro poſitio antexps erit: ꝙ iſta eſt falſa: 𝔞 tñ aliqd: qd ad ipſam bene añcedit: eſt veꝝ: ꝙ ꝯ regulam nihil ꝓhibet aliquā cōſīiā eſſe bonā: 𝔞 eiuſdē antecedēs eſſe veꝝ 𝔞 cōſīs falſum. Scdo ad idem arguitur facta hac cōſīia h̄ eſt falſum ꝙ h̄ eſt falſum: cōtinue demonſtrādo cōſīs: iſta cōſīia eſt bona: 𝔞 tñ antece dens eſt verū: 𝔞 cōſīs falſum. veritas cōſītis patet: ꝙ preciſe ſignificat ſicut eſt. Falſitas aūt cōſequē tis oſtendit̄ ꝙ eſt ꝓpoſitio falſificās ſe. Tertio argumentat̄ formādo iſtā cōſequentiā. hec cōſequē tia eſt bona 𝔞 eius antecedens erit verum: ꝙ cōſe quens eiuſdē erit veꝝ: hec cōſīia facta bona eſt vt ꝓbabit̄: cuius ſtat antecedens eſſe veꝝ 𝔞 cōſīs fal ſum: poſito ꝙ illud: qd modo eſt vel erit añcedēs: erit: ſed nūq̄ amplius erit ꝓpoſitio: que modo eſt cōſīs. Qd aūt cōſīia ſit bona declarat̄: ꝙ alia ſimi lis ideſt cū ea cōuertibilis valet: nā valet hec cōſe quentia eſt bona 𝔞 aliqn̄ erit ita ꝙ antecedēs eſt ve rum ꝙ tunc erit ita ꝙ cōſequens eſt veꝝ. Et iſta cū pꝛioꝛi conuertit̄ (iſta. n. conuertunt. añcedens erit veꝝ aliquādo erit ita ꝙ antecedens eſt verū: 𝔞 ſi militer cōſīs erit veꝝ aliquādo erit ita ꝙ cōſequēs eſt veꝝ) ꝙ ſicut ptes cum pꝛtibus cōuertuntur ſic totum cū toto. 𝔞 ſic illa cōſequentia equiualet bo ne cōſītie: quare eſt bona: 𝔞 tamen ex caſu antece dens erit veꝝ 𝔞 cōſīs nō: ꝙ nō erit ꝓpoſitio. Sed dices illa non cōuerti antecedens erit veꝝ aliquā do erit ita ꝙ antecedens eſt veꝝ: Cōtra arguit̄ ꝙ cōuertant̄: ꝙ ſenſus cōpoſitus 𝔞 diuiſus in ſexto

modo cōditionibus debitis obſeruatis cōuertunt̄. Quarto facio iſtā cōſequētiā tu nō curris: ꝙ tu curris vel tu non curris: que ſit in mente. tunc ſic argumentoꝛ iſta conſequentia eſt bona 𝔞 añcedēs eſt veꝝ: ꝙ eſt ſimplex ꝓpoſitio: 𝔞 tamen cōſequens non eſt veꝝ: ꝙ non eſt ſimplex ꝓpoſitio: ꝙ nō eſt veꝝ: ꝙ nihil eſt. Quinto iſta cōſequentia h̄ inci pit eſſe veꝝ ꝙ veꝝ incipit eſſe hoc: ex conuerſione ſimplici tenere videt̄: 𝔞 tamen in caſu ſtat antece dens eſſe veꝝ 𝔞 cōſequens falſum: iſta. n. eſt vera hoc incipit eſſe veꝝ in caſu: in quo hec propoſitio continue fuerit: 𝔞 nūc primo ſit vera: 𝔞 tamē in eo dem caſu h̄ eſt falſum veꝝ incipit eſſe hoc: quia ni hil incipit eſſe hoc: niſi cum hoc inciperet eſſe hoc: ſed hoc non incipit eſſe hoc demonſtrata illa pro poſitione: que continue fuit falſa 𝔞 mō eſt vera: ꝙ nihil incipit eſſe hoc: ex quo ſequit̄ nullum veꝝ in cipere eſſe hoc: 𝔞 ſic conſequens eſt falſum quare contra regulā aliqua cōſequentia eſt bona: cuius antecedens eſt verū 𝔞 conſequens falſum. In oppoſitū eſt ſtrodus cum ſua ratione: que ſic ꝓce dit oppoſitū conſequentis cum minoꝛi infert op poſitū maioꝛis: ꝙ regula data per modū cōſequē tie eſt bona. pꝛobat̄ aſſumptū nam ſi conſequens non eſt veꝝ: cum ipſum ſit ꝓpoſitio: ꝙ eſt falſu. n. 𝔞 antecedens eſt verum: ꝙ ita eſt ſicut adequate per antecedens ſignificat̄ 𝔞 non eſt ita ſicut ſignificat̄ per conſequens: ꝙ poteſt eſſe ita ſicut ſignificatur adequate per antecedens: licet nō ſit ita ſicut ade quate ſignificat̄ p cōſequens: ꝙ cōſequentia nō eſt bona p diffinitionē cōſequentie male: qd eſt oppo ſitum alterius ptis. Et ſcias ſtrodum in hac rōne hāc conſequentiā facere cōſequens nō eſt verū: 𝔞 ipſum eſt aliq̄ ꝓpō: ꝙ ipſum eſt falſum: notanē aūt ponit mediū: ꝙ nō valet cōſequens nō eſt veꝝ: ꝙ eſt falſum: ſuppoſito nāq̄ ꝙ ipſum nō eſſet oppo ſitum cōſequentis ſtaret cum añte. nō etiā ſufficit dicere pro medio 𝔞 ipſum eſt: ꝙ nō ſequit̄ li hō nō eſt veꝝ 𝔞 li hō eſt: ꝙ li hō eſt falſum: ſed opoꝛtet in minoꝛi dicere li homo eſt ꝓpō: ideo nō ſine cā ſtro dus mediū h̄ aſſumpſit: 𝔞 cōſequens eſt ꝓpō vt. ſ. faciat cōſequentiā in omni foꝛma valentem. Se cundo cōfirmat̄ regula: ꝙ cū ipſa dcī p modū cōdi tionalis aduerſatiua. ei oppoſita eſt impoſſibilis: ipſa igit̄ eſt neceſſaria: q̄re regula vera: 𝔞 ſic q̄ſtio pro q̄libet ſui pte dubia eſt. In hac q̄ſtione tria facturus ſum ſicut 𝔞 in alijs feci ꝓcedentibus 𝔞 ſe quentibus faciā. Primo nāq̄ regulas limitabo. Secundo materiam primi principalis examina bo: Tertio aūt ad argumēta in oppoſitum reſpō debo. Pro primo igit̄ exequēdo nota duplicē eſſe cōſequentiā affirmatiuā 𝔞 negatiuā: 𝔞 de affir matiua in preſentia eſt ſermo. Iſtam tamen limi tationē petr. mant. nō adderet ad reſtrictionem fa ciendā: ſed potius ad ſpecificandū oēm cōſequen tiam eſſe affirmatiuā. Scdo cōſequentiaꝝ quaſ dam ſcias ſignificare iuxta cōpoſitionem 𝔞 ſignifi cationem oīum ſuaꝝ ptium: Aliquas vero nō ſic ſignificare: De primis aūt regulas intellige: hu ius nāq̄ cōſequētie: cuius nota bono diſcurſui ſub oꝛdinat̄ ceteris pꝛtibus non mutantibus ſignifica tionē. ſ. tu es homo ꝙ tu curris: antecedens eſt ve rum 𝔞 cōſīs falſum: cū tñ bona ſit: nec iſtud incon

tenit qꝛ non ſignificat ꝯſequentia iuxta ſuaꝝ partium cōpoſitionem: Hāc aūt ꝯditionem trūcaret alexāder qui noluit aliquā conſequentiā nō ſignificare iuxta cōpoſitionē ſuaꝝ ptium vt tertia queſtione oſtēſum eſt. Tertio nota ꝙ antecedens ꝛ conſequens poſſunt eſſe vniuoca ꝛ nō vniuoca: ſed equiuoca ꝛ āphibologica. Regule aūt de ꝯſequenti s intelligit cuius ptes nō ſunt equoce vel etiā amphibologice. Nam facta hac cōſequentia aſinus eſt riſibilis ḡ aſinus eſt homo. antecedens eſt veꝝ accipiendo li riſibilis in obliquo: ꝛ tamen ꝯſequens eſt falſum. Eodē mō in hac ꝯñtia dico ꝙ romani poſſunt vincere grecos ḡ aio eacidas romanos vincere poſſe: ꝯſequētia eſt bona intelligendo li romanos in ꝯſequente reddere ſuppoſitum verbo infinitiuo ꝛ li eacidas appoſitū. ꝛ tñ antecedens vt volo eſt veꝝ: Et ꝯſequens eſt falſum. n. qꝛ illi termini: qui ſunt ꝯſequens aliomō conſtructi facient ꝓpoſitionē: quā velim eſſe falſam ſi li eacidas redderet ſuppoſitum verbo infinitiuo: Sūt aūt illud ꝯſequens illi termini: qꝛ totū idem eſt ꝙ ſue ptes. Non tamen ꝯcederet ꝯñs illud vt ꝯñs illius ꝯñtie bone. i. ſub illo ꝯſtructu: ſub quo intelligit in ꝯñtia bona eſſe veꝝ: Burleus aūt diceret ꝙ ꝯñs illius ꝯñtie non erit veꝝ: nec abſolute formando ꝓpoſitionē hec erit vera ꝯñs illius ꝯñtie eſt veꝝ: nec cum illa reduplicatione vt ꝯñs illius ꝯñtie. D. nāꝗ propoſitionem duas habere ptes vnam formalem alteraꝫ materialem: prima pars eſt modus ſignificandi: altera vero voces ꝛ ſcripta: Diceret ḡ variato ꝯſtructu illā ꝓpoſitionem nō eſſe illud ꝯſequens: qꝛ licet materiale ſeruetur: formale tamen: qḋ maxima pars eſt ꝓpoſitionis: variat. Hec burleus primo perier. cap. de noīe ibi nā deſignant ꝛ cap. de oīone ibi Eſt autē oīo quidē ſed vtrūꝗ ſit ꝭm ſtrodum limitatio illa eſt addenda. Quarto nota ꝙ cū ſit duplex anͦcedens. ſ. principale ꝛ nō principale: De primo regula habet veritatē: huius. n. que ꝯñtie equiualet niſi tu es homo tu nō es animal ꝯñs eſt falſum ꝛ antecedens nō principale veꝝ. ſ. li tu es homo ſed principale eſt falſum: qḋ tale eſt tu non es homo.

Quinto notandū ꝙ li veꝝ dupliciter accipit pro ꝓpoſitione vera: quecūꝗ ſit ſiue ſimplex non cōpoſita ex pluribus ꝓpoſitionibus. ſiue ex pluribus cōpoſita. Aliomō pro ſimplici vero accipit: primo mō intelligit regula ꝛ nō 2ͦ. qꝛ nihil prohibet ꝯñtie bone anͦcedens eſſe ſimplicē ꝓpōnem verā: ꝯñs aūt non ſimplex eſſe veꝝ: ſed cōpoſitū. Ex quibus ſic ſtrodū interpretare: ſi aliq̄ eſt bona affirmatiua: ſignificās iuxta ſignificationem ꝛ cōpoſitionem oīum ſuaꝝ ptium adequate: cuius antecedens ꝓpoſitio eſt vera: ꝯñs etiā eſt ꝓpoſitio vera: (vtroꝗ tñ exiſtente vno nō equiuoco:) Et ſic ſcḋa regula intelligit ſi cū illis ꝯditionibus ꝯñs eſt ꝓpoſitio falſa ſic ꝛ antecedens. Qḋ ꝓbat prima rōne pro pte qōnis affirmatiua. Premittit tñ notandū generale deſeruiens cuilibet regule: cū ꝛ quelibet vt ꝯditionalis ꝓcedat: que ſic cognoſcit eē bona cū ex ꝯdictorio ꝯñtis ſequat aut ꝯdictoriū totius anͦcedentis: vel vnius tm̄mō partis. Scḋo vero ſuppoſitū eſt ꝙ plita eſſe poſitū: diffinitione ꝯñtie bone: debemus intelligere rem principaliter importatā ſic ſe habere vel ſic: ꝛ dixit ne intelligas plita eſſe affirmatiue eſſe. qꝛ poſſes tunc obicere vni ꝯñtie que in ꝓbatione talis adducitur antecedens eſt veꝝ ꝛ ꝯñs falſum: ḡ ita eſt ſicut ſignificat ꝑ antecedens: ꝛ non eſt ita ſicut ſignificat ꝑ ꝯñs: nō. n. valet intelligēdo lita eſſe. i. affirmatiue eſſe: ſed intelligo rē ſic ſe habere. i. vere vel ſic oppoſito mō falſe. quibus ſtantibus regulā ꝓbat. Inſup ꝛ addit notandū: ꝙ licet valeat de pñti illa ꝯñtia: nō tñ valet de verbo ſimplici pterito vel futuro. Sed cū verbo futuri tēporis complicato his dictionibus. aliqñ erit ital. aliqñ fuit ital valet. Unde nō ſequit: iſta ꝯñtia eſt bona: ꝛ antecedens erit veꝝ: ḡ cōſequens erit verū. qꝛ dato ꝙ antecedēs poſtmodū foret: ꝛ eſſet veꝝ: ſed nō foret ꝯñs: antecedens illius ꝯñtie eſſet verum: ꝛ ꝯñs falſum. Sed nō placet hec cōis improbatio: qꝛ liceat ꝭm dātes ampliationē: nō tamē ꝭm negantes: ideo do caſum falſificantē ꝯñtiā eo mō factā: qui erit oībus cōis: Primo. n. ꝙ illa ꝓpoſitio que nūc eſt anͦcedēs erit antecedens: ꝛ erit vera pro vno tpe: pro quo nō erit antecedens: ꝯñs aūt nūꝗ erit veꝝ. tunc patet nō valere: hec ꝯñtia eſt bona. ꝛ antecedens erit veꝝ: ḡ ꝛ ꝯñs erit veꝝ. Ualet aūt ꝯñtia cū li aliqñ erit ital. quia ponitur in antecedente pro ea pte. aliqñ erit ita ꝙ antecedens eſt veꝝ. pro eodeꝫ tpe erit anͦcedens: ꝛ erit veꝝ: quod nō fit in aliquo nr̄o caſu: ante adducto. nec requirit ad veritatē illius anͦcedens erit veꝝ. ꝛ ſic tota ſtrodi ſnīa in prima ꝛ ſcḋa regula exponitur. Iuxta aūt primi principalis materiam ꝭm ponamus articulum: in quo de veritate ꝓpoſitionis agendū eſt. ſ. ꝛ quid in re ꝓpoſitioni vere correſpondeat videbimus. Dicam aūt ad intentionem hentiſberi in. 29. ſophiſmate quē nec a ſtrodo diſcrepare puto. Qḋ ꝯtingit aut ꝓpōnem affirmatiuā eſſe: aut negatiuā: ſi ſcḋm: dico nil oportere ꝓpoſitioni vere apud rē ꝯſtare. vt dicendo chymera nō eſt. Cōtingit tñ aliquid corñdere. ſ. extrema diuerſa cū ambo fuerint. ſicut dicendo homo nō eſt lapis. vel nō idēptitas extremoꝝ cū vnū fuerit: alteꝝ vero nō. Si aūt ſit affirmatiua: aut eſt cū verbo de pñti: aut alio tpe: ſi ſcḋm: ſatis eſt ꝙ corñdiderit ſibi aliquid aut corñdebit: vel potuerit corñderel: vel poterit corñderel: extremoꝝ idēptitas. Si aūt ſit cū verbo de pñti: Iteꝝ dupliciter aut verbo ampliatiuo: aut non ampliatiuo: Si ſcḋm: dico ꝙ corñt extremoꝝ ſignificata. vt huiꝰ tu legis corñs tu legēs. Si autem detur primū: aut ampliat ad potentes eſſe tantū: aut ad intelligibilia vſꝗ: Si primū: dico ꝙ ſatis eſt vt ſibi extremoꝝ idēptitas verbo reſoluto. poſſit corñdere: ꝙ dico ꝓpter iſtā albū poteſt eſſe nigrum. Si aūt ſit cū verbo ampliante ad intelligibilia: ſatis eſt vt in mente ſit ꝯceptus rei: que ꝑ terminū ſignificat: ſic dicēdo (chymera intelligit): Hec ſūt ꝭm intentionē hentiſberi ſoph. 29. Sed hic eſt dubium qꝛ ꝭm hentiſbeꝝ in 7ͦ ſophiſmate ꝓmo ꝑncipali hec eſt vera (iſte hō vel aſinus eſt aſinus.) ꝛ tñ res importate per ſbm ꝛ predicatū non ſunt idem: nec iſtud. d. inconuenire in talibus terminis cōpoſitis: Confirmat querendo quid huic vere corñdeat aſinus eſt hominis. Reſpondet ꝙ du-

plex est pdicatum implicitum: et q in 2° soph. loquutus fuit de pdicato explicito. dictū ār ex eius intentione in .2°. soph. de implicito etiā intelligit: et sic ad primū dubiū. Ad scdm dicit q illi corūt idemptitas sibi et pdicati impliciti. i. suor suppositorum nō tū predicati expliciti. Ex quibus sequit burleum primo pieriermenias non recte dixisse huic quā tenet esse verā cesar est ens: considere idemptitas extremor sm rōnem: qr nō plus esset dicere cesar est ens: qz si diceremus cesar itelligit. Vide ipsum primo pier. sup eo tex. est aūt quēadmodū in aīa aliquotiens quidē etc. Deus etiā dixit ille qui oēs carpit: q huic cesar fuit: corūt veritas in re: que est accidens multiplicatū ad omne punctū mūdi: istā sic argumentor vel illud accidēs est reale: aut rōnis: nō scdm: ex quo est ppositio rem importans absolutā: nō rōnale et respectivū: nec etiā dicere potes primū: qr tunc infinite possent ppositiones fieri et infinita accidentia essent. Preterea nulla esset ppositio: que non diceret aliqd accidentale. qr oīs ppositio dicit suā veritatē que est accidēs. Sic itaqz aliis dimissis opinionibus insequēda est logicor vlez probata sniā: quā in hoc articulo exposui. Tertium igit iam incipientes: pcēditur ɔntia primo pposita: et dicit q antecedens est verū et similiter ɔsequens: et q antexpm fore est verū: sed cum infert q antexpm fore est: negat ɔsequentiā: qr arguit a 3° adiacente ad scdm adiacēs cum termino ampliante: si verū nāqz ampliat ad stādū pro eo qd est vel fuit: vel erit: que respon sio tangit a paulo pgulensi dubio 2°. Sed vnū diutius recte ɔsiderandum: videt nāqz admittere istā propositionē significantē illius ppositionis est antexpm fore: que non negat ab ipso negāda aūt fuerat: qr nihil est antexpm fore. licet antexpm fore sit verū: nec valet per ɔversionē simplicē antexpm fore est verū. q verū est antexpm fore. qr variatur ampliatio sicut nec antexps est futurus q aliquod futurū est antexps. Ad scdm primo est responsio strodi qui diceret illā non esse ɔntiam: qr pars non possit pro toto supponere. et ideo si hoc non potest demōstrare ɔsequens cuius est pars: quare cū nec aliqd demonstret non erit ɔsequentia. Secunda rnsio est suiseth: qui in casu de insolubili non haberet pro inconvenienti ancedēs esse verū: qr significat sicut est: licet ɔsequens sit falsum qr falsificat se. inconveniens aūt esset: si ɔsequens esset falsum: quia significaret nō sicut est. Tertia rnsio est petri mātuani hoc non habentis pro inconvenienti de ppositione cuius pars supponit pro tota. que appellatur ab ipso falsa simpliciter. licet adhuc significat precise sicut est: de aliis tū esset inconveniens. Quarta est rnsio cōis: que cū nota pcisionis casum non admittit: ea vero admissa negaret ɔntiā esse bonā. et sic instantia ɔ regulam nulla est. Ad tertiū dico q si accipiant ancedēs et ɔns pro significatis: regule sunt vere ita de preterito sicut de psenti vel alio tpe: sed hoc nō nō accipit strodus. Si aūt pro ppositione: dico q de preterito et futuro simpliciter sumpto nō valet consequentia nisi quis imaginet determinationez que ex pte verbi est supplēda ita limitare sbm sicut pdicatū: tūc. n. valebit istud antecedens huius ɔsequentie bone erit verū: q istud ɔsequens huius ɔsequentie bone erit verū. qr antecedens significat q tunc illud: q est antecedens: vel erit tūc antecedens: erit verū tunc. Et hoc non potest fieri nisi et pro tunc erit ɔsequens verū: nā vt dixi si ancedēs et veritas eius ad idem instans referant: sicut tūc antecedens erit verū: et ita ɔsequens erit verū. qualiter in pposito hāc viam tenendo refert. Verum qz hoc nō est ad mentē auctoris quē insequimur: breviter dicā cōsequentiā valere cum fuerit ita: et sunt ita: non cum fuerit: illi sunt: nec ɔvertunt ex 6° mō ɔpositionis et divisionis qz itelligit: vt quidam dicunt, sine terminis cōnotativis. Vel vt in qōnibus nostris de sensu composito. q. sexta diximus intelligitur in terminis simplicibus. in quorum simplicitate hoc includo: q non pro alio tpe vna resoluentium possit verificari: et pro alio alia: tūc. n. ɔsequentia nō valet. Ad quartū dico argumentū ɔcludere si substātive idest pro simplici vero accipiat: sed non sic accipit. sed pro ppositione vera. Ad quintū rndet negando illam ɔsequentiam: hoc incipit esse verū: q verū incipit esse hoc. nec illa est ɔversio simplex: sed convertens antecedentis debet esse talis: incipiens esse verū est vel incipit esse hoc. Licet forte arguat pbādo satis forti replicatione vt argumentando patebit q antecedens ɔvertat cū ɔsequente: qr exponentes vnius cōvertunt cū exponentibus alterius. Ad qd dicā assumpto negando: qr licet per affirmationē de psenti non sit dñatū per negationem requirit vna exponens in ɔsequente: que non requirit pro antecedente. et est ista: nec ne aliquid qd erit verū nō est hoc qd suis iuxta sniam hentisberi in 2° sophismate 2° principali. Additur tamen illud qd suis ppter casum gaetani loco allegato huic faciendo istem. Pono nāqz q nūc primo sit a ppositio demōstrata: et incipiat esse vera p remotionem: tūc pbando illā p remotionē verū incipit esse: hoc non verificaret ppositio nisi adderet illud quod suis. et hic est vnus casus qui fieri pōt: in quo ɔcedendum est q hoc incipit esse verū et verū incipit esse hoc. Scds casus est si idem sit primū instans sui esse: et veritatis eius: in quo eadē sunt ɔcedenda. Tertius fit casus ponendo hoc a ɔtinue fuisse: et nunc a idem incipere esse verū per passionem: in quo ɔcedendum est verū non incipere nec incepturū esse a: sed incepisse. licet nūqz fuerit ita q verum incipiat esse a: verū aūt incepit esse a. cū a incepit esse. Quē casum hentisb. in simili facit respectu huius ppōnis album incipit esse sor. in scdo sophismate scdo principali. Quartus casus est si a ɔtinue fuisset falsum et nūc inciperet esse verū p remotionē: tunc idē est q verū non incipit esse a: nec verū incepit esse a: nec verū incipiet: sed verū incepit vel incipiet esse a: Est aūt hic casus. quē in ista ppōne album icipit esse sor. facit. p. venetus 3° soph. primo principali in tertio argumento: et sic ad questionem patet responsio cū omnium argumentorum solutione.

Veritur nono vtrū tertia et quarta regula vere sint: Tales aūt sunt: si aliqua ɔsequentia est bona: et aliquando erit ita sicut significat p accidens: tunc erit ita sicut signi

ficatur per ꝯſequens. Et ſi aliqua ꝯſequentia eſt bona: et aliquando non erit ita ſicut ſignificat p ꝯſequens: tunc non erit ita ſicut ſignificat per antecedens. ¶ Et pꝛio arguitur contra regulas eſſe falſas: nã hec ꝯſequentia eſt bona: homo eſt aſinus ergo homo non eſt homo: et tamen dicendũ eſt q in hac ꝯña ita eſt ſicut ſignificat adequate p antecedens: licet non ſit ita ſicut adequate ſignificat per ꝯñs. nam hominẽ eſſe aial adequate ſignificat p antecedẽs: qḋ eſt ſicut eſt: et tñ nõ eſt ita ſicut ſignificat p ꝯſequens adequate: qḋ aũt hominẽ eſſe animal adequate ſignificat p antecedens ex hoc oſtenditur: illud .n. vocat ſignificatũ adeqtũ qḋ ita orõni correſpondet vt ſicut totũ ſignificat totũ ſic et cuilibet parti orationis ſignificatis pars in ſignificato correſpondet: qualiter iſta poſſunt cõperari videlicet homo eſt animal et hominem eſſe aial vt cõperanti patere põt. ¶ Scḋo contra regulã argumẽtoꝛ nã hec ꝯña eſt bona: tu eris equalis platoni ergo tu eris tantus quantus erit plato. Et tñ in caſu in quo tu et pla. p totã horã futurã eritis pꝛeſe quantitatis tripedalis: augmentato deinde platone ad quãtitatẽ quã nũq̃ attinges: aliquando sol. qꝛ per totã horam erit ita q tu eris equalis platoni: qḋ p antecedens ſignificat. nõ tñ tũc erit ita q tu eris tantus quantus erit plato: qꝛ tunc non habebis tantã quãtitatẽ quantã vnq̃ habuit plato. hoc .n. ꝯſequẽs ſignificat. ¶ Tertio ſic argumẽtoꝛ ſocrates erit maioꝛ q̃ erit plo: ergo ſocrates erit maioꝛ platone. ꝯña bona eſt cũ tñ facto caſu: aliquãdo erit ita ſicut ſignificat per antecedens: licet non erit ita ſicut ſignificat per ꝯñs. Caſus aũt eſt: pono q maxima quãtitas ſocratis erit tripedalis: maxima vero platonis bipedalis: et q nũq̃ ſimul erũt: tũc patet q antecedens aliquando erit verũ: et ita erit ſicut p ipſum ſignificat: et tñ tunc nõ erit ita ſicut ſignificat per ꝯñs. qꝛ ad cõparationẽ ſimplicẽ requirit cõparationis extrema ſimul eſſe: foꝛe: vel fuiſſe: ſiue q coperatio ſit vel de preſenti: vel de futuro: aut de ꝑterito. ¶ Quarto hec ꝯña ẽ bona: tu curres ergo ita eſt q tu curres: et tñ ſi tu curreres: ita eſſet nũc q tu curreres: et non eſſet ita q eſt ita q tu curres: qꝛ ſic eſſe ita aliud eſſendi. quare ſi eſt ita q ſit ita: modo ſic eſt modus et ſic in infinitũ. ¶ Quinto facio illã ꝯſequentiã vt nunc bona: tu eſ homo ergo tu ſedes: hec bona eſt cũ tamen antea fuerit ita ſicut ſignificat per antecedens: licet nõ fuerit ita ſicut ſignificat per ꝯſequens. quare regule falſe videntur. ¶ In oppoſitũ argumentoꝛ ratione ſtrodi que talis eſt: ꝯña ſi regula nõ valet: ſtet oppoſitum ꝯñtis cũ antecedente. ſ. q ꝯña ſit bona: et q aliquãdo erit ita ſicut ſignificat p antecedens: et q tunc nõ erit ita ſicut ſignificat per ꝯñs: ergo poterit aliquãdo eſſe ita ſicut ſignificat p antecedẽs: licet nõ erit ita ſicut ſignificat per ꝯñs. ergo tunc ꝯſequẽtia non valebit. ergo nec nũc valet. ois. n. ꝯña ſemel mala ſemp erit mala et impoſſibilis: et ois bona neceſſaria: quare ſi illa tũc erit mala: ergo nec nunc valet. qḋ eſt oppoſitũ p̄ſe ptis. ¶ Scḋo regula oſtẽditur ex veritate prime et ſcḋe regule: nã dato oppoſito ergo põt eſſe q antecedens illius ꝯñtis quantũ habis erit verũ: et q eiuſdẽ ꝯñs ſit falſum: ergo ſi tunc poterit hoc eſſe: ergo tunc nõ valebit. Et quicqḋ tũc erit poſſibile nũc nõ eſt poſſibile vt volo: ergo nunc

poſſibile eſt q antecedens ſit verũ ꝯñte exñte falſo. ergo ex prima et ſcḋa regula ꝯña nõ valet. qḋ eſt oppoſitũ vnius ptis aſſũpte. et ſic q̄ſtio pro vtraq̃ pte dubia. In hoc q̄ſito intentionẽ noſtrã tribus articulis diſtinguemus: In pꝛimo nãq̃ regulas limitabimus. In ſcḋo materiã pꝛimi argumenti diſputabimus. In tertio vero oĩa argumenta diſſoluemus. ¶ Pꝛimũ igit incipiẽtes pnotabimus ea oĩa que generaliter in oĩbus fere regulis ſunt intelligẽda: ſ. q ꝯſequentiaꝝ quedã eſt affirmatiua: et q̃dã negatiua: Et ſignificãs iuxta partium cõpoſitionẽ: et aliter ſignificãs: q regula hec de affirmatiua et ſignificãte iuxta cõpoſitionẽ ſuarum pꝛimũ eſt intelligenda: Nõ itẽ de antecedẽte et ꝯñte non amphibologicis vel equiuocis itelligit: Et de pꝛincipalibus antecedentibus et cõſequentibus: accipiẽdo que oĩa in omni regula ſũt pmittẽda. ¶ Scḋo ſpãliter nota: q duplex eſt ꝯſequentia bona. ſ. ſimplr et vt nunc: de bona ſimplr regula intelligatur: huius. n. et tu es homo ergo tu ſedes: que eſt bona vt nũc nihil pꝛohibet foꝛe ſicut ſignificat p antecedens licet tũc non erit ſicut p cõſequẽs ſignificat: qꝛ ꝯña vt nũc eſt bona nõ ſimpliciter. ¶ Nõ aũt hec ſit ſtrodi ſnĩa ex hoc cõpꝛobatur: qualiter. n. in pꝛimis ſeminabis taliter eſt in ꝯcluſione colligendũ: quã et cũ ſtrodus in antecedente et ratione regule ponat hoc fundamẽtũ: q omnis ꝯña ſemel ſemper eſt bona: et ſemel mala ſemp eſt mala. qḋ non eſt verum niſi de ꝯſequẽtia bona ſimpliciter: ideo et de ꝯſequẽtia bona ſimpliciter regula tantũmõ habet veritatẽ. ¶ Tertio q duplex eſt ſignificatũ: adequatũ: et non adequatum: pꝛimariũ: et non pꝛimariũ: aſertiuũ: et nõ aſertiuum: de ſignificato pꝛimario et adequato et aſertiuo regula habet veritatẽ. ¶ Quarto nota q per illa: erit poſſumus itelligere duo affirmatiue: foꝛe: et vere foꝛe: ſecundo modo regule intelliguntur et non pꝛimo: vt ſepe dictũ ſuit. ¶ Quinto nota q tripliciter cõtingit circa iſtã regulã argumentari vno modo a copulatiua ad cathegoꝛicam ſic arguendo: iſta cõſequentia eſt bona: et aliquando erit ita ſicut ſignificatur per ãcedẽs: ergo tunc erit ita ſicut ſignificatur per ꝯſequens. Eſt ſecundus etiã modus a cathegoꝛica ad cõditionalem hoc pacto: iſta conſequentia eſt bona: ergo ſi aliquando erit ita ſicut ſignificatur per eius antecedens: tunc erit ita ſicut ſignificatur per conſequens. Tertius eſt modus a cathegoꝛica ad temporalem: ſic arguendo. iſta cõſequentia eſt bona: ergo quandocunq̃ erit ita ſicut ſignificatur p ãnecedens: tunc erit ita ſicut ſignificatur per conſequens. Ultimus iſte modus nõ valet: quia ſtat oppoſitum cõſequentis cum antecedente: videlicet q ꝯſequentia ſit bona et q non quãdocũq̃ ꝛc. quia cum bonitate conſequentie ſtat impoſſibilitas antecedentis: et conſequentis: quare temporalis erit falſa cum temporalis inferat partes. ¶ Si quis tamen teneret temporalem equiualere conditionali, vt videtur dicere Boecius in tractatu ſuo de ſillogiſmo cathegoꝛico et hipotetico: conſequentia cum temporali adhuc valeret. Sed illam viam non tenet ſtrodus vt patet ex eius notamdo. Pꝛimus aũt modus et ſcḋus optimi ſũt: Intel

ligendo tñ de ↄñtia bona ſimpliciter vt dictũ eſt:
ꝛ non mutante ſignificationẽ: quia vbi mutaret ſi
gnificationẽ nihil inconueniret. Sexto nota ꝙ
li tũc dupliciter accipi poteſt vno modo vt eſt de-
monſtratiuũ temporis vel inſtantis: Aliomodo
vt eſt habens vim quãdam relatiui: Exẽplũ pri-
mi tunc tu curres: Exemplum ſecundi ſi aliquan
do tu curres: tunc tu moueberis: Secũdomodo
regula intelligitur: quia primomodo quocũq; in-
ſtanti demonſtrato ſtaret ↄſequentiã eſſe bonam:
ꝛ aliquando ita fore ſicut ſignificat p antecedens:
licet tunc non erit ita ſicut ſignificat p ↄſequens:
Sic ergo regule legant: Si aliqua conſequentia
eſt bona: affirmatiua: ſignificãs iuxta oẽm ſuaꝝ
ptiũ cõpoſitionẽ: ꝛ ſi ↄñtia ſit bona ſimpliciter:
ꝛ erit ita. i. vere erit ſicut ſignificat p antecedens:
ſupple tu. aſertiue primarie ꝛ adequate: tunc. i. qñ
hoc erit: erit ita. i. vere erit ſicut ſignificat p conſe
quens. primarie: aſertiue: ꝛ adequate. dũmõ ante-
cedens ꝛ ↄſequens principale de quibus loqmur
ſint propoſitiones non amphibologice vel equi-
uoce. Si vero cum eiſdem cõditionibus non erit
ita ſicut adequate ſignificatur per ↄſequens: tunc
non erit ita ſicut ſignificat per antecedens: vt per
rationes ad oppoſitũ probauimus. Que regule
licet vere ſint cõmuniter tamen in eis quẽpiam allu-
cinari. putando ex illo aliam hunc modũ valere. ſ.
iſta conſequentia eſt bona: ergo quãdocunq; erit
ita ſicut per antecedens ſignificat tunc erit ita ſi-
cut per ↄſequens ſignificat. qui modus claro exẽ
plo ab auctore noſtro reprobat. Cõpleto ſic pmo
articulo breuibus materiã primi principalis hoc
ſcðo perſtruẽã: In quo videndũ eſt an ꝑpoſitio
falſa ꝛ impoſſibilis poſſit ſignificare ſicut eſt. Et
itez an omnis falſa ſignificet aliter ꝙ̃ eſt. ¶ Pro
primo ſciendum ꝙ duplex eſt ſignificatũ: pmariũ:
ꝛ ſecundariũ: illud dicitur qð primariũ reſultat ex
prima terminoꝝ impoſitione. illud vero ſecunda-
rium qð non ex prima terminoꝝ impoſitione re-
ſultat ſed ex ↄſequenti. Exempli gratia oõ hec|
homo eſt lapis|primarie ſignificat hominem eſſe:
ꝛ ſimiliter hominẽ eſſe lapidẽ: ex conſequenti ve-
ro ꝛ ſecũdario ſignificat animal eſſe: ꝛ ſignificat iti
dem inanimatũ eſſe: ꝛ eodẽ modo animal eſſe lapi
dem. Diuidit amplius ſignificatũ. quia quoddam
eſt adequatũ: aliud vero nõ adequatũ: Illud ade
quatũ voco: quod correſpõdet orationi adequãdo pres
orationis pribus ſignificati. non adequatũ vero
ꝙ non ſic eſt ꝑportionatũ vt parti cuilibet in ora-
tione pars in ſignificato correſpõdeat: Exẽplũ primi
oratio hec|homo eſt lapis|adequate hec ſignificat
hominẽ eſſe lapidẽ ꝛ aĩal eſſe inanimatũ. Exẽplũ
ſecundi hec data|homo eſt lapis|ſignificat animal
eſſe ꝛ lapidũ eſſe nõ adequate. Ultima ſignificãti
diuiſio eſt qꝛ quodã eſt aſertiuũ: quodã non aſer-
tiuũ: aſertiuũ eſt: qð debet eſſe veꝝ ſi ꝑpoſitio ſit
verificanda. oppoſito aũt modo non aſertiuũ eſt:
cuius veritas non requirit ad verificandã ꝑpoſi
tionem. vt hec|tu es animal|aſertiue ſignificat te
eſſe corpus. nõ aſertiue aũt te. eſſe aſinũ leonem ꝛ
ſic de alijs. Ex quibus iſtas collige cõparationes
ꝙ aliquod ſignificatũ eſt primarium aſertiuum ꝛ
adequatũ. aliquod ſignificatum eſt qð nec eſt pri-
mariũ nec aſertiuũ nec adequatuꝫ. aliquod quod
primariũ eſt. ſed non aſertiuũ neq; adequatũ. Ali
quod etiã aſertiuũ non primariũ nec adequatuꝫ.
ꝛ aliquod adequatũ non primarium nec aſertiuũ.
Exempla aũt ↄſiderando inuenies. Quibus de-
claratis addo iſtã orationem falſam ꝛ impoſſibi-
lem. ſ. |homo eſt aſinus|. ſicut eſt ſignificare nõ tñ
ſignificare ſicut eſt. nihil. n. ſignificat ſicut eſt niſi
li ſicut eſt ꝛ hoc ꝑpter appellationẽ rationis. Si-
gnificat tamen illa oõ ꝛ aliquod ſuũ ſignificatum
aſertiuũ ꝛ adequatũ eſt ſicut eſt. ſ. hoĩem eſſe aĩal.
Aliquod etiã primariũ ꝛ aſertiuũ. ſ. hominez eſſe
eſt ſicut eſt. Sed non eſt poſſibile ꝙ ſignificatum
ſuũ primarium aſertiuũ ꝛ adequatum ſit ſicut eſt:
Nec iſta inconueniũt: quia ſi ſignificatũ aſertiuũ
ꝛ adequatũ ſit verum: non propter hoc ꝑpoſitio
eſt vera. ꝙ̃uis ſi ſit falſum ꝑpoſitio ſit falſa. vnde
logicam paruã legendo declarauimus. Sed du-
bitatur quia videtur iſtam orationem |homo eſt
aſinus|primo ꝛ principaliter aſertiue ꝛ adequate
ſicut eſt ſignificare: qꝛ ipſa ſignificat hominẽ eſſe
aĩal qð eſt ſicut eſt pncipaliter aſertiue ꝛ adeq̃te.
R. n. negãdo illam orationem: primo ꝛ aſertiue ac
adequate ſicut eſt ſignificare. vt illa aduerbia de-
terminãt li ſignificare|nec cauſalis adducta illud
ↄcludit: quia in cauſali aduerbia li ſicut eſt deter-
minant: ſi aũt velis li primo ꝛc. determinare li ſi-
cut eſt: concederet totũ: nec eſt contra predicta: in
quibus aduerbia determinare li ſignificare nota
batur. Et ſm iſta ſolet dici ꝑpoſitionẽ verã ſigni-
ficare preciſe ſic eſſe vel ſic non: qꝛ tantũmodo ſic
eſſe ſignificat. ſed qꝛ primarie aſertiue ꝛ adequate
ſic ſignificat: vt eſt ſnĩa ſtrodi in penultimo capite
ↄſequentiarum. Et hentiſberi in tractatu de ſcire
in ſolutione tertij caſus. Propoſitionẽ vero dici
mus ſignificare aliter ꝙ̃ ſicut eſt: nõ quia modus
ſignificãdi eius ſit aliter ꝙ̃ eſt: cum ille modus ſit
modus qui eſt: nec quia ſuũ ſignificatum ſit aliter
ꝙ̃ ſicut eſt: nam aliquid eſſe aliter ꝙ̃ aliquid eſt im
plicat. Sed conceditur: quia illud quod intelle-
ctui repreſentatur nõ eſt ſicut eſt in re. vnde iſta|
antechriſtus eſt|ſignificat aliter ꝙ̃ eſt: quia illud
quod illa ſignificat non eſt ſicut eſt in re. Nec va-
let replicatio petri mantuani in capite excluſiua-
rum probantis iſtam|antechriſtus eſt|non ſignifi
care aliter ꝙ̃ eſt: ſi ipſa ſignificat aliter ꝙ̃ eſt: ꝛ ip-
ſa preciſe taliter eſſe qualiter poſſibiliter eſt eſſe ſi
gnificat: ergo ipſa ſignificat aliter ꝙ̃ poſſibiliter
eſt eſſe. Argumentatur enim ab inferiori ad ſuuz
ſuperius confuſe diſtributiue: quia ſicut eſt infe-
rius eſt: ꝙ̃ ſicut poſſibiliter eſt eſſe. ad quod argui
tur cum li aliter. Sic igitur habes propoſitionẽ
veram repreſentare preciſe ſicut eſt: ideſt prima-
rie adeq̃te ac aſertiue ſicut eſt. Falſam vero poſ-
ſe ſignificare ſicut eſt vel ſicut eſt poſſe ſignifica-
re: ſed non primarie aſertiue ꝛ adequate. Eãdẽq;
dicimus ſignificare aliter ꝙ̃ eſt: quia ſuum ſigni-
ficatum primarium aſertiuum ꝛ adequatum non
eſt ſicut eſt. Et ſic primus cum ſecundo comple-
tur articulus. Tertium vero perficientes ad pri
mum argumentum reſpondeamus ꝙ illius con-
ſequentie bone ita eſt ſicut adeq̃te ſignificat p an
cedens. ſed nõ ſit ita ſicut adeq̃te ſignificat p ↄſe

quens.nō tñ eſt ita ſicut aſertiue primarie ⁊ adequate ſignificatur p añs|niſi ita ſic ſicut primarie aſertiue ⁊ adequate p cōſequens ſignificat.h' aūt modo ⁊ nō alio regula intelligitur: quare nō vlterius pcedit argumentū. Ad ſecūdū autē ridere bentiſber vt patet ex tractatu de incipit ⁊ deſinit ⁊ ex tertio ſophiſmate:negando cōſequentiā illā que tāq̄ bona adducit.⁊ ideo non eſt mirandū ſi ita eſt ſicut ſignificat per antecedens ⁊ tamē nō ſit ita ſicut per cōſequens ſignificat. Licet adhuc negandū ſit illud antecedens ſignificare q̄ tu es equalis platoni. Ad tertium ſimiliter negaret hentiſber vt ex locis patet allegatis propoſitā cōſequentiā. Sed petrus montuanus vt ab eo patet in ſuo tractatu de probationibus terminoꝝ in cap.de pbatione comparatiui gradus vtrāq̄ cōcedere ꝯñtiam.⁊ ad primā diceret q̄ ſicut erit ita ſicut ſignificat p antecedens:ita erit ita ſicut ſignificatur per cōſequens.necv3 tu eris tantus q̄tus erit plato:ḡ q̄taūcūq̄ q̄titatē habebit ſor.tantam habebit pla.q2 li tantus q̄tus in via petri mātuani nō diſtribuit:vt ab ipſo patet in tractatu de ſupoſitione terminoꝝ regula tertiadecima. Similiter cōcederet iſtā ꝯſequentiā|tu eris maioꝝ q̄ erit pla.ergo tu eris maioꝝ platone|:ſed ſicut non erit ita ſicut ſignificatur p conſequens:ſic non erit ita ſicut ſignificatur per antecedens.nec ex caſu poſito ſequitur veritas antecedentis:veluti nec propter illū dicendū eſt cōſequens eſſe veꝝ. vult.n.il las ꝑpoſitiones ōlo conuerti vt patet in capitulo de expoſitione comparatiui. Ad quartum dicitur.vt in primo etiam articulo quarto.notando poſſumus q̄ li|ita eſt|non accipitur vt ſunt due dictiones huic equiualētes.|modus aliquis eſt ſed pro vere.⁊ ſic non ſequitur q̄ modi ſit alius modus. Ad quintū dico argumentū procedere de conſequentia bona vt nunc:regulam aūt intelligi de ꝯſequentia bona ſimpliciter.quare patent que examinanda propoſui.

Q Ueritur decimo vtrū quinta ⁊ ſexta regula vere ſint que ponunt:q̄ ſi aliq̄ ꝯſequentia eſt bona:ſcita a te eſſe bona:⁊ antecedens eſt concedendū:conſequens ſimiliter eſt concedendū:⁊ ſi cōſequentia ſit bona:ſcita eſſe bona:cuius cōſequens eſt negandū:antecedens ſilr ſit negandū. Et primo probare intendimus regulas falſas eſſe:ex caſu ipſo ſtrodi pono.n. q̄ oēs propoſitiones vere maneant ſic vere:⁊ oēs ſcite maneant ſcite:⁊ omnes cōcedende ſic maneant cōcedende:niſi q̄ ſi tu concedes iſtam|tu es animal| ipſa tibi ſignificabit hoīem eſſe lapidem preciſe ⁊ adequate.tunc facio iſtā conſequentiā|tu es hōꝫ ḡ tu es animal.|iſta conſequentia eſt bona:⁊ ſcita:⁊ antecedens eſt concedendū:vt patet ex caſu ⁊ tñ conſequens nō eſt concedendū quia ſi eſt cōcedēdum:Et ex caſu quotienſcunq̄ cōcedetur:ipſum adequate ſignificabit hoīem eſſe lapidem.⁊ ſic propoſitio adequate ſignificans eſſet a te cōcedenda: qō eſt incōueniens.2° pono illas propoſitiones| deus eſt|homo eſt lapis|conuerti quas ſcias ⁊ cōuerti:tunc iſta conſequentia|deus eſt ergo hō eſt lapis|eſt bona:⁊ ſcita:cuius tñ añs eſt ꝯcedendū: ⁊ cōſequens nō eſt concedendū:ergo regula falſa.

Tertio facio iſtā ꝯñtiam|impoſſibile eſt ergo propoſitio impoſſibilis eſt|:iſta ꝯñtia eſt bona:ſcita:⁊ añs eſt cōcedendū:nō tñ ꝯñs:qō oſtenditur.q2 ſi ꝑpoſitionem impoſſibilē eſſe eſt cōcedendū:⁊ propoſitionem impoſſibilē eſſe eſt ꝑpoſitio impoſſibilis:ḡ ꝑpoſitio īpoſſibilis eſſet cōcedenda. Quarto pono tibi iſtā copulatiuā|nihil ſequit ex tibi poſito:⁊ tu es homo vel tu curris.|quo caſu poſſibili poſito ⁊ admiſſo.argumentoꝛ hoc modo:tu es homo vel tu curris:⁊ tu nō curris:ḡ tu es hō.iſta conſequentia eſt bona|ſcita a te|cuius antecedens eſt cōcedendū:q2 pᵃ pars eſt poſita:2ᵃ pars eſt impertinens vera:⁊ tñ cōſequens nō eſt cōcedendū: q2 ſi eſt concedendum:aut q2 veꝝ:aut q2 ſequens: nō primū.vt patet nec ſcḋm:q2 repugnat caſui aliquid eſſe concedendū q2 ſequens.tunc.n.aliqd eēt ſequens. Quinto ſic arguitur ⁊ pono q̄ nihil ſit. tunc facio iſtā ꝯñtiam|nō eſt ita q̄ aliquid eſt ḡ nihil eſt.|iſta ꝯſequentia eſt bona|ſcita|añs eſt cōcedendū|⁊ tñ cōſequens nō eſt concedendū.aut.n.q2 veꝝ:aut q2 ſequens:qōcunq̄ autē deberis ſequit repugnans.iō ꝯſequens nō eſt cōcedendū:quare regula falſa. In oppoſitū arguit ꝓſuponēdo q̄ cōcedendū accipiat pro digno cōcedi:⁊ negandū pro digno negari:dubitandū pro digno dubitari: ne quis putet hic concedendū accipi pro eo q̄ cōcedet. Scḋo ſupono q̄ oē cōcedendū eſt tale.vel q2 ſcitū eſſe veꝝ:ſuple ⁊ nō repugnans:vel q2 ſcitum eſſe ſequens ex caſu ſibi poſito:⁊ ſu.bene admiſſo:vel ex caſu cū bene cōceſſo vel oppoſito bñ negati:aut oppoſitis bene negatoꝝ:notant aūt dicitur|ſi poſito|q2 ex obligatiōe alterius facta qō illi poſitū eſt ego nec alij concedere tenemur. Q ſupoſitū eſt ſm ſtrodū:q2 ſm bentiſbeꝝ pᵃ conditio nō potens vt in ſequentibus amplius videbitur.|His ḡ poſitis ⁊ per oppoſitū de negando intellectis.Deducit regula:q2 ſit q̄ ab a ad b ꝯſequētia ſit bona ⁊ ſcita:⁊ antecedens ſit concedendū ⁊ nō cōſequens.ſi ꝯñs nō eſt cōcedendū:vel ḡ negādum:vel dubitandū:vel diſtinguendū: ſi primū. aut ergo q2 ſcitū eſſe falſum:aut q2 repugnans:ſi primū:ḡ ⁊ antecedens eſt ſcitū eſſe falſum cū bene ſcias ꝯñtiam eſſe bonā.⁊ in ꝯſequētia bona ex vero nō ſequi falſum.tunc ſic:antecedens eſt ſcitū eē falſum ⁊ eſt cōcedendū:ergo reliquū eſt vt ſit ꝯcedendū.q2 ſcitū eſſe ſequens:ſed tu bene ſcis q̄ ex quocunq̄ ſequit antecedens ex codē ſequit ꝯñs: ergo a ſimili cōſequens eſt cōcedendū. Q autē ex quocunq̄ ſequat antecedens ex eodē ⁊ ſequit ꝯſequēs declarat:q2 ſi ex.c.nō ſequit.b.⁊ ex eodem ſequitur a:ponat q̄ ita ſit ſicut adequate ſignificat per c:⁊ nō ſit ita ſicut adequate ſignificatur per b: ⁊ ex altera parte ex|c|ſequitur|a|.ergo etiam erit ita ſicut ſignificat per.a.⁊ ſic.a.eſt veꝝ ⁊.b.ꝑ hipoteſim.i.per preſuppoſitū eſt falſum.quia ſuppoſuimus q̄ ſit ita ſicut ſignificatur per.c.⁊ non ſit ita ſicut ſignificatur per.b.ergo ab a ad b ꝯſequētia nō v3.qō eſt oppoſitū vni9 partis: Iſta eſt ratio ſtrodi in qua tamen multa mēbꝛa deſtruenda nō ſine ratione dimiſit. Ommiſit.n.q̄ non ſit poſſibile conſequens eſſe negādū quia ſcitū eſſe repugnans ⁊ nō ſimiliter añs.hoc.n.patebat quia ſicut ex antecedente concedendo tāq̄ ſequente ⁊ cōſe-

quens debet eſſe cõcedendū. ſic eſt ↄſideranti manifeſtum ex cõſequentis repugnantia pari ratione cõſequens ⁊ antecedens eſſe negandū. Tacuit etiã nõ eſſe poſſibile ↄ̃triã ſcitã eſſe. ⁊ ꝙ antecedẽs ſit concedendū ⁊ ↄ̃ñs dubitandū: vel diſtinguendum: q2 putabat ex hac ratione ſatis declaraſſe ꝙ conſequens ſequiť antecedentis diſpoſitionẽ: q̃re nec illud erit poſſibile. Ex q̃bus oĩbus ſecundam hanc collige ratonẽ. Eedẽ cõditiones que faciũt antecedens ↄ̃ntie ſcire eſſe concedendū. Ille etiã faciunt cõſequens eſſe concedendū: q̃ ſi aliq̃ cõſequentia eſt bona: ⁊ ſcita: ⁊ antecedens eius fuerit concedendū: ↄſequens eiuſdẽ erit cõcedendū. Et eodem modo ſi cõſequens erit negandum antecedens erit etiã negandū. cũ pari ad vtrũq3 rñdendum ſit ratione ſi. n. cõſequens eſt falſum ſic ⁊ antecedens ſi repugnans. ⁊ antecedens repugnans quare eadẽ cauſa que faciet cõſequens eſſe negãdum illa eadem ratione cõſequens eiuſdẽ erit negãdū. In hac q̃ſtione tria diſponemus. primo. n. regulã ſuis limitationibus ordinabimus: ſecũdo materiã ꝑan diſputabimus ꝑncipalis: tertio oppoſita ſoluentur argumẽta: In ꝑmis igit̃ nota ea generalia q̃ de cõſequentia affirmatiua ſignificãte iuxta ſuã partiũ cõpoſitionem de antecedẽte principali ⁊ nõ equiuoco vel etiã amphibologico in prioribus regulis anotauimus: ea. n. oĩa in hac ⁊ in alijs ſunt reperẽda: Dicit affirmatiua: q2 huius nõ tu es homo ergo tu curris ſi antecedẽs eſt concedendū nõ ꝑpter hoc conſequens eſt concedendū: dicit 2º ſignificans iuxta 3. que huius ſubordinate per notã bono diſcurſui alijs partibus non variantibus ſignificationẽ. tu es homo ergo tu ſedes. nõ incõuenit conſequentiã eſſe bonã: ⁊ ſcitã: cuius tamen antecedens ſit concedendum: cõſequens vero negandū. Dicitur etiam de antecedente principali: q2 non incõueniret antecedens nõ principale eſſe concedendū: ↄſequente negando. Veluti in hac cõſequentia ſi tu es homo tu ſedes: ergo tu ſedes. iſta conſequentia eſt ſcita: eſſe bona: ſcis. n. ex impoſſibili ſequi quodl3 ⁊ cuius conſequens eſt negandū: antecedens autem non principale. ſ. tu es homo eſt cõcedendū. Vlterius intelligitur cõſequente nec antecedente amphibologico: huius n̄ũq3 ibis redibis non capieris: ergo nõ vinces. antecedens eſt cõcedendum: quia. illi q̃tuor termini faciunt vnã propoſitionem concedendã iungendo li nõ cũ li capieris. volo. n. te iuz ad bellũ debere hoſtes fugare ⁊ incolumẽ redire: ⁊ tamen conſequens eſt negandū. nec iſtud eſt alicui mi3. propter amphibologiã antecedentis qđ eſt concedendū vt facit vnũ ſenſum: negandũ tamen eſt vt eſt antecedens illius cõſequẽtie bone ſi negatio iungiť cum li redibis. ſic igitur conditiones ille vniuerſaliť premittãť. ¶ Secũdo ſcias cõſequentiã ſciri eſſe bonã: cõſueri duobus modis. vno quidem pro cõſequentia quã q̃s credit eſſe bonã ⁊ eſt bona: ſiue ſit intellecta a te: ſiue eius terminos nõ intelligas: alio modo pro cõſequentia ſcita q̃. ſ. v3 ⁊ credita eſt nec non ex terminis intellecta: ſi primo modo accipiať vt a pergulenſi accipitur dubio octauo: addendū eſt (merito tue cognitionis) vbi. n. fieret ↄſequẽtia falſis:

homo currit: ergo .cui me approbãte crederes cõſequentia eſſet bona ſcita eſſe bona antecedens eſt concedendū vbi. ſ. videas hoĩem vnũ currere: ⁊ tamen conſequens nõ eſt concedẽdum. q2 nõ eſt intellectũ. nec iſtud inconuenit quia cõſequentia nõ eſt merito cognitionis tue ſcita eẽ bona. Si autem ſecundo modo accipiať nil oportet addere: q2 cõſequentia aſſignata ſub eo ſenſu nõ eſt ſcita eſſe bona. q2 nec ſcita. ⁊ hoc modo puto ſtrodũ eſſe intelligendũ vt accipiat ſcitã eſſe bonã pro ſcita. ¶ Tertio nota ꝙ concedendū. hic nõ accipitur pro eo ꝙ concedetur participialiter. Sed pro digno cõcedi. ſ. nominaliter. ⁊ ſimiliter negandum nõ pro eo qđ negabitur. ſed pro digno negari. aliter regula eſſet falſa: ſtat. n. ꝙ antecedens concedetur nũq̃ cõceſſo cõſequente: quia nec vnq̃ ꝓponetur. ¶ Quarto nota. ꝙ regula intelligiť vbi non fueris deceptus credendo ex vero ſequi falſum: quia tunc non incõueniret antecedens eẽ cõcedendū ⁊ conſequens negandū. Que particula fuit appoſita a pergulenſi ⁊ gaetano. Sed ablata ab alexandro. quia non põt imaginari aliquem in conſequentia bona. ex vero ſequi falſum. poſſe credere: Faciam autem caſum oſtendentem id ſatis eſſe poſſibile. vt ſi ponerem te credere oẽm cõſequentiã quã docti faciunt eſſe bonã. ⁊ cũ h' amplius. ꝙ doctis liceat tam ve3 q̃ falſum ex veris inferre: vt forte credebas anteq̃ dares operã dialectice. hoc vtrũq3 eſt poſſibile. ergo ⁊ qđ ex eo ſeqtur ſed ex illo ſequitur aliquem credere in conſequentia bona ex vero ſequi falſum: ergo hoc ſatis eſt poſſibile qđ erat probandū. nõ tamen puto poſſibile aliquẽ hĩc diſtinctũ cõſequentie bone conceptum (veluti habuit alexander) ⁊ credere ex vero ſequi falſum. qđ de ſe igitur non vidit eſſe ve3 in alijs impoſſibile putauit. ¶ Quinto nota ꝙ pgulenſis multas ponit cõditiones alias quas ego nunc dimitto. Addit. n. ꝙ conſequentia ſit cõcedẽda. ꝑpter caſum de cõuertibilitate antecedentis ⁊ conſequentis huius ↄſequentie deus eſt ergo hõ eſt lapis. cuius antecedens. d. eſſe concedendum ⁊ conſequens negandū. ⁊ hoc q2 cõſequentia nõ eſt cõcedenda. licet concedendum ſit illã eſſe bonam. Adiunxit ⁊ illã: ſi conſequentia ſit ſcita eſſe bona merito tue cognitionis: ꝑpter caſum de cõſequẽtia mea tũ auctoritate a te credita. ¶ Voluit ãplius addendũ eſſe ⁊ cõſequens nõ repugnet eſſe concedendū pp huiuſmodi ↄ̃ñtiam hoc nõ eſt concedẽdum ergo hoc nõ eſt cõcedendū. cõtinue demõſtrato cõſequente. ¶ Preterea etiã dictum alexandri qui voluit regulã hac limitatione coarctare videlicet ꝙ cõſequens remaneat tale cũ conceditur q2 apud ipſum ſicut impertinens ve3 non eſt cõcedendū niſi tale remaneat cum concediť ſic nec ſequens eſt concedendū niſi maneat concedendum cũ conceditur ⁊ illã conditionem ponit ꝑpter caſum primi argumenti. ⁊ eſt ſtrodi caſus: que dicta ab ipſo videas in expoſitione ſexte regule. Verum hec mihi nõ videntur ſumme neceſſaria: prima enim conditio licet apud hentiſbe3 habeat locum: tamen in caſu de conuertibilitate ꝓpoſitionum ſm ſtrodũ non habet locum quia apud ipſum conſequentia eſt concedenda licet non cõce-

det:ꝛ ſimiliter tam antecedens ꝙ̄ conſequens vicet eſſe concedendū cū primū dixerit antecedens eſſe concedendū. vt patet ex obligationibus ſtrodi. Secunda aūt cōditio includitur in illa cōditione ꝙ ꝯñtia ſit ſcita eſſe bona per illā intelligendo ꝯñtiam ſcitā. Dictū vero alexandri quia eſt ꝯtra leges oīuꝫ logicoꝝ eſt ipſo iure nullū:actus enim contra leges (vt aiunt iurecōſulti) eſt ipſo iure nullus. Omnes autem in hoc cōueniunt ꝙ rñſiones ſunt retorquendę ad inſtans pro q̄ ꝑpōnes ꝑponunt:ꝛ nō ad iſtās rñſionis alit de nullo ſucceſſiuo poſſemus conuenient diſputare. Sic itaqꝫ nō neceſſarijs omiſſis regule interpretent. ſi aliqua conſequentia eſt bona:affirmatiua:ſignificans iuxta cōpoſitionem ſuaꝝ partiū:que nō ſunt equiuoce: vel amphibologice:ꝛ fuerit ſcita eſſe bona. i. ſcita. ſi antecedens fuerit cōcedendū. i. dignum cōcedi: ſimiliter ꝛ cōſequens eſt concedendū:ꝛ ſi ꝯſequēs negandū. i. dignū negari ſimiliter ꝛ antecedens. Nec addo dum nō repugnat conſequens eſſe concedendū:propter talem conſequentiā hoc non eſt concedendū:ergo hoc nō eſt concedendū. cōſequēte continue demonſtrato. qꝛ vel ad illud eſſet reſpondendū tāqꝫ ad inſolubile. vel ad mentē ſtrodi dicendū eſt illam nō eſſe conſequentiā:qꝛ pars nō poteſt pro toto ſupponere vt in ſequentibꝰ videbit. Hec autem de primo articulo dicta ſufficiant. Scdm vero tractātes circa primi principalis materiā mentem ſtrodi. moderniorūqꝫ diuerſas ſententias perſtringamus. Triaqꝫ dicēda ſunt. Primo qd ſit cōcedere ꝑpoſitionem:ꝛ quid cōcedere propoſitionē eſſe concedendā:vel eſſe verā. Secundo quot modis ꝑpoſitio ſit concedenda: Tertio vero videndū eſt quid ſm ſtrodū ad iſtā tu es animal in caſu primi argumenti ſit reſpondendū.

Sciendū igitur primo iuxta doctrinā ſtrodi in tractatu de obligationibus:ꝙ tria ſunt q̄ de ꝑpoſitionibus dici poſſunt. pᵒ. n. dicimus nos cōcedere ꝑpoſitionē:2ᵒ dicimus ꝑpoſitionē eſſe cōcedēdam:3ᵒ dicimus ꝑpoſitionem eſſe verā:primū reſpicit ſignificatū autenticū:ſcdm vero nouum vel qō modo habet:ſi nullū nouū ſit:tertiū vero ad ſignificatū qō modo habet ſimiliter refertur:Sed in hoc a ſtrodo differt heutiſbe. 2ᵒ primi ſophiſmatis qꝛ primū ꝛ ſcdm autentico tribuit ſignificato. tertiū vero nouo. vnde poſito ꝙ hec deus eſt. ſignificat hoīem eſſe lapidem. ꝑpoſita ſm ſtrodū conceditur ſed negat ꝙ ſit cōcedenda vel ꝙ vera ſit. Heutiſbe. aūt cōcederet ꝛ eā diceret eſſe cōcedendam negaret tamen illā eſſe verā. ¶ Aduertēdū deinde quot modis ꝑpoſitio dicat concedenda. illud. n. non fit vno tm̄ modo ſed multifariā dicitur cōcedenda. ¶ In primis. n. cōcedenda eſt qꝛ vera ſcita eſſe talis non repugnans:dicit ſcita eſſe talis propter ꝑpoſitiones grecas atqꝫ alias nō intellectas que licet vere ſint a te tamen nō intelligente grecas lrās minime ſunt cōcedendę. Nec credas me velle excuſare illos qui ꝑpoſitionem verā latinā nō cōcedunt eā credentes falſam. Aliter nullus negans veꝝ ꝛ impertinens eſſet redarguendus:Dicet enim ſe ignoraſſe illā eſſe verā. ſed illud dictū puta ꝑpter oꝛōnes quas ex ignorantia idiomatis reſpondens neſcit eſſe veras. Dicitur

etiam notanter non repugnans caſui. ſ. reſpondēti poſito vel de per ſe:vel cum cōceſſo:ſeu oppoſito:vel oppoſitis bene negati:aut bene negatoꝝ: magis. n. ad negandū promoueret repugnātia ꝙ̄ veritas ad concedendū. ¶ Secundo propoſitio poteſt eſſe cōcedenda qꝛ intellecta ſit ſequens aut ex caſu ſolo reſpondenti poſito:ꝛ bene admiſſo: vel ex caſu cū alijs conceſſis:vel oppoſitis bene negatoꝝ. Dixi quia intellecta ſit ſequens non. n. ſatis eſt illā ſequi:ſed intelligere etiā oportet eam ſequi. Quare cum oppoſitoꝝ ſint oppoſite rationes ꝑpoſitio dicit neganda aut quia falſa:ꝛ intellecta nō ſequens. aut qꝛ intellecta repugnans. Ex quibus ſequit alexandrū non belle dixiſſe dubiū ſequens neſcitū eſſe ſequens nō eſſe concedendū in propoſitionibus intellectis. Sic enim vnuſquiſqꝫ in arte obligatoria ſe pueriliter a contradictione defendet. Dicet. n. ſequēs negaui ſed illud ſequi non credebā. Turpe autem eſt ſapienti dicere non putarā. Voluit etiam alexāder falſum ſequens non eſſe concedendū. qꝛ omnis erroꝛ eſt vitandus:erroꝛ autem eſt falſum cōcedere. Et etiā ſi ſcis ꝑpoſitionem eſſe falſam ergo ei non aſſentiris. Et ex altera parte eā concedis:ergo aſſentiris. (cōcedere. n. eſt aſſentiri) ꝛ ſic eidē ꝑpoſitionī poſſes eodem inſtanti aſſentiri ꝛ non aſſentiri. Si quis tamen teneat oppoſitū habet talem rationē pro ſe qꝛ diſputatio fert ad intelligibilia nō exiſtētia:ergo ꝛ verba diſputationū nō exiſtētibus pñt aplicari. i. ꝑpoſitionibus ſignificantibus rem nō exiſtentē. talia autem verba ſunt:cōcedo:ꝛ nego: ergo verbū cōcedo eſt verbū quo vti poſſumus in propoſitionibus etiam falſis. Et ad argumenta dicitur nō eſſe inconueniens nec erroꝛē aliquē veꝝ repugnans negare ꝛ falſum ſequens concedere. i. immo id eſſe cōueniens qꝛ fit per regulas diſputatiuas. ¶ Ad aliud dico nō eſſe incōueniens intellectū eidē ꝑpoſitioni aſſentiri veluti ſequenti:ꝛ eidē diſſentiri veluti falſe. nec vꝫ ei diſſentiris ergo ei non aſſentiris. ſed ſequitur ꝙ illi aliquomodo nō aſſentiris. ꝛ hoc ſatis eſt poſſibile. A termino nāqꝫ primarino ſeu infinito dicente reſpectū ad aliud. ad negatiuā de predicato finito abſolute cōſequentia non valet. ſed cū limitatione determinata. vt amplius in ſequentibus videdū erit. Cū igitur declarauerim que ſit differentia inter cōcedere propoſitionem ꝛ eandem dicere veram eſſe. quotqꝫ modis propoſitio ſit concedenda aut neganda:reliquū eſt vt inquiramus que nā reſponſio danda ſit ad iſtā propoſitionem. tu es animal. In ipſo caſu ſtrodi. quem talem imponit. videlicet omnes propoſitiones ſcite a te eſſe vere maneāt ſic ſcite. ſ. eſſe vere. ꝛ omnes ſcite eſſe falſe ſic iteꝝ maneant per horā. Volo tamen ꝛ impono. verbū. n. hoc circa ſignificationē verſat) ꝙ ſi aliq propoſitio cōceditur a te preter iſtā tu es homo ꝙ illa ſignificat adequate hoīem eſſe aſinū. Et nota hanc conditionalem eſt. n. impoſſibilis qꝛ falſa: ꝗpropter nō admittet caſum. ꝛ qꝛtū ad eandē conditionalē ſe ipſum ſtrodus volens declarare. d. ita ꝙ ſignificant omnes ꝑpoſitiones cōtinue pmarie ſolum. i. ſemp vt prius autentice ſignificabant niſi tu concedas aliquālquā tunc īpono ſignifica

re vt prius.i.quã cũ conceſſeris:tunc cã impono
ſignificare vt prius non vt prius ſignificabat:ſed
vt prius impoſui ꝙ ſignificat hominem eſſe aſinũ.
Et nota hanc conditionalem cum li niſi:nã ⁊ ipſa
eſt impoſſibilis propter quã non admittet caſum.
Hoc igitur caſu poſito: probat aliq̃ conſequen-
tiam eſſe bonã:ac ſcitã:cuius antecedens ſit cõce-
dendũ:cõſequens autem non.nã talis eſt iſta con-
ſequentia(tu es hõ:ḡ tu es aĩal.)eſt.n.bona ſcita.
⁊ antecedens eſt concedendũ:vt patet illud caſu
nõ ꝓhibente cõſequens tñ nõ eſt cõcedendũ.q: ſi
eſt cõcedendũ:⁊ quãdocunq; ipſum cõcedis ipſum
ſignificat hoĩem eſſe aſinũ:ergo propoſitio ſigni-
ficans hoĩem eſſe aſinũ eſſet cõcedenda. Et ꝑ hoc
inquit patere aliquã eſſe ꝓpoſitionẽ ad quã nullo
modo eſt rñdendũ. Hoc eſt ſtrodi argumentũ.
Ad quod reſpondẽt nõ admittendo caſum ꝓpter
duas cõditionales ĩpoſſibiles quaꝝ pᵃ ſit cũ li(ſi)
ſcđa cũ li niſi)pᵃ q̃dẽ eſt,ſi iſta ꝓpoſitio tu es ani-
mal cõcedit a reipſa ſignificat hoĩem eſſe aſinũ.ſe
cunda niſi tu ꝯcedes aliquã ꝓpoſitionẽ:oẽs ꝓpo-
ſitiones primarie ſignificant. In his aũt oppoſi-
ta ꝯſequentiũ ſtant cũ antecedentibus:ḡ cõditio-
nales ſunt ĩpoſſibiles.quare nõ admittende vt ſci
mus ex arte obligatoria. Si tñ ponat caſus cum
li(q̃ncunq;)vt fiat tpalis.⁊ nõ conditionalis:ad-
mittendus eſt caſus. Niſi teneamus ſñiam boecij
in tractatu de hipotetico ſillo volentis tpalem cõ
ditionali equipollere.Quãvis nõ ſequit̃ ſtrodus.
ſed admiſſo caſu aſſerit ꝯñs eſſe cõcedendũ:negãs
argumẽtũ q̃ ꝓbat oppoſitũ cũ.ſ.ſit hec ratio ꝯñs
eſt cõcedendũ a me:⁊ quãdocũq; ipſum cõcedã cõ
ſequens ſignificat hoĩem eſſe aſinũ:ḡ ꝓpoſitio ſi-
gnificans hoĩem eſſe aſinũ eſt cõcedẽda. Quia.d.
ſtrodus nõ dico illã eſſe cõcedendã q: erit cõceſſa
a me:aut q: cõcedã ipſam:ſed q: ſit digna concedi.
In quibus dictis vꝫ hanc rñſionẽ innuere:ꝙ ar-
gumentũ nõ vꝫ nã in maiori li cõcedendũ noĩalr
accipit̃ ⁊ in minori fit tranſitus ad verbum. Q: ſi
minor fieret talis(⁊ quãdocunq; ꝯñs eſt cõceden-
dũ:n a te ipſum ſignificat hoĩem eſſe aſinũ)cõcede
retur ꝯñia ſed minor tunc eſſet neganda.Ad cu-
ius ꝓbationẽ ſi caſus admiſſus cũ li(quãdocũq;)
adducat̃:memento rñdere caſum minori eſſe ĩpti-
nentem.cũ fiat cũ verbo:minor vero cũ pricipio
nominaliter accepto.Et ſiqs caſum itidẽ cũ parti
cipio noĩalr ſumpto ponere vellet:nõ admittatur
qd ponitur.Hoc igit̃ intendit ſtrodus dũ dixit ne
gare argumentũ q: nõ.d.illã eſſe cõcedendã q: cõ
cedit aut erit cõceſſa:vt.ſ.minor ſignificare videt̃.
ſed q: erit digna cõcedi:vt videlicet maior impor-
tat. Subiungit deinde licet non debeã ipſam con
cedere(ꝑp impoſitionẽ ĩpedientẽ.Ex quibus ver-
bis ſtrodi vꝫ ſm eius ſñiam in eo caſu nos ad illã
tu es aĩal ẽõ debere rñdere.ꝑ hoc verbũ cõcedo.
Quod iteꝝ ex dictis in formando argumẽto elli-
ci põt.nã in fine argumẽtationis loquens de illa
ꝓpoſitione|tu es aĩal|ſtrodus inq̃t.|Et ꝑ hꝫ patet
aliquã propoſitionẽ eſſe ad quã nullo mõ eſt rñdẽ
dum|Vẽꝝ iſtam nõ puto |eſſe ſtrodi ſñiam in illo
cap.Sequit̃ de mõ rñdẽdi ad tales caſus ĩ cuius
fine ponit hanc regulã:ꝙ ad ꝓpoſitiones a nobis
ĩtellectas rñdẽdũ eſt vt ꝑus ꝓinſtitute ſunt ab au-
ctoribus:nec eſt varianda rñſio:cum igitur iſta|tu
es aĩal|ſatis ſit ex auctoꝝ impoſitione intellecta:
ex noua impoſitione nõ eſt varianda rñſio|ſed añ
caſum dixiſſet ſtrodus(ꝯcedo)ḡ ⁊ in caſu ſic dꝫ di
cere cõcedo|qd erat ꝓbãdũ. Idẽ ſñia ſtrodi decla-
rat qui poſito ꝙ ille terminus hõ conuertat̃ cũ illo
termino aſinus cõcedit ꝙ tu es hõ ⁊ negat ꝙ tu es
aſinus:licet dicat ipſam eſſe concedendã ꝓpoſitio
nem:que dicta ab ipſo videas in capite ꝙ incipit.
Aliud ſophiſma.imponat̃ ꝙ illa oꝛõ hoĩem eſt vel
hoĩem currit|Et.Quare mihi vꝫ illã oĩo rñſionẽ
dignã eſſe:cũ ⁊ ad illã rñdeat tu es hõ. ❡In hac
igitur dubitatione opiniones ſunt.Alexander.n.
ſtrodi tñmõ verba inſpiciens ad illã nõ putat eẽ
rñdẽdũ:nec ad aliquã ꝓpoſitionẽ cuius veritas:
mutat̃ ex rñſione nr̃a. Sed in hoc(quod ſalua do
ctoris reuerẽtia dictũ ſit)nõ ſatis tute dixit. Oẽs
.n.ſcimt rñſiones ad inſtans pro quo ꝓponebã-
tur ꝓpõnes eſſe referendas:ꝙ ergo rñdendo fiat
falſa ꝓpoſitio nihil impedit rñſionem dũmõ rñſio
nr̃a nõ faciat illã falſam pro tpe in quo ꝓponebat̃.
illo nãq; menſuranda eſt rñſio. Quod niſi eſſet vt
diximus:ſequeret̃ talẽ ꝓpoſitionẽ nõ eſſe cõcedẽ-
dam hoc inſtans demonſtrato:inſtanti qd ꝓlatio
nem terminat ꝓpoſitionis:q: in tpe ꝓlationis cõ
plete eſt vera:in tpe rñſionis ſit falſa:ex quo non
ꝑmanet.q̃re ſi ad illã|tu es aĩal|nõ eſt rñdendũ ꝑp
veritatis mutationẽ.in tpe ꝓpoſitionis ⁊ reſpon
ſionis:ſic ⁊ ad illã nõ erit rñdẽdũ qd tñ incõuenit.
Secunda opinio eſt alioꝝ dicentiũ ad illã non
eſſe reſpondendum:cõcedendo ſe cõcedere. Vẽꝝ
nec placet hec rñſio:q: ꝓpoſitio h|tu cõcedis illã|
admiſſo caſu ⁊ cõceſſa illa ꝓpoſitione|tu es aĩal|ẽ
vera ⁊ ĩptinens:ḡ cõcedenda.male ḡ.d.hec opinio
ꝙ nõ debeo ꝯcedere:⁊ ꝯcedere me ꝯcedere. Ter
tia poſitio ſic exponit ꝙ nõ debeo illam ꝯcedere:⁊
cõcedere me ꝯcedere:⁊ tertio cõcedere me bñ re-
ſpondere ꝑp impoſitionẽ impedientẽ.Nã illa ꝓ-
poſitio tu bene reſpondens ſit repugnans caſui
cũ cõceſſo.⁊ hec opinio ſatis eſt ꝓbabilis:licet ꝑ
gulenſis eã nõ approbat:q: dicat nullã obligatio-
nem eſſe factã contra regulas. Hec.n.eſt obiectio
cauilloſa:nã ſi ponerem oẽm hoĩem male reſpon-
dere:ḡ admiſſa ſi cõcedis te eſſe hoĩem:cõcedendũ
eſt te male reſpondere:licet a principio nõ ſit ꝯtra
regulas obligatus:q: ſatis eſt ꝙ ex caſu ⁊ cõceſſo
ſequat̃ te cõtra regularum ꝑcepta nõ bene dicere.
❡Quarta expoſitio nr̃a eſt.que ponit in hac ꝓ-
poſitione tu es aĩal duas eſſe impoſitiones vel ſi-
gnificationes cõſiderandas:vna.ſ.antiqua:altera
poſt cõceſſionem.dico igitur ꝙ ad illã ꝓpoſitionẽ|
tu es animal|ſemp reſpondẽdũ eſt|cõcedo|ex anti
quo ſignificato. Licet nõ debeã dicere|cõcedo|ꝑp
impoſitionẽ impedientẽ.i.licet nõ debeã reſpon-
dere cõcedo ex ſignificatione impoſitionis impe-
dientis conceſſionẽ:q̃rtũ eſt ex ſignificatione quã
dat impoſitio:ita ꝙ velit innuere ſtrodus: ꝓpoſi-
tionem illã eſſe dignã reſponſione per hoc verbũ
cõcedo facta merito antiqui ſignificati:⁊ non meri
to ſignificationis ſequentis cõceſſionem ex impo-
ſitione. Impoſitio.n.ideſt ſignificatũ ex impoſitio
ne habitũ ex ſe impediret conceſſionẽ. Quare ꝑꝫ
ſm tres vltimas expoſitiones:nõ intendere ſtro-

dum nos ad illā(tu es aīal)propoſitam nullā dare reſponſionem. Immo ꝙ plus eſt repugnat caſui nos nō eſſe rñſuros ad illā tu es aīal ponit.n.ꝗpa lem affirmantē nos conceſſuros illā quare ꝛ illi reſponſuros. Iſtis ſic examinatis incidit dubium: an ſemel conceſſa iſta ꝓpoſitione(tu es aīal)in caſu magiſtri iſta conſequentia ſit cōcedenda(tu es hō: ergo tu es animal). Nā ſi dicatur ꝙ ſit concedenda: cōtra iſta ꝯñtia eſt cōcedenda:ꝛ añs eſt cōcedēdum.ꝛ nō ꝯñs:ergo regula ꝗnta eſſet falſa. Si vero dicas ipſam nō eſſe concedendā. Cōtra qꝛ ante caſum erat cōcedēda:ꝛ ex caſu ipſa nō variat ſignificationē:ꝗ adhuc ꝯñtia remanet cōcedēda.ꝙ aūt nō variet ꝯñtia ſignificationē:pꝫ:qꝛ pōit oēs ꝓpoſitiōes ī ſui ꝗlitate manere:hac excepta(tu es animal)quā ſi ꝯcedit)vult ſignificare te eſſe aſinū:ꝗre cū illa ꝯñtia nō ſit illa cathegorica.ipſa ꝯñtia ꝓpter caſum nullā variat ſignificationē. Et ſic dubiū eſt qd poſt cōceſſionē ꝯñtis ad ꝯñtiā eſſe cōcedendā dicamus. Mō ꝗſitū ꝑ diſtinctionē ſoluit:ſi .n.velit ſtrodus illā(tu es aīal)ꝛ ꝗlꝫ ſilem poſt cōceſſionē cōtinue ſignificare te eſſe aſinū:dicēdū eſt ꝯñtiā nō eſſe cōcedendā:ꝛ iſtud pōt ſtare cū toto caſu. Et ad argumētū dico illā ꝯñtiā mutare ſignificationē ex caſu. Et cū dī poſitū eſt oēm ꝓpoſitionē hac excepta(tu es aīal)manere in ſui ꝗlitate. Rñ.illud ſic eſſe intelligendū oēm ꝓpoſitionē nō includentē talē(tu es aīal)manere ī ſui ꝗlitate excepta illa(tu es aīal)nō illa ꝯñtia includit illā:ꝗre illa cathegorica ſignificationē variante mutat:ꝛ hipotetice ſignificatio:ꝗre a noua ſignificatione nō eſt dicēdū illā ꝯñtiā eſſe ꝯcedēdā. Sꝫ ſi a ꝓncipio velimus illā(tu es aīal)ꝓ tꝑe tm̄mō ꝯceſſionis ſignificare te eſſe aſinū:ꝛ nō poſt cōceſſionem: Dicemus cōceſſa illa cathegorica ꝯñtiā eſſe cōcedendā:ꝛ ꝯñs ſilr eſſe cōcedendū:nō.n.te eſſe aſinū ſignificat poſt actū cōceſſionis ſed dū actu ꝯcedit. Sit tñ ꝯñtia ꝗ nō vꝫ:ideo ꝙ dicamus abſolute cōſequētiā eſſe cōcedēdā:nō.n.valet hꝫ ꝯñtia:que fit arguendo.(hec ꝯñtia eſt concedenda ꝛ añs eſt cōcedendū ꝗ ꝯñs)nā poſito ꝙ eſſent duo hoīes:tu grecus nil intelligens lingue latine niſi añs ꝯñtie dare:ꝛ ptes eius:ꝛ ego latinus cui poſitū ſit te nō eſſe:eſſet añs verū ꝛ cōſequens falſum. Eſſet.n.cōſequentia cōcedēda:qꝛ a me cōcedēda:ꝛ añs concedendū:qꝛ a te cōcedendū:ꝛ cōſequens nō eſſet ab aliq̄ cōcedēdū.nō.n.a te nō intelligente ipm:nec a me:cum repugnet caſui mihi poſito. Concedit tñ illū modū argumētādi pergulēſis.dubio octauo: ad eundē cōceſſionē referens. Et ſic patet ſolutio ad dubiū:ex cuius rñſione pꝫ an poſt ꝯceſſionem iſta(tu es animal)debeat dici concedenda nec ne. Patet etiam rñſio ex dictis ad dubiū p.p.ꝗ ſic argumētat.iſta tu es aīal eſt ꝯcedēda:ꝛ iſta eſt impoſſibilis p ſe:ꝗ impoſſibile p ſe eſt cōcedendū. Rñ.ꝙ ſi ſumus an cōceſſionē:negāda eſt minor:ſi itez ꝓus cōceſſionē:ꝛ nolimus illā ſignificare hoīem eſſe aſinū:(niſi dū cōcedit)minor negāda eſt. Si aūt vellimus ipſam cōtinue ſic ſignificare:maior poſt cōceſſionē eſt negāda.cōcederē.n.illā:ſed negarē illā eſſe concedendam. Et hoc ꝺm ſtrodi ſnīam:quā a pergulenſi hꝫ loco ſicut ꝛ alibi dimiſſam explanandā ſuſcepi. Secūdū aūt hentiſbeꝫ.d. pergu.negando ꝯñtiā:qꝛ mediū eſt idempticū ꝛ cōcluſio formalis:ſed ſequit tm̄mō ꝙ illud qđ eſt impoſſibile p ſe eſt cōcedendum:licet nō vt eſt impoſſibile p ſe. Vel.d.īpoſſibile p ſe eſt cōcedendū:licet nō ſit cōcedendū īpoſſibile p ſe. Vel pōt dici ꝙ īpoſſibile p ſe eſt cōcedendū:ſubſtātiue:ꝛ nō adiectiue:qꝛ ſubſtantiue facit idēpticā:adiectiue aūt formalē. Sꝫ dubiū eſt.in rñſionibus ponentibus illā eſſe īpoſſibile p ſe eſt cōcedendū:qꝛ nō eſt formalis:niſi ꝑꝑ appellationē.ſed ꝫ:cū nulla ſit appellatio a termino ſequenti.ꝓma nō videt:ꝙ adiectiue faciat magis formalē ꝗ idēpticā:niſi qꝛ ſuplendo adiectiuo ſubſtantiuū poſtponet ſubſtantiuū:ꝛ ſic appellando formalē faciet ꝓpoſitionē:ſed ꝫ:dicā.n.ſubſtantiuū ſuplendū eſſe ante adiectiuū:ꝛ ſic ꝑꝑ illud nō erit formalis ꝓpoſitio cū adiectiuo. Poſſet ſine rixa aliter dici ꝺm tiſbeꝫ.īpoſſibile p ſe cōcedēdū eſſe dūmō nō fuerit autētice tale:ꝛ ſi ponat ꝙ ſit tale autētice:cōcedat:ꝛ neget ipſum eſſe cōcedēdū. Sit itaqꝫ ex 2º articulo patet quid ad illā(tu es aīal) in caſu magiſtri ſit rñdēdū. Tertiū deinde ꝯplētes ad primū argumētū iuxta ꝓnotata dicamus. ꝙ caſus cū cōditionali nō eſt admittēdus:qꝛ ponit cōditionalē īpoſſibilē.ſed facto caſu cū tꝑali:neget ꝯñs nō eſſe ꝯcedēdū.nec vꝫ argumētū ad illud cōcludendū ꝑꝑ mutationē verbi cōcedo in cōcedēdū noiaꝉ:vt añea diffuſe tractauimꝰ. Ad ſcōm rñdet in via ſtrodi admiſſo caſu cōcedo ꝯñtiā eſſe bonā:ꝛ ſcitā:ꝛ ꝙ antecedens eſt cōcedendū:ꝛ ſilr cōſequens:licet ꝓpoſitū nō cōcederet.ſi tñ cōceſſa cōſequentia ꝓponeret immediate an ꝯñs ſit ꝯcedēdū:negarē ꝺm ſtrodū:ꝛ ex ꝯñti haberē negare antecedens eſſe cōcedendū.qꝛ duoꝝ cōuertibilium:ſi vnū eſt cōcedendū:alteꝝ ſilr debet eſſe ꝯcedendū. ꝛ ſi vnū negādum:alteꝝ ſilr debet eſſe negādum. Hentiſbe.diceret nō inconuenire añs eſſe concedendū:ꝛ nō ꝯñs:qꝛ ꝯñtia nō eſt cōcedenda licet ſit bona.vel ſit cōcedendū illā eē bonā.nec vꝫ iſta cōuertunt:ꝛ vnū eſt cōcedendū:ꝗ ꝛ alteꝝ.ſed oꝫ addere ꝛ iſta autētice cōuertunt:qđ in caſu eſt falſum ꝛ īpertinens:ꝗre negandū. Ad tertiū diſtinguo prius iſtā(īpoſſibile eſt)lant.n.accipit īpoſſibile pro re īpoſſibili:aut pro ꝓpoſitione:ſi primū:ꝯcedit cōſequentia de materia.ꝛ negat añs eſſe cōcedendū. ſi ſcōm:cōcedit de forma:ꝛ dico ꝙ ſicut antecedēs eſt concedendū:ita ꝛ ꝯñs.ſed cum arguitur ꝓpoſitionē īpoſſibilē eſſe eſt cōcedendū:ꝛ ꝓpoſitioneꝫ īpoſſibilē eſſe eſt ꝓpoſitio īpoſſibilis ꝗ ꝓpoſitio īpoſſibilis eſt ꝯcedenda.negat argumētū:Et hꝫ eſt: qꝛ antecedens refert ad terminos(cōſequens vero ad ſignificatū.ideo ſequit hec ſola ꝯcluſio(ꝓpoſitio impoſſibilis eſt ꝓpoſitio quā eſſe eſt cōcedendū.) Ad quartū dicit ꝙ cōſequens eſt cōcedendū ꝛ cū dī aut qꝛ veꝝ aut qꝛ ſequens:rñdetur eſſe cōcedendū qꝛ veꝝ:repugnat.n.caſui ipſum eē concedendū qꝛ ſequens. Vel dicat(cedat tempus obligationis)ꝛ reſpondebo quare illud ꝯſequens ſit concedendū. Ad quintū aūt nego cōſequentiam eſſe bonā:aut antecedens eſſe cōcedendū:vel conſequens eſſe cōcedendū:aut me rñdere:aut te aliqđ audire:ꝛ ſic oīs ꝓpoſitio negāda eſt ad quā ſequit aliquid eſſe.quare patet queſtionis perfecta ſolutio.

q Uerũ vndecimo vtrũ ſeptima ꝛ octaua
regula vere ſint:q̃ dicunt ꝙ ſi aliq̃ ↄñtia
eſt bona:ꝛ añs eius eſt poſſibile:ꝙ ↄñs
eius eſt poſſibile.ꝛ ſi ↄñtia eſt bona:cuius ↄñs ſit
ĩpoſſibile:añs eiuſdẽ ẽ ĩpoſſibile.¶Et argumẽtoꝛ
ĩprobãdo regulas primo ſic iſta ↄñtia|nihil demõ
ſtrat:ğ hoc nõ demonſtrat|bona eſt:ab vli ad ſuã
ſingularẽ negatiue:ꝛ añs eſt poſſibile:ꝛ ↄñs ĩpoſ-
ſibile:ğ regule falſe ſunt.añtis poſſibilitas eſt ma-
nifeſta: ↄñtis aũt impoſſibilitas oñdit:qꝛ p ſtrodũ
in cap.de regulis ſpecialibus ꝑpoſitio dr neceſſa
ria q̃ q̃ncũqꝫ formabit ſemper erit vera(parte ꝑpo-
ſitionis nõ ſupponẽte pro tota ꝑpoſitiõe:nec pro
parte).ergo p locũ ab oppoſitis erit ꝑpoſitio ĩpoſ
ſibilis:q̃ q̃ncũqꝫ ſic ſignificãdo formabit(pte non
ſupponẽte pro tota ꝑpoſitiõe nec pro pte eiuſdẽ)
erit falſa. hec aũt ꝑpoſitio(hoc nõ demonſtrat)q̃
ſuit ↄñs talis eſt:ergo iſta eſt ĩpoſſibilis.ꝛ ſic ↄñs
eſt ĩpoſſibile añte poſſibili exiſtente:qð erat inten
tũ vt regulas ĩprobaremus. Scðo iteꝝ argu-
mentemur regulas eſſe falſas:nã iſta ↄñtia eſt bo
na|poſſibile eſt oẽm hoĩem currere:ğ oẽm hoĩem
poſſibile eſt currere|a ſenſu cõpoſito ad diuiſum:
cũ requiſitis ↄditionibus:ꝛ añs eſt poſſibile:ↄñs
aũt ĩpoſſibile:ğ regule falſe ſunt.ꝓbat:aſſumptũ:
ꝛ pᵒ ꝙ añs ſit poſſibile:quia eſt veꝝ. Secundo ꝙ
ↄñs ſit ĩpoſſibile:nã ex illo cũ vno veriſſimo ſeqt
impoſſibile:vnde ſequit|oĩs hõ põt currere|ſꝫ.n.
ↄñti equiualet ſoꝛ.morti ꝑpinquiſſimus eſt hõ:ğ
ſoꝛ.põt currere:ſic ğ ꝓbatũ illius ↄñtie date ante-
cedẽs eſſe poſſibile:ↄñs aũt ĩpoſſibile nec.minus
vꝫ ğ regula falſa.¶Tertio ſequit oẽ currens eſt
hõ:ğ oẽ currens põt eſſe hõ:ab eſſe ad poſſe:ante-
cedens tñ eſt poſſibile:vt patet ↄñs vero ĩpoſſibi
le:cũ valeat oẽ currens põt eſſe hõ equus põt eſſe
currens:ğ equus põt eſſe hõ:q̃re regule nõ erunt
vere. Quarto vꝫ tu curris ğ hõ eſt aſinus vel
tu curris.p modũ arguendi a pte diſiunctiue ad
totã.huius tñ ↄñtie añs eſt poſſibile vt ſatis pꝫ.ꝛ
ↄñs declarabit eẽ ĩpoſſibile:q̃re mala erit regula.
Modus aũt ꝓbandi ↄñs eſſe ĩpoſſibile.huic in-
nitit fũdamẽto:qꝛ ſi eſt poſſibile: vel ğ neceſſariũ:
aut cõtingens:nõ neceſſariũ:cũ ſit falſum.ğ cõtin-
gens.¶Sed ↄ:qꝛ ex ſnĩa pauli veneti in pᵒ tra-
ctatu logice ſue in cap.de diſiũctiua. Ad con-
tingentiã diſiunctiue requirit q̃lꝫ pte eſſe ↄtingẽ
tem:cũ aũt illius diſiunctiue nõ q̃lꝫ ps ſit ↄtingẽs
ipſa nõ erit ↄtingens nec neceſſaria:ğ nõ erit poſ-
ſibilis.ꝛ hꝫ maxime intendebamus. Quinto ſic
argumẽto:|oẽ falſum eſt ꝑpoſitio excluſiua:ğ tã-
tũ ꝑpoſitio excluſiua eſt falſa|.cõſeq̃ntia hꝫ eſt bo
na.(ſit.n.argumentũ ab vli ad excluſiuã de termi
nis trãſpoſitis)ꝛ añs eſt poſſibile in caſu in q̃ non
ſit alia excluſiua nec alia poſſit eſſe q̃ꝫ ↄñs ↄñtie
date vel ps eius:ꝛ in eodẽ caſu ↄñs eſt ĩpoſſibile:
ğ ſtabit ↄ regulas ↄñtie bone.añs eſſe poſſibile cõ
ſequente exiſtente ĩpoſſibili.Qð aũt ↄñs ſit ĩpoſ-
ſibile in eo caſu ſic oñdit:qꝛ tunc nõ põt eſſe ita ſicͭ
ſignificat adequate p ↄñs:nã ſi põt eſſe.ponat igi
tur ꝙ ita ſit ſicut ſignificat p ↄñs:ſed ipſum ſigni-
ficat tñ falſum eſſe ꝑpoſitionẽ excluſiuã:ğ ſic eſt
ꝙ tñ falſum eſt ꝑpoſitio excluſiua.ſed ipſa eſt oĩs
excluſiua:ğ ipſa eſt falſa.ğ nõ eſt ita ſicut p illã ade

quate ſignificat.qð eſt oppoſitum eius qð in caſu
ponebat. Quare cũ date ↄñtie ſicut ꝛ in alijs añs
ſit poſſibile ꝛ ↄñs ĩpoſſibile:nec minus teneat cõ-
ſequentia ſequit regulas eſſe falſas:qð oſtendere
in aĩo fuerat. In oppoſitũ eſt ratio ſtrodi talis:qꝛ
ſi nõ vꝫ regula:ſit igit ꝙ cõſequentia ſit bona:ꝛ ꝙ
añs ſit poſſibile:ꝛ nõ ↄñs:q̃re cũ ↄñs ſit ꝑpoſitio
ipſum erit ĩpoſſibile:ğ poterit eſſe ita ſicut ſignifi-
cat adequate p antecedens dato ꝙ nõ erit ita ſicut
adequate ſignificat per cõſequens:ğ ↄñtia nõ vꝫ.
a deſcriptione ad deſcriptũ.¶Secundo oñdit re-
gula:qꝛ dato oppoſito ſequunt duo ↄdictoria ꝙ ſit
poſſibile eſſe ita ſicut ſignificat p ↄñs:ꝛ ꝙ etiã non
ſit poſſibile eſſe ita ſicut p cõſequens ſignificat.in-
telligendo p ſignificari adequate ſignificari.nã p
te ↄñs eſt ĩpoſſibile:ğ nõ põt eſſe ita ſicut p ↄñs ſi
gnificat.ꝛ ex altera parte antecedens eſt poſſibi-
le:ğ põt eſſe ita ſicut p ipſum ſignificat.ponat ıcẽ:
ꝛ tunc vlterius argumẽtoꝛ ita eſt ſicut ſignificat p
antecedens:ꝛ ↄñtia eſt bona:ğ ita eſt ſicut adeq̃te
ſignificat p cõſequens.patet ↄſequẽtia ex q̃tuoꝛ
primis regulis:ꝛ amplius ita eſt ſicut ſignificat p
cõſequẽs:ğ põt eſſe ita ſicut ſignificat p cõſequẽs:
quare ſequit ↄdictio:ſi regule ponant falſe veriſſi
me:ğ ſunt ꝛ maxĩe neceſſarie. In hac q̃one tria
vidẽda ſunt:Primo q̃dẽ q̃bus limitationibus re
gule indigeant. Scðo materia pmi argumẽti pn-
cipalis eſt examinãda. Tertio ad oppoſitas diffi-
cultates erit reſpõdendũ.¶Prime ğ diſputatio
nis nrẽ grã notandum eſt regulas eſſe intelligen-
das de ↄſequentia bona affirmatiua:ſignificante
iuxta cõpoſitionẽ partiũ:pciſe ſignificantiũ:cuius
tã antecedens q̃ꝫ cõſequens fuerint ꝑpoſitio vna:
tunc.n.ſi antecedens totale erit poſſibile ꝛ ↄñs ſi-
militer poſſibile erit.ſine.n.his limitationibus añ
oĩa in omni regula prenittendis nulla veritas ex
primeret. Scðo nota ꝙ poſſibile accipit dupl'r:
vno mõ pro re poſſibili.ꝛ de hoc regula nõ diſpu-
tat:qꝛ tunc de ↄſequente ĩpoſſibili non poſſet dari
regula:qꝛ nullũ cõſequens eſt res ĩpoſſibilis.alio
modo accipit poſſibile pro poſſibili ꝑpoſitione:ꝛ
hoc mõ regula intelligit:Idẽqꝫ de impoſſibili ſuo
modo dicat.¶Tertio notãdũ ꝙ aliud eſt ꝑpoſi-
tionẽ eſſe poſſibile:ꝛ aliud ꝑpoſitionẽ poſſe eẽ ve-
rã:vnde ſtat aliquã ꝑpoſitionẽ eſſe poſſibilẽ q̃ ſic
ſignificãdo nõ põt eſſe vera:ꝛ notanẽ dixi ſicut ꝛ
magiſter ſcribit in lr̃a ſic ſignificãdo:qꝛ nulla eſt ꝑ
poſitio vſqꝫ adeo ĩpoſſibilis q̃ mutato ſignificato
nõ poſſit reddi vera.exẽplũ aũt ꝑpoſitionis poſſi
bilis q̃ nõ põt eſſe vera tale eſt.|nulla ꝑpoſitio eſt|.
nulla ꝑpoſitio eſt vera|nulla ꝑpoſitio eſt cathego
rica.|nulla eſt negatiua|oĩs ꝑpoſitio eſt negatiua|
nã ſi iſte poſſent eſſe vere aut igit erit hoc his exi
ſtentibus:aut nõ exiſtentibus:non ſecundũ:qꝛ dũ
nõ erunt nec erunt vere nec falſe.ſi aũt ille ſint:ſe-
quit aliter eſſe q̃ꝫ ſignificãt.ꝛ ideo nullo mõ pñt eẽ
vere. Et ſicut ſtat aliq̃ꝫ ꝑpoſitionem eſſe poſſibi-
lem q̃ nõ poſſit eſſe vera:ſic ſtat aliq̃ꝫ eſſe poſſibilẽ
immo cõtingentẽ q̃ nõ poſſit eſſe falſa:veluti hec|
aliq̃ ꝑpoſitio eſt|q̃ꝫ diu.n.erit pro ſe ipſa verifica-
bit.Ex quo poſſumus trahere ꝙ ps ꝑpoſitionis
põt pro tota ꝑpoſitione ſupponere:ſicut ꝛ pro to
ta verificari.ſic igit poſita differentia inter ꝑpo-

ſitionem eſſe poſſibilem ⁊ poſſe eſſe verã. Regula ſit de poſſibili rñde ꝓpoſitione q̄ poſſit eſſe vera. Paulus aũt pgulenſis dubio 6° addit aliq̄ poſſe eſſe verã ⁊ nõ eſſe poſſibilẽ: ſicut h ꝓpoſitio|h ꝓpoſitio eſt ĩpoſſibilis|ſe demonſtrata ſic ⁊ aliq̄ eſt poſſibilis q̄ nõ põt eſſe vera: veluti h q̄ in mẽte ſocratis ſit|ſoꝛ. nõ eſt|. Sed duo h dicta ſunt multũ dubia: pᵒ. n. ſi illa pᵃ põt eſſe vera: g̃ põt eſſe ita ſic p illã adequate ſignificat: g̃ ẽ poſſibilis. ⁊ ſic ſi põt eſſe vera g̃ eſt poſſibilis. pterea ſi ꝓpoſitio dĩ poſſibilis aut vera: ab adeq̃to ſignificato dĩ tal. g̃ ſi illa nõ eſt poſſibilis: qꝛ ex natura inſolubilis duo ſignificãt inter ſe repugnãtia: pari rõne in illo adeq̃to ſignificato nõ poterit verificari. Scdm dictũ iterũ ſuſpectũ eſt: qꝛ vꝫ illã q̄ eſt in mẽte ſoꝛ. poſſe eẽ verã de ſenſu diuiſo: lꝫ non ſit poſſibile illã q̄ eſt in mente ſortis eſſe verã de ſenſu cõpoſito: oſtendit aſſũptũ: qꝛ h põt eſſe vera demonſtrata illa q̄ iã eſt in aĩa ſoꝛ. (illo. n. coꝛrupto põt ĩ aĩa ſoꝛ. ꝓpoſitio remanere). Et h eſt vel põt eſſe ĩ aĩa ſoꝛ. g̃ dictũ pauli nõ eſt ex oĩ pte ſecuꝝ: Niſi h ſcdm intelligat de aĩa. i. ſenſu ſocratis. primũ vero intelligat veritatẽ attribuendo autẽtico tñ ſignificato poſſibilitatẽ aũt ⁊ ſignificato ex natura inſolubilis attributo. ¶ Quarto notãdũ q̄ ſiq̄s velit formare regulã cũ his terminis poſſe eſſe veꝝ fieri debẽt ꝓpoſitiones de ſenſu cõpoſito ⁊ nõ de ſenſu diuiſo qꝛ ꝯñtie bone añs põt eſſe veꝝ ſine ꝯñte non tñ põt añs ꝯñtie bone eſſe veꝝ ſine ꝯñte de ſenſu cõpoſito vñ huius ꝯñtie bone oĩs ꝓpoſitio eſt affirmatiua g̃ nulla eſt negatiua añs põt eſſe veꝝ ſine ꝯñte. lꝫ nõ poſſit añs huius ꝯñtie eſſe veꝝ ſine ꝯſequente imo nec põt añs huius ꝯñtie eſſe veꝝ. qꝛ eo verificato non foret illud ꝯñs negatiuũ nec ex ꝯñti ꝯñtia. Et eſt ſile ſic dicimus q̄ iferius põt eẽ ſine ſuperioꝛi nõ loquẽdo ad viã realiũ ponentiũ vlia realia eterna ſed ꝯ̃m ſtrodi noĩalis ſniam qui ponit terminos eſſe ſupioꝛes ⁊ iferioꝛes quoꝝ qlꝫ ſine altero põt ſtare. nõ tñ põt eſſe ſupius ſine ſuo inferioꝛi. Ex quo notãdo cũ pcedenti notãdũ ſtrodi in textu p ſingula fere verba declarat. Hoc loco alexander volens rẽ nimis ventilare in leues auras ſua dicta reſoluit. D. n. q̄ a gramaticũ ſcaurus põt eſſe ſine ſciente ſuo ſupioꝛi ⁊ illud ſic probat h põt eſſe ſine ſciente ſuo ſupioꝛi ⁊ hoc eſt vel põt eſſe a gramaticũ inferius g̃ ꝯñtia vera ⁊ cõtinue p li h demonſtrat ſoꝛ. Sed ꝯ̃ qꝛ licet cõcluſio vera ſit tñ modus pbandi eſt malus aut. n. tenet terminiſtaꝝ viã vt decet ſtrodi ſnias exponentẽ aut realiũ. Si primũ maioꝛ vera eſt. minoꝛ aũt falſa ſorte demonſtrato nã inferius ⁊ ſupius terminoꝝ ſunt ꝓprietates ⁊ nõ reꝝ. Si aũt tenet realiũ viã minoꝛ eſt vera. maioꝛ aũt falſa qꝛ cũ vlia ſint eterna nihil põt eẽ ſine vlĩ ſupioꝛi. Maximã vim habet argumentũ nec video ſolutionẽ bonã apud loquentẽ iuxta ſtrodi ſnias. Si tñ burleũ ſectetur cũ li ſuo poterit excuſari. Dicit ⁊ ſecundo alex. q̄ abſq̄ roſa põt eſſe a roſa. qꝛ nunc in hieme. poſſibile eſſe q̄ a roſa ſit ⁊ nunc nulla roſa eſt. Sed nec dictũ eſt veꝝ nec rõ efficax. Nã ſi abſq̄ roſa poſſet eſſe a roſa g̃ abſq̄ h q̄ ſit vl poſſit eſſe aliq̄ roſa põt eſſe a roſa qd̄ eſt ĩpoſſibile. Ratio aũt peccat quia argumẽtaris a li roſa ſuponẽte reſpectu verbi eſt ad ſe ipſam ſumptã cũ diſtributione negatiua reſpectu verbi põt. q̄re arguit quodãmõ ab inferioꝛi ad ſuũ ſuperius diſtributiue negatiue. Quare taceant iniurioſa cõuitia qui rõnes bonas habent qui vero malas obmuteſcant cum ⁊ ipſi nõ ab re mordeſi poſſint. ¶ Quinto ſciendũ q̄ ſi loquerenur de añte pro ſignificato añtis ⁊ de ꝯñte pro ſignificato ꝯñtis in ſenſu diuiſo cũ li põt eſſe veꝝ regula hẽt veritatẽ. Et ſiquis diceret te currere põt eſſe abſq̄ hoc q̄ tu mouearis g̃ iſta ꝯñtia eſſet mala tu curris g̃ tu moueris negat argumẽtũ nec eſt ad propoſitũ qꝛ non dico q̄ ſi ꝯñtia eſt bona ⁊ antecedens poſſit eſſe veꝝ q̄ ꝯñs ſit veꝝ ſed dico q̄ ſi antecedens poſſit eſſe verũ q̄ ꝯñs poſſit eſſe veꝝ. q̄re ſi vis regulã improbare ſic argumẽtare añs põt eſſe veꝝ abſq̄ ꝯñte. i. licet ꝯñs non poſſit eſſe veꝝ g̃ ꝯñtia mala ſed tunc añs negabit ⁊ eſt ĩpoſſibile. Sic igit ſtrodus loquutus fuit de añte pro ꝓpoſitione ⁊ nõ pro ſignificato ⁊ dixit valere cũ li poſſibile ⁊ non cũ li põt eſſe veꝝ niſi de ſenſu cõpoſito. Sic itaq̄ notandis expoſitis regularũ ſnias ⁊ textualis notandi ſummã colligamus. Si aliqua ꝯñtia eſt bona|affirmatiua|ſignificans iuxta cõpoſitionẽ ſuaꝝ priũ pciſe ſignificantiũ|lꝫ añs totale|vnũ|eſt poſſibile. i. ꝓpoſitio poſſibilis|ꝯñs pncipale|vnũ|eſt poſſibile. i. ꝓpoſitio ĩpoſſibilis. Et ſi ꝯñs eſt impoſſibile cũ eiſdẽ cõditionibus antecedens ſilr eſt ĩpoſſibile. Nota tñ q̄ cũ nõ omnis ꝓpoſitio poſſibilis ſic ſignificando pciſe qd̄ ponderã põt eſſe vera ideo nõ vꝫ. iſta ꝯñtia eſt bona ⁊ antecedens põt eſſe veꝝ g̃ ⁊ ꝯñs põt eſſe veꝝ. ſed bene valet iſta eſt bona ⁊ põt eſſe q̄ añs ſit veꝝ g̃ põt eſſe q̄ ꝯñs ſit veꝝ. Nã añs põt eſſe veꝝ dato q̄ nullũ ꝯñs poſſit eſſe veꝝ vt patet de iſta conſequentia oĩs ꝓpoſitio eſt affirmatiua g̃ nulla eſt negatiua. Sed nõ põt añs h eſſe veꝝ niſi poſſit cõſequens h eſſe veꝝ ſicut ſupius põt eſſe ſine infeꝛioꝛi loquendo de terminis licet nõ ſit poſſibile ſuperius eſſe ſine ſuo inferioꝛi. Et ſic regularũ ⁊ lre ſtrodi pᵒ articulo pateat expoſitio. ¶ Secundũ deinde articulũ agredientes ad propoſitũ primi pncipalis argumenti examinemus: nũquid ſingulares ſequant denominationẽ vlis: dĩ nãq̄ ĩ eo loco q̄ vlis eſt poſſibilis ⁊ põt eſſe vera: ⁊ q̄ ſua ſingularis nõ põt eſſe vera. Videndũ eſt igit an vlis poſſit eſſe vera nulla ſingulari potente eſſe vera. Dico igit vlem poſſe eſſe verã: licet nulla eius ſingularis poſſit eſſe vera: ſic illa|nihil demonſtrat| cuius nulla ſingularis põt eſſe vera: qꝛ q̃n erunt aliq̄d demonſtrabit ⁊ ſic erunt falſe cũ illud ſignificant non demonſtrari. Sed dictũ h cõe ab oĩbus poſitũ reprehendit alex: oñdens aliquas ſingulares illius vlis poſſe eſſe veras: qꝛ tales ſocrates nõ demonſtrat|. plato nõ demonſtrat. Ueꝝ h nihil eſt: qꝛ loquimur in via ſtrodi q̄ diceret illas nõ eſſe ſingulares: cũ apud ipſum li ſoꝛ. ⁊ li pla. termini ſint cões. Si vero nos obligare velis ad doctrinã hentiſberi: dicerẽ dictũ nr̃m eſſe intelligendum de ſingularibus acceptis cũ ꝓnoie demonſtratiuo. Uel poſito q̄ nõ poſſunt eſſe ſingulares de noĩe ꝓprio dictũ abſolute foret veꝝ. Addo vlterius 2° q̄ vlis ⁊ ſingulares nõ ꝯuerti in denominatione ꝯtingẽtie ⁊ neceſſitatis: vnde ſtat vlis

uerſalem eſſe ↄtingentē q̄libet ſingulari exn̄te neceſſaria:licet cuilibet ſuppoſito ſubiecti coreſpondeat ſingularis. Et econuerſo poſſibile eſt vl'em eſſe neceſſariā q̄lʒ ſingulari exiſtente contingenti: exemplū p̄mi|nihil exiſtens ī iſta domo eſt leo|. Exemplū ſecūdi|ois hō eſt aīal|. Niſi velis dicere ſingulares huius ʒ° eſſe neceſſarias.ꝛ verbum dicere aptitudinē ꝑ p̄dicationē eſſentialē:qḋ nō eſt ſophiſticū nec forte dialecticū. Amplī9 ex huius declaratione ſubiecto vl'em nō ↄuerti cū ſingularibus in denominatione poſſibilitatis vel impoſſibilitatis. Poſſibile.n.eſt vl'em īpoſſibilē eē: q̄lʒ ſingulari exiſtēte poſſibili.ꝛ verſa vice vl'em poſſibilē:ſingulari īpoſſibili exiſtente. Immo ſtat vl'em īpoſſibilē eē:q̄lʒ ſingulari exn̄te neceſſaria. Primū hoc exēplū verificat|nullus hō eſt aīal|. Secundū vero h̄|alio|omne qḋ eſt in ſcholis eſt ſerpens|. Tertiū vero ī caſu de inſolubili a me verificat. Si.n.eſſent vl'es iſte ꝛ nō alie.|ois ꝓpoſitio vl'is eſt īpoſſibilis|q̄lʒ ꝓpoſitio vl'is eſt īpoſſibilis|iſte eſſent īpoſſibiles:q2 ex natura inſolubilis copulatiue ſignificāt īpoſſibile:ꝛ tn̄ ſingulares ſue ſunt neceſſarie:q2 ſignificant ſicˀ neceſſe eſt eē: ſupoſito ad imaginationem q' ille vl'es nō poſſint non eſſe nec mutare ſignificatū. Et ſi dr̄ ab vl'i ad ſingulares eē ↄn̄tia vʒ cum debito medio:ḡ aliq̄ ↄn̄tia valeret cuius aīns eſt poſſibile ꝛ ↄn̄s īpoſſibile. Dico q' ↄn̄tia nō vʒ a ſingularibus ad vl'em in materia inſolubiliū:ſcias tamen illas nō eſſe ſingulares illius vl'is ꝓprie ſed tm̄mō q̄tū ad anteˀticū ſignificatū:nō.n.eſſet poſſibile de ꝓprijs ſingularibus dictū nr̄m reddi veꝝ. Et ex h̄ dicto patebit corolariū pauli veneti p° poſteriorꝝ ſup co textu|eſt aūt cognoſcere|.licet multi īponāt littere corruptionē illā alio modo ſaluare neſciētes. Sic aūt vt diximus ſolui pōt inter ſingulares ꝛ vl'es magnas diuerſitates aſſignando:Quibus ꝛ hec alia addi pōt videlicet:poſſibile eſſe ſingulares aliquaꝝ vl'ium conuertiꝫ cuilibet ſupoſito ſubiecti vtriuſqꜫ vl'is aſſignat ſingularis:ꝛ h̄ q̄necunqꜫ formēt ſingulares ſe inferent. Et tamē ſue vl'es nō ↄuertunt.ſicut de iſtis|omne demonſtratū vel ꝑ nomen ꝓpꝛium ſignificatū eſt|.omne qḋ eſt.eſt demonſtratū vel ꝑ nomen ꝓpꝛiū īportatū|. Nec iſtud inconuenit in vl'ibus q̄bus ſi aſſignent ſingulares ſupoſiū vnius fit alteri9 vbi ꝑus nō erat. Et ex h̄ ſoluit dubiū gaetanˀ cōciuis nr̄i:ſecundo ſophiſmate de iſtis vl'ibus|omne demonſtratum eſt|.oē ens eſt demonſtratū|. Dicit.n.ipſe q' ſi ſingulares dn̄t aſſignari ꝑ ꝓnomen demonſtratiuū: difficile eſt ſoluere nec ſoluit. Si vero ꝑ nomen ꝓpꝛiū:dicit aliquas eſſe ſingulares huius vl'is| omne ens eſt demonſtratū|q̄ non ſunt ſingulares iſtius|omne demonſtratū eſt|. Sed r̄nſio nō ſatiſfacit in nr̄is vl'ibus:ideo tandē opoꝛtet dicta hentiſberi in eo loco vbi.d.|vl'em ſequi ex vl'i:ſi q̄libet ſingularis ex aliqua ſingulari ſequat ſic limitari niſi.ſ.ex ſola aſſignatiōe ſingulariū ſupoſitū vnius fiat alterius vbi prius nō erat. Sicut eſt de iſtis| omne ens eſt demonſtratū|omne demonſtratum eſt|ināˀ cū per ꝓnomen demonſtratiuū aſſignabis cuilibet ſupoſito ꝓme ſingulares.tu facies illa eſſe ſupoſita ſubiecti ſecunde ꝓpoſitionis:ꝛ ſi ꝑus nō fuiſſent. Et in nr̄is idē fit vl'ibus: Ideo nō opoꝛtet q' ſi quelibet ſingularis vnius ſequatur ex aliq̄ ſingulari alterius:ꝛ cuilibet ſupoſito ſubiecti tam exiſtenti q̄ apto eſſe corn̄deat ſingularis:q' ꝓpter hec vl'is inferat vl'em. Quare manifeſtū eſt vl'em nō ſequi ſuaꝝ ſingulariū denominationem:Qḋ h̄ ſecundo articulo declarandū ꝓpoſuimus. Tertiū igit' ꝑſtringentes ad argumenta omnia ꝑ oꝛdinem reſpondeamus. ¶ Ad pꝛimū igit' dicā ↄn̄tiā aſſignatā valere:ꝛ cū dr̄ antecedens eſſe poſſibile ꝛ nō ↄn̄s:negat immo vtrūqꜫ illoꝝ eſt poſſibile:licet non ſit poſſibile aūt antecedens aūt ↄn̄s illius cōſequentie veꝝ eſſe. Et ad argumentū ꝓpoſitio eſt neceſſaria que q̄ndocūqꜫ formabit' ſemꝑ erit vera (pte nō ſuponēte pꝛo tota oratione neqꜫ pꝛo pte): ḡa pari eſt impoſſibilis q̄ quādocunqꜫ formabitur erit falſa(pte nō ſuponēte pꝛo toto neqꜫ pꝛo pte). totum ↄcedit':ſed negat ↄn̄s eſſe huiuſmodi:cum p̄dicatū ſit terminus īpoꝛtās omne demonſtrabile:ꝛ notat demonſtrationē que per ſubiectū importat'. Poſſet etiā dici ſtrodū nolle ꝓpoſitionem ꝓpter illas cōditiones eſſe neceſſariam:ſed ſic ab ariſtotele vocari:quaſi li neceſſaria ꝓpoſitio nomen ſit equiuocū.ꝛ ſic idē de ꝓpoſitione īpoſſibili dicat'. Et ex hoc ſolue argumentū alexandri ī decima regula:in qua ſtrodū carpit:dicens|Et ex h̄ patet erroꝛ quoꝝ|dā logicoꝝ volentiū hanc ↄſequentiā eſſe bonā|hec ꝓpoſitio ſemꝑ erit vera ꝛ fuit:ḡ ē neceſſaria|patet erroꝛ.d.ipſe vbi.q.ſit iſta ꝓpoſitio cicero pōt eſſe. R̄ndet.n.nō fuiſſe intētionem illā ↄn̄tiam valere:ſed q' vnū poſſit accipi pꝛo alio. Poſſet tamen illa ↄcedi de affirmatiuis ſimplicibus de ineſſe de ſecūdo adiacente:vt intelligēti altioꝛa patere pōt. Ad argumētū ſecūdū nego illā ↄn̄tiam valere:poſſibile eſt oēm hoīem currere:ḡ oēm hoīem poſſibile eſt currere.q2 non obſeruant requiſita:nā opoꝛtet nō argumētari cū relatiuo implicante:ſub quo etiā ītelligo ↄplexionē alterius ſigni ſincategoꝛeumatici q̄le eſt li oēʒ. Vel dicitur q' arguit' in terminis repugnātibus: q2 li|omne qḋ pōt eſſe homo ꝛ potens currere|repugnant:veꝝ pꝛima r̄nſio eſt melioꝛ.ʒᵃ autem in q̄ſtionibus meis de ſenſu ↄpoſito ꝛ diuiſo clarius apparebit. ¶ Ad tertiū aūt dicamus:ↄn̄tiam non valere:nec ab eē ad poſſe ↄn̄tia valet de ſenſu diuiſo:pꝛeſertim cū arguit' cum diſtributione:tūc.n. arguit' implicite ab inferioꝛi ad ſuum ſuperius diſtributiue.nā dicendo|omne currens eſt hō|li currens|ſtat tm̄modo pꝛo eo qḋ eſt.dicendo aūt:|oē currens pōt eſſe homo|li currens|ſtat pꝛo eo qḋ eſt vel pōt eſſe:qḋ eſt aūt inferius eſt ad qḋ eſt vel pōt eſſe:ideo arguendo cū diſtributiōe:eſt modus arguendi ab inferioꝛi ad ſuperius diſtributiue.

Ad quartū aūt argumentū r̄ndeo:affirmando ↄn̄tiā eſſe bonā ꝛ ↄn̄s eſſe poſſibile:q2 cōtingens. Et ad ꝓbationē:dico paulū venetū ſic eſſe intelligendū:ad cōtingentiā diſiunctiue requirit' q̄libet ptem eſſe ↄtingentē:idēſt vnā ↄtingentē ꝛ alterā nō neceſſariā:ſicut.n.ꝑ ↄtingens pōt excludi impoſſibile:ita in pꝛeſentia excludit' neceſſarium. ¶ Ad quintū dr̄ vno modo negando ↄn̄tiā valere.nec ↄn̄s eſt excluſiua de terminis tranſpoſitis vl'is q̄ eſt aīns.nā ↄn̄s ſignificat hipotetice:aīns

dens cathegorice.ſi.n.poneret ꝯñs ſic ꝑciſe ſignificare: nõ admitteret caſus. Que rñſio ſit bꝫ illos qui nõ admittunt caſum de inſolubili ſimplr. Sed ſuiſſet h admiſſo caſu diceret ꝯñs eſſe poſſibile: ꝙ poſſet eſſe ita ſicut p ipſum ſignificat: ꝗ poſito i eſſe. ꝯcederet ipſum eſſe falſum: nec ſequit ꝙ nõ ſit ita ſicut p ꝯñs ſignificat: ex hoc ꝙ ꝯñs ponat eſſe falſum. ſed oportet addere ꝛ talis ꝓpoſitio nõ eſt pertinens: ad inferendũ ſe ipſam eſſe falſam: quod eſſet falſum in caſu huius argumenti.

Q Uerit duodecimo vtrũ nona ac decima regule ſint vere: que ſic ponunt. ſi aliqua ꝯñtia eſt bona: ꝛ añs eſt neceſſariũ: ergo ꝛ ꝯñs eſt neceſſariũ. Et ſi aliq̃ ꝯñtia eſt bona: ꝛ cõſequens eſt cõtingens: añs eſt ꝯtingens vel ĩpoſſibile. Oſtendo aũt prius regulas eſſe falſas: qꝛ h ꝯñtia eſt bona ꝯtingenter antexps erit: ꝗ a.ꝛ xps erit. ab exponibili ad alteram exponẽtiũ: cuius ꝯñs eſt cõtingens: vt patet. añs aũt ꝓbat eſſe neceſſariũ: qꝛ ſi aliqͥd ꝯtingenter erit: illud neceſſario ꝯtingenter erit: p argumentalẽ. v. meth. tex. cõmẽ ti. 17. 12. meth. cõmẽto. 41. Secũda ratio ad idẽ talis eſt: iſta ꝓpoſitio antexps erit immediate ante hoc fuit vera ſic preciſe ſignificãs. ꝗ antexps erit. cuius ꝯñs eſt ꝯtingens: vt liquet ꝛ añs eſt neceſſariũ: cũ ſit vna ꝓpoſitio vera affirmatiua de preterito. Tertio ſic ꝯ regulas argumentoꝝ iſta ꝯñtia eſt bona celũ mouet igit deus eſt: cuius añs eſt neceſſariũ: ꝛ ꝯñs ꝯtingens. vt ſic oſtendit: qꝛ ſi nõ eſt ꝯtingens: ſit ꝙ ſit neceſſariũ. nõ. n. eſt impoſſibile: tunc ꝯ qꝛ ſi iſta ꝓpoſitio eſt neceſſaria: ꝛ iſta ꝓpoſitio eſt iſtã ꝓpoſitionẽ eſſe: ꝗ iſtã ꝓpoſitionẽ eſſe eſt neceſſariũ. qꝺ eſt falſum ꝛ ſic añs erit neceſſariũ ꝯñte nõ neceſſario exñte ꝯ regulã. Quarto ſic argumentoꝝ. ois hõ eſt aial: ꝗ iſte hõ eſt aial: ꝛ iſte hõ eſt aial: ꝛ ſic de ſingulis ꝯñtia eſt bona cõſequente ꝯtingenti ꝛ añte neceſſario: patent oĩa ꝯſequentie bonitate excepta ꝗ in hunc modũ oſtendit. qꝛ ſi nõ: ſtet oppoſitũ ꝯñtis cũ añte: ꝛ tunc ſequit duo ꝯria eſſe ſimul vera. nã ſi admittis oppoſitũ ꝯñtis cũ añte: ſuponet igit iſta tanꝗ vera ois hõ eſt aial ſed ex altera parte nec iſte hõ eſt aial nec ille hõ eſt aial: ꝛ ſic de ſingulis ergo nihil qꝺ eſt hõ eſt aial: ꝯñtia eſt optima a ſingularibus ſufficienter numeratis ad vlem. ꝛ añs eſt verũ: ꝗ ꝛ ꝯñs quare duo ꝯria erunt ſimul vera. niſi ꝯñtia ſit bona. ꝗ ſi ponit bona añs eſt neceſſariũ ꝛ ꝯñs contingens: ꝗ regula falſa. Quinto ſic argumẽtemur regulam eſſe falſam: qꝛ valet deus eſt ꝗ ois hõ eſt exiſtens: tamen añs eſt neceſſariũ: vt patet: ꝛ cõſequens eſt ꝯtingens: qꝛ ſuũ ꝓdicatũ cõtingenter verificat de ſubiecto. Conſequentia etiã eſt bona: nã vꝫ deus eſt ꝗ hõ eſt: qꝛ deus eſt hõ. ꝛ vltra hõ eſt: ꝗ ois hõ eſt. p hentiſbeꝝ 2º ſophiſmate in fine primi ꝑncipalis: ꝛ p ſtrodũ in cap. de regulis ſpecialibus vbi ꝓbat ꝙ a ſupiori ad ſuũ inferius ꝯſequentia vꝫ ſine diſtributione. tunc vltra ois hõ eſt ꝗ ois hõ eſt exiſtens: a cõuertibili ad cõuertibile: ꝛ ſic de ꝑmo ad vltimũ deus eſt ꝗ ois hõ eſt exiſtẽs. ꝯñtia eſt bona cuius añs eſt neceſſariũ: ꝛ ꝯñs cõtingens: vt probaui ꝗ regule date nona ꝛ decima ſunt nõ bñ poſite. In oppoſitũ argumẽtoꝝ p ſic qꝛ ſi regula nõ eſt vera des igit aliquã ꝯñtiam bonã cuius añs ſit neceſſariũ ꝛ ꝯñs ꝯtingẽs. ſi añtecedens eſt neceſſariũ ꝗ ſemp erit ita ſicut p ipſum ſignificat: ꝛ ex quo ꝯñs eſt cõtingens: ꝗ põt eẽ ita ſicut p ipſum ſignificat. ꝛ põt nõ eſſe ita: ponat ergo ꝙ nõ ſit ita. tunc ſic: ita eſt ſicut ſignificat p añs: ꝛ nõ eſt ita ſicut ſignificat p ꝯñs: ꝗ põt eſſe ita ſicut ſignificat p añs licet nõ ſit ita ſicut ſignificat p ꝯſequens. ꝗ cõſequentia nõ valet qꝺ eſt oppoſitũ prime partis. ꝗre cũ ex oppoſito cõſequentis cũ ſecũda parte ſequat oppoſitũ prime: regula p modum ꝯditiõalis aſſignata erit vera. Scꝺo ſic ad idẽ formet ratio: qꝛ ſi nõ valet ſtet oppoſitũ ꝯñtis cũ añte. ſ. ꝙ añs ſit neceſſariũ ꝛ cõſequens nõ: ꝗ poterit eſſe ita ſicut ſignificat p añs ac nõ eſſe ita ſic ſignificat p cõſequens: ponat igit totũ in eſſe: ꝛ pbo duo ꝯdictoria eſſe ſimul vera. qꝛ p te nõ eſt ita ſic p cõſequens ſignificat. ex altera pte ita eſt ſic p cõſequens ſignificat: qꝺ ꝓbat qꝛ ita eſt ſicut ſignificatur p añs ꝛ conſequentia eſt bona: ꝗ ita eſt ſicut ſignificat p cõſequens ex tertia regula: ꝛ quarta: ꝗre ſi regule eſſent falſe: duo ꝯdictoria eſſent ſimul vera: qꝺ eſt impoſſibile: ꝗ regule ſunt neceſſarie. In hac q̃ſtione tres articulos ptractabo. Pͥo nãq3 regule ſunt limitande. Secũdo materia primi ꝑncipalis eſt examinanda. Tertio argumẽta ſoluenda. Pro primo igit nota ea ꝗ generalit ante oẽm regulã de cõſequentia bona: ꝛ nõ mala: affirmatiua. ꝛ nõ negatiua: ſignificante iuxͣ cõpoſitionẽ ptiũ ꝑciſe ſignificãtiũ. ꝛ nõ alr: ſignificate: de añte ꝛ cõſequente totali: ꝛ vno nõ partiali vel equiuoco: fuerũt annotata. Cũ his. n. oĩbus cõditionibus regula eſt intelligẽda. Scꝺo nota ꝙ neceſſariũ accipit pro re ꝛ pro ſigno neceſſario: ideſt p ꝓpoſitione neceſſaria: in regulis ſtrodus ſecũdo modo intelligit ꝛ nõ ꝑmo: vt patet aſpicienti litteram ꝛ ꝓbationẽ ſtrodi. Tertio nota ꝙ accipiẽdo neceſſariũ pro re neceſſaria: adhuc poſſet regula fieri vera: ſi acciperetur añs ſilr nõ pro oꝛone ꝗ ẽ añs: ſed ꝓ ſignificato añtis. Quarto nota ꝙ licet ille regule ſint bene formate: tamen h nõ poſite cũ ſi q̃cũq3 nulle ſunt: qꝛ nõ valet iſta cõſequentia eſt bona: ꝗ q̃cũq3 añs eſt neceſſariũ: cõſequẽs eſt neceſſariũ: niſi accipiat quãdocũq3 pro ſi: ꝛ hoc in expoſitione tertie ꝛ quarte regule. q. 9. diffuſe ꝑpoſitũ fuit. Quinto nota ꝙ apud aliquos admittentes caſum de inſolubili ſimplr: nõ incõuenit et alicuius cõſequentie bone: añs eſſe neceſſariũ: ꝛ cõſequens cõtingens. cũ dicant eſſe poſſibile: duo aliq̃ cõuerti: quoꝝ vnũ ſit neceſſariũ. alterũ vero cõtingens: ꝛ duo eidẽ ꝯdicere quoꝝ vnũ eſt neceſſariũ: alteꝝ cõtingens: nõ neceſſariuũ: ſed hanc viã hic ſtrodus non inſequit. Secundum igitur ipſius intentionẽ exponentes: dicamus regulas ſic eſſe intelligendas. Si aliqua cõſequẽtia: eſt bona affirmatiua ſignificans iuxͣ cõpoſitionem ſuaꝝ ptiũ: ꝑciſe ſignificantiũ ꝛ añs ꝑncipale eſt neceſſariũ: cõſequens principale eſt neceſſariũ cum vtrũq3 fuerit ꝓpoſitio vna. Et ſi aliq̃ cõſequentia iteꝝ eſt bona: affirmatiua. ſignificans iuxͣ ſuas ptes preciſe ſignificantes: cuius cõſequens ꝑncipale eſt cõtingens: antecedens principale eſt contingens. vel impoſſibile. ſi tã antecedens ꝗ cõſequẽs fuerit ꝓpoſitio vna: ꝛ dꝫ contingens vel impoſſi-

bile. qꝛ ex impoſſibili ſequit̃ q̄ðlibet. nõ aũt ex ne-
ceſſario ſequit̃ q̄ðlibet: q̄re non eſt miꝝ ſi in regula
priori nihil diſiunctũ ꝓtulit veluti in hac decima
loqui placuit. Hec de pͦ articulo ſint breuit̃ dicta.
Scðm igit̃ ↄſequenter materiã primi principalis
examinantes ꝑtractemus. Et qꝛ in illo hec ſit ↄſe
q̄ntia ſi aliq̄d eſt corruptibile illud neceſſario eſt
corruptibile videndũ eſt q̄uo vnus modus poſſit
modalẽ aliũ determinare. Sit igit̃ pͦ hec materie
ꝓpoſite ſnĩa. omne poſſibile nõ neceſſe eſt eſſe poſ
ſibile: ⁊ neceſſe eſt omne poſſibile eẽ poſſibile. licet
omne poſſibile poſſibile ſit eſſe poſſibile. patet ſecũ
da ⁊ tertia pars. pͣ vero declarat̃: nã licet ãñxp̃m
fore ſit poſſibile: nõ tñ neceſſe eſt hoc eſſe poſſibile:
qꝛ deus poſſet ita augere cauſas ꝓmouẽtes abor
ſum ãñxp̃i. vt nũq̃ poſſit eſſe. ⁊ cũ ſit h̃ poſſibile re
pugnans huic neceſſe eſt ãñxp̃m eſſe: ĝ nõ oẽ poſſi
bile neceſſe eſt eſſe poſſibile. ſiue accipit̃ pro re ſeu
pro ſigno ⁊ ꝓpoſitione poſſibili. Et ſi dĩ caſuꝫ eſſe
impoſſibile: qꝛ ex eo ſequit̃ ĩpoſſibile fieri poſſibile
vel eȝ. Neget̃ h̃ ſequi: ſed tñ ſequit̃ ꝙ aliquid põt
eſſe ⁊ tamen põt fieri ꝙ id nõ poſſit eſſe: licet nõ ſit
poſſibile. poſſibile fieri ĩpoſſibile. Scðo huic ꝑme
ſnĩe aliã addo. ꝙ ſi aliquid eſt neceſſariũ neceſſe eſt
illud eſſe neceſſariũ. ⁊ hoc cuilibet patere põt. Di-
co tertio ꝙ ſi aliq̄d eſt cõtingens cõtingẽs eſt illud
eſſe cõtingens. Ex quo ſeq̄tur alexãdrũ nõ bñ di-
xiſſe oẽ poſſibile neceſſe eſſe poſſibile eẽ ⁊ qꝛ oẽ cõ-
tingẽs neceſſe eſt eſſe cõtingẽs. huius aũt dicti de
ductio ĩ pͣ ↄcl'one ↄſiſtit. Sed ↄ̃ h̃ ſunt dubia.
Primo qꝛ ex ſnĩa ariſtotelis oẽ corruptibile ne-
ceſſario erit corruptibile: ĝ oẽ contingens neceſſe
eſt eſſe cõtingens. ¶ Scðo qꝛ nõ vĩ aliq̄d eſſe poſ-
ſibile q̄ð nõ ſit. ergo male dictũ fuit ꝙ poſſibile eſt
ãñxp̃m eſſe: cũ ãñxp̃m eſſe nihil ſit ꝓbat̃ aſſumptũ
qꝛ ſi poſſibile eſt te currere: ĝ nõ poſſibili vel aliq̃
potentia eſt te currere: tenet ↄ̃ñia qꝛ li poſſibile
ſuponit reſpectu verbi eſt pro aliq̃ potẽtia vl' pro
modo poſſibili. R̃ñdet ad h̃ duo. Ad ꝑmũ q̄dẽ
gloſat. ꝙ omne corruptibile neceſſario ẽ corrupti-
bile: id eſt ſi aliq̄d eſt corruptibile neceſſario corrũ-
petur loq̄ẽdo de ſubſtãtia corruptibili: q̃ dicitur
corruptibile ꝑ ſe nõ de accidẽte. qꝛ h̃ veritas | cice-
ro põt eſſe | eſt corruptibilis ĩ ꝓpꝛie: ⁊ tñ nũq̃ cor
rumpet. intelligendo per ciceronẽ indiuiduũ aptũ
eſſe q̄ð nũq̃ erit. Suppoſito etiã ꝙ illud corruptibi
le ſit: qꝛ ſoꝛ. qui põt generari ⁊ corrũpi eſt corrupti
bilis: ⁊ tñ nũq̃ corrũpet: ſupoſito ꝙ nõ ſit nec erit.
Opoꝛtet ẽt ſuponere ꝙ li neceſſario determinet
ↄ̃ñiam ⁊ nõ ↄñs ſicut dicimus: ꝙ | ſi tu curris ne-
ceſſario tu moueris | dato ꝙ li | neceſſario | determi-
net ↄ̃ñiam ⁊ nõ ↄñs. Sed iſta ſua dicta non ſunt
ſatis fundata maxime q̃tũ ad primũ ⁊ vltimum.
Primũ. n. nullũ eſt: qꝛ ex oĩum phoꝝ ſnĩa accñs
oẽ eſt exñs. ſi ergo illa veritas' eſt accidens. ĝ eſt
exiſtens. q̄ro q̄rto ꝙ exiſtens ſit illa veritas. aut
. n. eſt ꝓpoſitio aut modus rei ſi primũ ſed ꝓpoſi-
tio corrumpet: ergo illa veritas corrumpit. ſi ſecũ
dum: ↄ̃ qꝛ tunc eſſet aliquis modus qui eſſet ante-
chriſtũ poſſe eſſe: q̄ð eſt ↄ̃ oẽs dicentes antexp̃m
potentẽ eſſe nõ eſſe ſimplr̃ nec aliquo mõ. Ultimũ
etiã dictũ ſuũ nõ eſt tutũ: qꝛ ariſtoteles expſſe īnt
git li neceſſario cũ ↄñte ĝ non determinat totum.

Q₂ etiã aliter exponẽdo dicat iſtã eſſe neceſſariã
in vl'i omne corruptibile corrumpet | nõ in particu
lari nihil eſt: qꝛ ratio ariſtotelis ↄ̃ platonẽ nihil cõ
cluderet. dicet. n. plato ponens celũ corruptibile ꝑ
ꝑpetuari. ꝙ licet in vl'i oẽ corruptibile corrumpit:
nõ tñ ſequit̃ de celo in particulari. Ideo aliť dicoꝛ
ꝙ li neceſſario dupl'r accipit̃. naturalit̃. ſ. ⁊ logice:
Primo mõ ſic exprobat̃: h̃ erit: ⁊ ꝑ nullã potentiã
naturalẽ poterit impediri quin erit: ĝ h̃ neceſſario
erit. ſecundo aũt modo ſatis notum eſt quo pacto
exponat̃. Sic ĝ expono oẽ q̄ð eſt aliq̄d corruptibi
le: neceſſario eſt corruptibile. i. neceſſario corrum-
pit̃. accipiendo neceſſario naturaliter: ⁊ loquendo
de corruptibili ꝓpꝛie. Dicit̃ | oẽ ꝙ eſt aliq̄d corrupti
bile | vt ſoluat̃ argumentũ de ſoꝛ. potente eſſe q̃ nõ
erit. licet. n. ipſe erit corruptibilis: nõ tamẽ erit ali-
quid corruptibile: vt patet ex ampliatione. Dicit̃
ſecundo | materialiter | accipiendo | qꝛ logice: eſto ꝙ
antexp̃s ſit. iſta eſt falſa pro ꝫͣ exponẽte. | neceſſa
rio antexp̃s corrumpet | nã eo mortuo poterit eſſe
ꝙ nõ corrumpit̃: licet ſi modo ſit corruptibile ꝑ nul
lam potentiã naturalẽ a corruptione poſſit preſer
uari. Dicit̃ tertio de corruptibili ꝓpꝛie ꝑꝑ motum
1ꝛ meth. cõmẽto 41. ¶ Quare argumentũ nõ ꝓbat
ꝙ ſi aliquid eſt cõtingens: neceſſe ſit illud eſſe con-
tingens: nec. n. auctoꝛitas eſt ad ꝓpoſitũ: Uex al
tioꝛis hec ſunt inquiſitionis. Ad ſecundũ dicit
alex. ꝙ li poſſibile eſt purꝫ ſincategoreuma impoꝛ-
tans modũ intelligendi nõ modũ rei. Sed hec nõ
ſatiſſaciunt: nã modus intelligendi. verus ſumit̃ a
modo rei. Si ergo iſta dicens modũ intelligendi
cõtingens eſt antexp̃m fore eſt vera in re: opoꝛtet
eſſe modũ: a quo accipiat̃ hec veritas: ⁊ ſic aliquis
eſt modus: q̃ ãñxp̃s erit: q̄re non euacuat̃ difficul-
tas. Scðo ſi li poſſibile eẽt purꝫ ſincategoreuma.
ergo iſta nõ eſſet categoreumatica poſſibile eſt ãñ
chriſtum fore: qꝛ modus ſincategoreuma exiſtens
nõ põt eſſe ſubiectũ. Ideo aliter dicit̃ ꝙ li contin-
gens ſuponit pro modo cõtingenti reali. nõ tamẽ
pro modo: qui eſt: ſed pro modo: qui põt eſſe: Nec
incõuenit verbũ eſt iunctũ cũ li cõtingens talẽ da-
re ſupoſitionẽ: Nam li contingens non eſt purũ
ſincategoreuma: ſed cõpoſitũ ex categoreumate ⁊
ſincategoreumate. De quo in queſitis nr̃is de ſen
ſu cõpoſito. q. pͣ latius ſcripſimus. Sed hec nũc
pauca ſufficiant pro vnius tñ argumenti difficul
tate. Reſtat deinde tertiũ articulũ examinare vt
aducta ſoluantur argumenta. ¶ Et ad ꝑmũ argu-
mentũ cõcedit illa cõſequentia: ⁊ negat̃ ꝙ añcedẽs
ſit neceſſariũ: Quãdo aũt dĩ ſi aliq̄d eſt cõtingẽs:
neceſſe eſt vt illud ſit cõtingens. ĝ ſi aliq̄d cõtingẽ-
ter erit: neceſſario illud cõtingenter erit: cõcedo cõ
ſequentiã: ⁊ nego antecedens. Alex. aũt negaret
ↄ̃ñiam ⁊ cõcederet antecedens. Ad confirmatio-
nem: cũ dĩ: ſi aliquid eſt corruptibile: neceſſe eſt vt
illud ſit corruptibile: negat̃ hoc. Et cũ dĩ hoc eſſe
ariſtotelis. R̃ñdet ariſtotelẽ habere iſtũ ſenſum:
ſi aliq̄d eſt aliq̄ð corruptibile ꝓpꝛie: illud neceſſa-
rio corrumpit̃ accipiendo li neceſſario naturaliter
⁊ nõ logice: oĩa aũt hec faciliter ex ſecundo articu-
lo intelliguntur: quare his cõtentus: que licet pau
ca ſint: tamen ſatiſſaciunt. primũ argumentũ nolo
eſſe ſolutũ. ¶ Ad ſcðm dĩ concedendo iſtã conſe-

quentiã hec ꝓpoſitio fuit vera demonſtrata illa antexp̄s erit: ⁊ imediate añ h̄ fuit vera.ğ añxp̄s erit. Notanter addit imediate ante hoc fuit vera. q2 hec nõ valet.hec fuit vera ſoz.curret.ğ ſoz.curret.Dato.n.ꝙ fuerit vera iã tribus annis elapſis: ⁊ cucurrerit ante p annũ: ⁊ nũq̄ amplius curret: patet añs eſſe vez: ⁊ ꝯñs falſum. Cũ li imediate aũt valet p̄ſupoſita ampliatione.q2 aliter nõ valet alia ſilis hec ꝓpoſitio immediate ante fuit vera hac demonſtrata hoc inſtans erit ſic p̄ciſe ſignificando(hec.n.ſubintelligit ſemp)ğ hoc inſtãs erit. Sed cũ ãpliatione valet. ¶ Dimiſſo aũt h̄ ad p̄ncipale dĩ concedendo ꝯñtiam: ⁊ negãdo ꝙ añs ſit neceſſariũ. Et ad probationẽ eſt affirmatiua vera de p̄terito:ğ neceſſaria. Dicit ꝙ ꝯñtia nihil valet: niſi cũ medio ſic arguendo. Iſta ꝓpoſitio eſt affirmatiua vera de p̄terito in terminis ſimplicib9 nõ dependens a futuro ğ eſt neceſſaria ſm quid. Dicitur in terminis ſimplicibus pp hanc ſoz. fuit tantus q̄tus fuit pla. Dato.n.ꝙ hucuſq̄ fuerint eq̄les illa eſt vera nõ neceſſaria: q2 augumentato platone ⁊ ſic ſtante ſocrate vſq̄ ad annũ illa erit falſa. Secundo dĩ nõ dependens a futuro: q2 ſi ꝓpoſitio notat futuz tempus: illa nõ eſt neceſſaria ſicut eſt ꝓpoſitio: que eſt antecedens argumenti. vt patet conſideranti: cũ reſpiciat iſtã de futuro añxp̄s erit. ideo licet ſit affirmatiua vera in terminis ſimplicibus: q2 ſine duplici cõparatione aut diſtributione: h̄ tñ eſt neceſſaria: cũ notet futuz tẽpus: Ex q̄bus ſequit: ꝙ ꝓpoſitio de p̄terito affirmatiua in terminis ſimplicibus nõ dependens a futuro ſic p̄ciſe ſignificando: ſi cõtinue ante fuit: qḋ dico notanter: nõ põt incipere eſſe vera. Nec negatiua de preterito cũ eiſdẽ cõditionibus põt incipere eſſe falſa. Patent hec ab hentiſbero 3° ſophiſmate circa finẽ: ⁊ ſecũdo ſexti. Ad tertiũ dĩ concedendo ꝯñtia m: ⁊ dĩ ꝙ ſicut añs eſt neceſſariũ: ita ⁊ ꝯñs eſt neceſſariũ: ſed cũ ꝓbat ꝙ ꝯñs ſit ꝯtingens: q2 ſi iſta ꝓpoſitio eſt neceſſaria: ⁊ iſta ꝓpoſitio eſt iſtã ꝓpoſitionẽ eſſe.ğ iſtã ꝓpoſitionẽ eſſe eſt neceſſariũ. Dicit negando ꝯñtiã: ſi.n.li neceſſariũ accipit officiabiliter: ꝯñtia nil valet: q2 ꝯñs nõ eſt reſolubile: ſed officiabile: ideo forma reſolutoria: ſm quã argumentũ eſt: nihil ꝓbat. Et ſi accipit li neceſſariũ reſolubiliter: negat ꝯñtia: q2 in añcedẽte li neceſſaria accipit pro neceſſitate reſpiciẽte ſignificatũ: i ꝯñte aũt dicit neceſſitatẽ terminoz: ⁊ ideo nõ valet ꝯñtia. ſed opoꝛtet ſic arguere: iſta ꝓpoſitio eſt neceſſaria: ⁊ iſta ꝓpoſitio eſt iſtã ꝓpoſitionẽ eſſe.ğ iſtã ꝓpoſitionẽ eſſe eſt aliqḋ ſignificãs neceſſariũ. Secundo dico adhuc nõ valere ꝯñtiã: q2 li neceſſaria in añte accipit adiectiue: ⁊ in ꝯñte ſubſtantiue: ſed prima improbatio illius ꝯñtie eſt melioz: Per quã etiã reſpondetur ad cõſimile ſophiſma in arte obligatoria tu admittis ꝓpoſitionem impoſſibilẽ eſſe: ⁊ ꝓpoſitionẽ ĩpoſſibilem eſſe eſt ꝓpoſitio ĩpoſſibilis.ğ tu admittis ꝓpoſitionẽ impoſſibilẽ negat argumentũ. Quia in ꝯñte refert ad ſignificatũ: in añte ad terminos. ¶ Ideo cõcluſio illa minime ſequit: ſed tñmodo ſequit ꝙ tu admittis ꝓpoſitionẽ eſſe: quã eſſe eſt ꝓpoſitio impoſſibilis. Et ſic patet ad tertiũ. ¶ Ad quartũ rñdet paulus pergulenſis hanc ꝯñtiam negãdo oĩs hõ eſt aĩal ğ iſte hõ eſt aĩal ⁊ iſte hõ eſt aĩal ⁊ ſic de ſingulis. Et cũ dĩ ſtet oppoſitũ ꝯñtis cũ añte rñdet admittendo. Cũ vero dĩ ſequi duo ꝯ̃ria in materia naturali eſſe ſimul vera. negat. Et ad probationẽ iſta eſt vera oĩs hõ eſt aĩal: Cõcedit ⁊ negat iſtã eſſe: eſſe verã nihil qḋ eſt hõ eſt aĩal. Que cũ ſic ꝓbat nec iſte hõ eſt aĩal nec iſte hõ eſt aĩal ⁊ ſic de ſingulis.ğ nihil qḋ eſt hõ eſt aĩal. Negatur argumẽtũ deficiente debito medio: ⁊ iſti ſunt oẽs hoĩes: Qḋ ſi addat I añte ꝯceſſa ꝯñtia negat pgulenſis añs pro zᵃ pte: q2 repugnat caſui poſito: ꝙ .ſ.ſtet oppoſitũ ꝯñtis cũ añte. hec.n.int ſe repugnat ꝙ nec iſte hõ ſit aĩal nec ille ſit aĩal: ⁊ ꝙ iſti ſint oẽs hoĩes qõq̄ tertio oĩs hõ ſit aĩal. Ego aũt admiſſo ꝙ oppoſitũ ꝯñtis ſtet cũ añte negarẽ ex illo oppoſito ſeq̄ ꝯ̃riũ añtis eſſe vez. Et ad argumẽtũ dicerẽ p°: ꝙ ex illis ſingularibus illa vlis nõ ſequit ex defectu debiti medij q̄ addito nõ negarem ipſum tãq̄ repugnãtẽ de forma: ſed cõceſſa ꝯñtia negarẽ copulatiuã ex illis ſingularibus: factã. Et ſi dĩ ꝯtra tu negas tibi poſitũ ⁊ bene admiſſum in tp̄e obligationis ꝓpoſitũ. Rñderẽ me nõ negare illud: q2 pp hunc caſum ſtet oppoſitũ ꝯñtis cũ añcedẽte tu nõ poſuiſti mihi copulatiuã: ſed diſiũctiuam factã de p̄tibus oppoſitis illius copulatiue. Scias ẽt nõ valere ꝯñtiã: q̄ ratio a pgulenſi ꝯcedit iſta ꝯñtia eſt mala.ğ oppoſitũ ꝯñtis ſtat cũ añcedente. ſed ſatis eſt vt poſſit ſtare. l3 q̃nq̄ nõ admittat ſtare pp repugnãtiã cũ caſu poĩ: de q̄bus infra ſatis habebimus. ¶ Ad q̃ntũ aũt ⁊ vltimũ rñdet in hac materia alexãder negãdo iſtã ꝯñtiã p̄dicatũ ꝯñtis ꝯtingenter verificat de ſbo.ğ ꝯñs eſt ꝯtingens: Et hac pifoꝛmit p̄dicatũ ꝯñtis non neceſſario verificat de ſbo.ğ ꝯñs nõ ẽ neceſſariũ. Et in h̄ optime ſoluit. Sed vnũ ſubiungit nõ manifeſte veritatis dicens ſe concedere ꝙ neceſſario de q̄l3 hoĩe verificat: l3 non de q̄l3 hoĩe neceſſario verificet. Hoc aũt nõ puto optime dictũ ſalua doctoris reuerentia. Impoſſibile enim eſt ꝙ de q̄l3 hoĩe verificet aĩal: nedũ ꝙ neceſſario de quol3 homine verificat aĩal. Qḋ dupl'r declaro p̄mittẽdo aliud eſſe verificari pro aliq̄ ⁊ aliud aũt de aliq̄ verificari. Terminus nãq̄ de termino: licet pro re verificet: ſed nullus hõ eſt vel põt eſſe terminus: ğ falſum eſt ꝙ neceſſario de q̄l3 hoĩe verificat aĩal. Secũdo argumẽtat ſic. Si de q̄l3 hoĩe verificat aĩal: ſed oẽ qḋ verificat ſuponit: ğ pro q̄l3 hoĩe ſuponit aĩal: ſed oẽ: qḋ ſuponit: terminus eſt.ğ aliq̄s terminus eſt aĩal. Unde negarẽ oẽs iſtas ꝓpoſitiones. De q̄l3 hoĩe verificat aĩal pro q̄l3 hoĩe ſuponit aĩal de q̄l3 hoĩe p̄dicat aĩal. q2 li animal ꝯtinue ſuponit pſonalit. Negarem etiã iſtas de q̄l3 hoĩe p̄dicat li aĩal. Pro quol3 hoĩe verificatur li aĩal. Quia cũ li hoĩe ſuponit pſonaliter: verificatio aũt ⁊ predicatio ſint inter terminos: manifeſta erit illaz falſitas propoſitionũ. He tñ oꝛones vere ſunt. Pro quol3 hoĩe verificat li aĩal. Aĩal verificat pro q̄libet hoĩe. De hoc termino hõ verificatur li aĩal. vt patet materiales ſupoſitiones intelligenti. Quare tñ prima alexandri verba ſunt accipienda. Et ſi teſte veritate cõtradicenus: oĩs ꝯtradictoꝛ ſuper veritate eſt excuſandus: vt dixit Truſianus in cõmentarijs parue artis.

Q Ueſtio eſt tertiodecimo vtrū vndecima ⁊ duodecima regulę ſint verę. Tales aūt ſcribunt: ſi aliq̄ ꝯñtia eſt bona: ⁊ formalis: ⁊ eius antecedens eſt pure negatiuū. ergo ⁊ conſequens eſt pure negatiuū. Et ſi aliqua iterū eſt bona formalis: cuius ꝯſequens eſt pure affirmatiuum: q̄ ⁊ antecedens vel aliqua eius pars eſt pure affirmatiua. ¶ Q̄ȯ aūt regulę falſę ſint argumentor. primo. facta hac ꝯſequentia nō eſt poſſibile te nō eſſe: ergo neceſſe eſt te eſſe. Et eſt argumentū ſtrodi. ꝯſequentia hęc eſt bona a ꝯuertibili ad alterū. per ariſtotelem 2º periermenias ⁊ tamē antecedens eſt pure negatiuū: ⁊ cōſequens pure affirmatiuū. vt manifeſte patet: ergo regula falſa.

Secundū argumentū ad idem hoc eſt. Nec ꝯſequētia eſt bona ⁊ formalis. Nullus homo currit: ergo verū eſt q̄ nullus homo currit. Quia habet ab ariſtotile in poſtpredicamentis. ex q̄libet ꝓpoſitione ſequi ſuū dictū fore verū. illius tamē antecedens eſt pure negatiuū: ⁊ ꝯſequens eſt affirmatiuū. ergo ꝯ̄ intentū regulę. ¶ Tertio ad idem ſic argumentabor: nā optime ſequit. Nō ſi tu es homo tu ſedes. ergo poſſibile eſt te eſſe hoīem ⁊ non ſedere. Q̄ȯ ſequi. patet ex diffinitione cōſequētię male. ⁊ antecedens eſt pure negatiuū: cōſequens aūt affirmatiuū. ergo regulę non ſunt neceſſarię.

Quarto conſequentia hęc: cuius antecedens eſt pure negatiuū: ⁊ cōſequens affirmatiuū: valet de forma. nullus homo preter ſocratē currit. q̄ ſocrates currit. argumentatur. n. ab expoſita ad exponentē. ergo regulę male ſunt. Q̄ȯ aūt ꝯſequēs ſit affirmatiuū eſt manifeſtū. ⁊ deducit antecedens eſſe pure negatiuū: nulla nāq̄ eſt pars in illo: quā nō neget ſignū illud vniuerſale negatiuū. nullus.

¶ Quinto ⁊ vltimo argumētor ꝯtra fundamētū regulę. nā ideo ex pure negatiua nō ſequitur formaliter affirmatiua: quia tunc: ſi ſequeretur: in cōceptu pure negatiui includeretur pure affirmatiuum. Et ſic oppoſitū eſſet de cōceptu oppoſiti. Si igitur valet hoc fundamentū: ſimili ratione dicā ex pure affirmatiua nō ſequi formaliter negatiuā purā: cū oppoſitū eſſet de cōceptu oppoſiti: ſicut nāq̄ affirmatiuū opponit pure negatiuo: ſic pure negatiuū affirmatiuo tantū. n. pons diſtat ab aqua q̄tum aqua diſtat a ponte. Et eadē eſt via: que eſt athenis ad thebas: ⁊ thebis ad athenas. Quare ex his argumentis regulę ſunt ſuſpectę. In oppoſitū aūt q̄ſtionis pro regularū tuenda veritate: ſic argumentor: q2 ſi cōſequentia aliqua eſt formalis: cuius antecedens eſt pure negatiuū: ⁊ ꝯſequens affirmatiuū: cū in cōſequentia formali cōſequens ſit de formali cōceptu antecedentis: q̄ pure negatiuū in ſui ꝯceptu includeret affirmationē: Et ſic clauderet cōceptus oppoſitos antecedens: qȯ eſt inconueniens. Ratio aūt hec pfectius ex ſcḋa ratione intelligetur. ¶ Sic itaq̄ ad idē probandū ſecūda hęc ratio pro regulis formetur premittendo illam propoſitionē eſſe pure negatiuā: ex que: cū negatiua fuerit: ad eā non ſequit formaliter hec propoſitio. aliqd eſt. Illa vero eſt pure affirmatiua: ad quā: cū fuerit affirmatiua: ſequit hęc ꝓpoſitio aliquid eſt. Negatiua vero pregnans eſt negatiua inferens hanc propoſitionem aliqd eſt: ⁊ huius-modi eſt negatiua exceptiua nō cōtradicens alterius exceptiue affirmatiue. Et excluſiua negatiua nota excluſionis nō negata. Reperit ⁊ affirmatiua nō pura: que eſt ꝓpoſitio affirmatiua nō inferens illā: aliqd eſt. cuiuſmodi eſt cōditionalis affirmatiua. Diſiunctiua affirmatiua: cuius ſaltē vna cathegorica vel pars principalis nō infert iſtam aliqd eſt. Et excluſiua: in qua duplex negatio ponitur: vna tantūmodo negans verbū: altera vero totū pcedens. Si ergo antecedens eſſet pure negatiuū: q̄ ex eius deſcriptione nō infert iſtā aliqd eſt. Cū aūt ꝯſequens ſit pure affirmatiuū: infert illā aliquid eſt. ⁊ ſi aliquid ſequit ad cōſequens: illud ſequit ad antecedens: ergo ad antecedens illa ſequit: ⁊ ex altera parte nō ſequit. igit duo cōtradictoria de eodē pdicabunt: ſed cū duo cōtradictoria de aliquo predicant: id claudit cōceptus oppoſitos: q̄ antecedens clauderet in ſe oppoſitos cōceptus. Et hoc fortaſſis innuebat ſtrodus nollēs cōſequente exiſtente pure affirmatiuo ⁊ antecedēte pure negatiuo duos claudi cōceptus oppoſitos. q2 pure negatiuū affirmatiuo ſit oppoſitum: ſed q2 ex deductione data duo cōtradictoria dicerentur de eodē: vt ex hac ſecunda ratione patet.

In hac q̄ſtione ſoluēda tria diſcutiēs in pmis regulas notandis limitabo. Secūdo primi argumenti materiā diſputabo. Tertio ad argumenta regulis obſtantia rñſio reſtabit. ¶ Antē cia igit notabis. qȯ generaliter in eſt regulis prenotādū de cōſequentia bona affirmatiua ſignificante ex ꝓ ciſa partiū ſignificatione. ⁊ alia: que de totali antecedente ⁊ cōſequente premittunt. Scḋo notabis q̄ cū alię regulę omnibus cōſequentiis cōmunes ſint. Due propoſite de cōſequentia formali tantūmodo intelligantur. que illa eſt: in qua termini cōſimiles habētes reſpectus cōſequētiā bonā ſemp efficiunt. Intelligo autem per ſimilitudinē terminor habitudinem eandē predicati ad predicatū: ⁊ ſubiecti ad ſubiectū: nō autē predicati ad ſubiectū: vt a principio declaraui in diffinitione cōſequentię formalis. q. quarta. Unde ſicut dicit magiſter in reſponſione ad primū argumentū: qȯ facit: licet iſta valeat: deus non eſt: ergo deus eſt: nō tamen valet de forma. q2 alia: in qua termini ſimiles habent reſpectus: nō valet ſcilicet ſor. non eſt q̄ ſor. eſt. animal nō eſt ergo animal eſt. ideo illa nō fuit formalis: nec alia talis. Sed non te perturbet q̄ prima cōſequentia nō ſit ſimilis: quia in priori antecedens ſit impoſſibile: in alia vero poſſibile. nō enim in ſimilitudine forme conſideranda eſt habitudo predicati ad ſubiectū: ex qua ꝯſurgit impoſſibilitas. Nec dubites in vna cōſequentia ꝓpoſitiones eſſe indefinitas: in alia ſingulares: nā apud ſtrodum li ſor. terminus eſt cōmunis. Scias etiā pro ſecundo exemplo ſtrodū nolle iſtā eſſe neceſſariā animal eſt de terrenis animalibus intelligēdo. nā aliter cōſequentia illa bona eſſet animal nō eſt. ergo animal eſt: quā tamē negauit. Ex quibus omnibus collige. contra alexandrum: q̄ ad bonitatem formalē ꝯſequentię requirit q̄libet ſimilem valere: ⁊ hunc locū ſtrodi in. q. 4. ſupra notaui: cū eo in loco materia hęc tractaret. ¶ Secūdo nota quid ſit pure affirmatiuū: Et quid affirma-

tiuū non purum. Primū enim eſt ꝓpoſitio affir-
matiua hāc aliquid eſt formaliter inferēs. Secū
aūt affirmatio hāc aliquid eſt non formaliter infe
rens. Exemplū primi deus eſt. Exemplū ſecundi
non tantū homo non currit. tu es vel tu non es.
ſi tu curris tu moueris. Ex qbus diffinitionibus
habes quid ſit negatiua pura: que ſcilꝫ non infert
formaliter propoſitionē illam aliquid eſt. Nō pu-
ra vero negatio. eſt que illam infert. Primi exē-
plum tu non curris. Secundi vero tantū homo
nō currit. nullus homo preter ſoz. currit. Ex quo
ſequitur pure negatiuā ab affirmatiua pura mul
tum proprietate diſtare. Nam ex pure negatiua
poteſt ſequi negatiua: ⁊ nō affirmatiua de forma.
Sed ex pure affirmatiua vtrūq; ſequit. Omnis
enim affirmatiua negatiuā infert de ꝑdicato ſibi
oppoſito. Negatiua vero nō pura ⁊ affirmati-
ua nō pura ecōtrario ſe habēt mō. Siquidē ex ne
gatiua nō pura pura affirmatio ⁊ pura negatio ſe
quitur: Ex affirmatione vero non pura nulla ſe-
quitur pura affirmatio. ¶ Quarto nota primam
regulā ſic eſſe intelligendā. Si antecedēs eſt pu-
re negatiuum. ꝯſequens eſt pure negatiuū vel ali
qua eius pars. Non appoſuit aūt ſtrodus illam
particulā: qꝛ eā voluit ex .xij. regula declarari: cui
ſimilem addit dicens. Si ꝯſequens eſt pure affir
matiuū. ꝙ ⁊ antecedens vel aliqua eius pars. Ta
xauit ⁊ alexāder hūc textū litterā corruptam cul-
pans. dū videret huius ꝯſequentie formalis. nō
tantū homo currit. ꝙ nihil qđ eſt homo currit. vel
aliquid non homo currit. antecedēs eſſe pure ne-
gatiuū. ꝯſequente exiſtente affirmatiuo. Et dixit
litteram ſic eſſe legendā. Si antecedens eſt pure
negatiuū. conſequens nō eſt pure affirmatiuum.
Ego vero litterā non corruptam: ſed ſuplemento
interpretandā cenſeo. cū melius ſit ex dictis ſtro-
di ſuplementū accipere: ꝙ littere detrimēto ſtro-
di verba immutare. preſertim quia pari mō ſuffi-
cienter ſoluitur argumentū: Illius enim antece-
dens eſt pure negatiuū: ⁊ ſimiliter cōſequens vel
aliq̄ eius pars eſt pure negatiua. Quinto no-
ta propter veritatē .xij. regule. ꝙ per ptem ante-
cedentis pure affirmatiuā non intelligit ſtrodus
ptem formaliter ſcriptā: ſed virtualiter incluſam
vel indifferens ad vtrūq;. Et propter hoc ſoluit
quartū argumentū ad oppoſitum cōtra regulas
aductum. nā licet nulla pars antecedentis forma-
lis ſit affirmatiua: aliqua tamen virtualis eſt affir
matiua. Nec propter illud littera eſt mutanda vt
voluit alexāder ſic ſcribendo. Si aliqua ꝯſequen
tia eſt bona ⁊ formalis: ⁊ ꝯſequens eſt pure affir-
matiuū: antecedens vel aliqua pars eius non eſt
pure negatiua: ⁊ nō debet dicere ꝙ antecedēs vel
aliqua eius pars eſt pure affirmatiua. Sed ꝯtra
quia ſi littera ſic legi debet: vt dicit: ſuperflue dice
ret ſtrodus vel aliqua eius pars. cum ex antece-
dente nō pure negatiuo ſequatur eſſe aliquā par-
tem eiuſdē nō pure negatiuā. quare cum poſuerit
antecedens nō eſſe pure negatiuū. ſupuacaneum
fuit addere vel aliq̄ pars eius. vnū enim alteꝝ ſe
quit ⁊ econtra. Amplius vꝫ alexāder nil ex ſenſu
prioris lre innouare: quare ſi prior littera eſt falſa.
nec ſua erit vera: ꝙ aūt hꝫ ſit oſtendit: nā vbi prioꝛ

lra habet añs vel aliq̄ pars eius eſt pure affirma
tiua: legit alexāder non pure negatiua. Sed pbo
idē dictu eſſe vnū ⁊ alteꝝ: qꝛ ſi añs nō eſt pure ne-
gatiuū: aut igit eſt affirmatiuū nō purū: ⁊ hꝫ nō: qꝛ
ex eo nō poſſet ſeq̄ pure affirmatiuū. aut eſt affir-
matiuū purū ⁊ ſic habet intentū. aut negatiuū nō
purū: qđ ſi eſt: ꝙ eſt mixtū ex affirmatione ⁊ nega-
tione: ⁊ q̄ro de affirmatiōe illa: vel eſt pura aut cū
negatiōe: iteꝝ ſi pmū: habet intētū ꝙ añs vel aliq̄
pars eſt pure affirmatiua: ⁊ ſi nō pura: ſit cōmix-
ta: tū iteꝝ q̄rit: ⁊ in infinitū ꝓcedet: niſi ad puram
affirmationē tādē ſit ſtatus. Et ſic ſi ꝯñs eſt pure
affirmatiuū: añs vl' aliq̄ eius ps' eſt nō pure nega
tiua: ⁊ ſi hꝫ eſt: ꝯñs vel aliq̄ eius ps eſt pure affir-
matiua. q̄re nihil erat innouādū. Sed ſic lra eſt in
terpretāda. Si aliq̄ ꝯñia eſt bona formalis affir
matiua ſignificās ex cōpoſitione priū ꝑciſe ſigni-
ficātiū ⁊ añs totale eſt pure negatiuū: ꝯñs vel ali
qua ps eius eſt pure negatiua. q̄tenus vtrūq; fu-
erit ꝓpō vna. Et ſi aliq̄ ꝯñia eſt formalis vt ſu-
pra ⁊ ꝯñs eſt pure affirmatiuū añs vel aliq̄ pars
eius formalis vel virtualis eſt pure affirmatiua.
Aliter de eodem duo oppoſiti ꝯceptus dicerent.
¶ Expedito hꝫ pmo ꝑncipali ſcōm ſequit exami-
nādū. in quo videbimus an valeat ꝯñia hec. Nō
poſſibile eſt nō eſſe. ꝙ neceſſe eſt eſſe. Hec nāq; ſa-
tis eſt dubiū. Si eniꝫ ꝯñia ponit bona formalis.
añs negatiuū eſt: ⁊ ꝯñs affirmatiuū. Si vero di-
cat. ꝯñiā eſſe malā: Adducet alter auctoritatē ari
ſtotelis ponētis ꝓpōnes illas ꝯuerti. ¶ His aūt
rñdēdo varias ſtroducā ſnias. Quaꝝ pma ſtro-
di eſt dicētis ꝯñiā nō valere niſi hꝫ mediū addat.
⁊ hec ꝓpōtu nō eſſe: ſtiq̄ hꝫ pro ꝯdictorio iſtam tu
es ſic ꝑciſe ſignificātē: ⁊ nūc ſicut ꝯñs erit affirma
tiuum ſic añs. Et ſub iſto ſenſu ariſtoteles voluit
illas ꝯuerti. Qđ debitū mediū ideo eſt ſuplendū:
ne plus vna ꝓpō dicat ꝙ alia: nā ꝯñs dicit illam
ꝓpōnē tu es poſſe eſſe. qđ ⁊ añs illo medio adiun
cto dicere dꝫ. Et meo iudicio accepit ſtr. actū pro
potētia. Nā ad veritatē ꝯñtis nō ſequit actu illā
ꝓpōnem eſſe: ſed ſatis eſt ſi poſſit eſſe. Cā aūt q̄re
ſic ſignificat eſt: qꝛ ſm ſtrodum in ſuo tractatu de
ſenſu cōpoſito ⁊ diuiſo ꝓpō de ſenſu cōpoſito in p
momō. d. paſſionē ꝓpōnis. Qđ cū nō viderit ale-
xāder. dixit illud nō eē de intētione ſtrodi. Et ad
idē rōnē adducit: qꝛ hec nō eſſet vera. celū moueri
eſt neceſſariū niſi hec eſſet celū mouet. Sed vt di-
xi illud eſt de intētione ſtrodi. Nec rō cōuincit: qꝛ
ſatis eſt: vt illa ꝓpō poſſit eſſe. Si vero nec ſit nec
poſſit eſſe: illa de ſenſu cōpoſito eſſet falſa: qꝛ mo-
dus notat paſſionē ꝓpōnis aut exñtis aut poten
tis eē. Sed de his in. q. pma de ſenſu cōpoſito dif
fuſius erit diſputādū. In pñtia vero pro ſubſtē
tāda hac pma opinione ſatis dictū velim. ſecūda
rñſio eſt iteꝝ ſtrodi: quā oībus alijs anteponēdā
exiſtimo. Dicētis hāc ꝓpoſitionem eſſe affirmati
uam nō poſſibile eſt te non eſſe. ſicut ⁊ iſta neceſſe
eſt te eſſe. ⁊ ꝙ li nō tenetur infinite non negatiue:
Sed ꝯtra inſtat alexander: quia negatio faciens
equipollentiā debet teneri negatiue non infinite:
¶ Ad qđ reſpondet illud affirmando in prima ⁊
ſcđa figura: nam cū in illis duoꝝ oppoſitoꝝ alteꝝ
ſit negatiuū alteꝝ aūt affirmatiuū: ſi negatio infi-

nite accipet: pura negatio pure affirmationi equi valeret: qđ est dissonū. In tertia vero cum oīa opposita sint affirmatiua: si negatio negatiue sumeret: negatiuā faceremus equalere affirmatiue: qđ nō est 9ueniens. Et si dī affirmationi debet eē opposita negatio: ḡ male ponimus in tertia figura affirmationē affirmationi eē oppositā. Rñdet illud assumptū eē vez in pma ⁊ in 2ª figura. Uel dicat: q ⁊ in 3ª h̄ est vez: sed nō est intelligēda negatio ex pte verbi pncipalis: sed ex dicto vel mō. In pma aūt ⁊ in 2ª ex verbo pncipali. Et si dicitur q oīo his datis. sequit affirmatiuū eē de 9cептu negatiuū: qꝛ in non possibile includit possibile. Rñdet q lꝫ possibile includat in nō possibili: non tñ affirmatiuū includit in negatiuo: qꝛ possibile in nō possibili inclusum nō est affirmatiū: sed negatiū. Uel dicat q nō includit q̄tū ad illationē formalē: lꝫ includat eo q si nō possibile dꝫ intelligi: pius oꝫ li possibile intellexisse: cū negatio intelligit p spēm bitus. Dubitabit ⁊ aliq̄s vlterius: quō illa sint 9dictoria: necesse est te eē: possibile est te nō esse: qꝛ dato q nihil nec aliq̄ nec aliquāḿ esset nullus significatū esset vez: qđ est 9 regulā 9dictorioꝝ: q̄ nō pñt eē simul vera nec simul falsa. Rñdet q aliqua sunt 9dictoria apud rē tm̄: ⁊ sunt illa: q̄ apud rē nec pñt eē simul vera nec simul falsa. lꝫ nihil intellectui repugnet imaginari ea esse simul falsa. Alia vero dicunt absolute 9dictoria que nec ī re nec apud itellectū in veritate vel falsitate 9ueniř pñt. Huiusmōi aūt nō sūt 9dictoria tertie figure: sꝫ satis est vt sint pmo mō 9dictoria. Argumētū igit pbat illa nō eē 9dictoria pmo mō: sꝫ nihil ipedit ea esse 9dictoria 2º mō. ⁊ sic 2ª rñsio est in sua pncipia resoluēda. Tertia vero rñsio est gaetani 9ñtia hāc nō possibile est te nō esse. affirmatiuā a verbo ifinitiui modi: sup q̄ due cadūt negatiōes: que faciūt vnā affirmationē. Et appellat gae. verbū ifinitiui modi pncipale verbū. Qđ dictū 9ciuis nři sic expono. verbū infinitiuū ad duo posse cōparari ad accusatiuū suū: ⁊ ad aliud verbū. Si pmū est ps pncipalis vt pꝫ: ⁊ sic puto gaetanū intellexisse. si scđm aūt igit li possibile est. accipit pro possibilit: an vt sūt due dictiōes: si pmū est adhuc ps pncipalis: si vltimū nō est pncipalis ps. Non mireř igit alexāder si gaetanus dixerit verbū infinitiui mōi eē pncipale respectu sui accusatiui vl alio mō pexposito. Nec vꝫ sua rō: quā facit dicēs apud aristotelē illas eē affirmatiuas possibile est te eē possibile est te nō eē: q̄re negationibus aduenientibus erūt negatiue. Rñdet. n. illud stare cum dicto gae. nā erūt negatiue de verbo idicatiuo. ⁊ affirmatiue de verbo infinitiuo. Uel dī illud esse vez: cū li possibile est ponunt vt sūt due dictiōes. gaetanus aūt eas accepit vt sūt vna dictio. Quare argumētū nil vꝫ. Omnus etiā illud: qđ tale facit: 9cludit: nam. d. si hec eēt negatiua possibile est te nō eē. tūc affirmatio ⁊ negatio in termis singularibus eēnt simul vere. s. possibile est te eē possibile est te nō eē 9 sniam aristotelicā pmo pierme. Rñdet nāq̄ q dictū aristotelis dꝫ itelligi cū singularibus sine aliq̄ determinatiōe factis: q̄les nō sūt ille cōposite ex illo nō possibile. Et h̄ pacto cauillatiōes alexādri 9tra rñsionē gaetani cessant.

Est ⁊ 4ª rñsio. p. p. 9ñtis istā eē affirmatiuā nō possibile est te nō eē qꝛ li possibile est accipit p possibilit. Et eius rñsio quā pgulensis accepit a burleo 2º pier. ⁊ illā rñdēdo pro gaetano tetigimus. Sꝫ 9 ipm est vnū argumētū alexādri 9ñtis nultū differre possibile ⁊ possibilit: q̄re vult ipꝫ male accepisse vnū p alio: sꝫ h̄ rō nulla est: qꝛ pari rōne dicerē q cum pars ⁊ totū multū demōstrant: vnū nō possit pro alio capi. Rñsio igit q nihil ipedit vsurpationē rez dīa. Uez 9 hāc viā pgulen. est argumētū bonā hñs difficultatē: qꝛ pgulē. accepit possibile p possibilit ⁊ necesse p necessario: sꝫ 9 qꝛ illa equalēt. nō possibile est te nō esse necesse est te eē: eo q negatio pposita facit eq̄polere 9dictorio cū aūt illa nō 9dicāt cū li necessario (vt oēs logici dicūt) qꝛ duo 9dictoria eēnt simul falsa vꝫ ista possibilit tu non legis necessario tu legis. ph̄ª. n. infert te nō legere 2ª te nō posse non legere. Relinquit nec illa eq̄polere p rōnē aduersā q negatio pposita faciat eq̄polere 9dictorio. Ad qđ argumētū si q̄s viā sophisticā tenuerit nō facile rñdebit. Si vero burleū sectatus fuerit: illa dicet cum aduersijs 9dicere. nec valere istā 9ñtiā possibilit tu nō legis ḡ tu nō legis. Hec 4º in materia dixit pgulē. Quinto aūt ⁊ vltimo alexander illa dixit equalere materialit ⁊ nō formalit. i. apud rem ⁊ nō apud itellectū: ꝯ 9ñtia illa est materialis tm̄: nec incōueniens aūs est negatiuū 9ñte exñte affirmatiuo: qꝛ regula de formali 9ñtia est itelligēda. Hec alexāder optime dixit. Sed nō ad strodi interionem: q̄re si q̄s strodo delectat: cuius me nō accusatorē (vt multi faciūt qui egregios se prestare volunt) sꝫ cōmētatorē appello. pmis adhereat rñsionibus: in q̄bus mēs strodi ī materia pncipalis ex h̄ 2º articulo examināda aptissime fuit declarata. Tu igit qđ gratius est ellige. Tertiū igit articulū expediēs ad pmū argumētū dicas vel 9ñtiā nō valere de formali nisi addito ī aūte medio affirmatiuo: q̄re aūs nō erit pure negatiuum. Aut dicas sine alio medio 9ñtiā valere formalit: ⁊ q aūs est affirmatiuū: qꝛ eq̄polētia in 3ª figura fit modū tm̄ nō infinitādo. Qđ ⁊ paulus venetus in logica pua capite de eq̄polentijs innuebat: dū dixit ⁊ in 3ª figura intelligo negationē pcedere cū iūgit mō siue ille pcedat siue ille sequat: sed cū tm̄ iūgit nō tenet infinite: ḡ in 3ª figura negatio accipit infinite. Posses etiā dicere vt dixit gae. q nō est pure negatiua: cū sit dictū affirmatiū: sed oꝫ tūc aliā descriptionē pure negatiui inuenire ab illa: q̄ data est. Nec taceo rñsiones pgulē. ⁊ alexā. Hic. n. diceret 9ñtias materialit valere: qꝛ ⁊ ppōnes materialit eq̄polēt. Alt vero diceret vtrāq̄ esse affirmatiuā: cū accipiat li possibile est p possibilit. ⁊ sic pmū sit solutū. Ad scđm dubito illā 9ñtiā nullus hō currit: ḡ vez est q nullus hō currit: qꝛ dubito an li vez est sint due dictiones: quaꝝ vna est nomē ⁊ alia verbū: ⁊ sic ppositio erit affirmatiua: ⁊ 9sequentia non erit formalis: quare nihil haberetur 9tra regulam: que intelligitur de 9sequentia bona ⁊ formali. Et dubito an li verū est accipiatur pro vna dictione aduerbiali vere: qualiter accipiendo 9sequēs esset negatiuū sicut ⁊ antecedens. ⁊ 9ñtia esset formalis. Si igit pmo mō acci-

platur cōſequētiā cōcedo valere de materia:ꝛ nō de forma:nec huius incōuenit antecedēs eē affirmatiuū ꝛ cōſequēs negatiuū: Regula.n.itelligit de cōſequētia formali. Et ad argumētū qd vꝫ probare illā valere de forma. Qñ dr:ex qlibet ꝓpōne ſequit ſuū dictū fore verꝫ. Sic puto illud eſſe gloſandū.ſ.ex qlibet ꝓpōne ſequit ipſamet cū li verū aut alijs dictionibus equiualētibus ad li vere.nā bene ſequit tu curris ḡ vere tu curris.tu es lapis ḡ vere tu es lapis. Tu non curris ḡ vere tu non curris. Tu es lapis ergo vere tu nō es lapis. Et tūc auctoritas non erit ad ꝓpoſitū argumenti:cū dicas te velle accipe li verꝫ eſt/vt ſunt due dictiones:ꝛ nō aduerbialr. Scio tamen burleū in poſtpredicamentis aliter illā auctoritatē interpretari: ſed nollo miſcere latina grecis. Si aūt accipias li verꝫ eſt aduerbialr pro vere:ꝯñtia erit formalis. ꝛ antecedens erit pure negatiuū nec nō ꝯñs negatiuū. Ad tertiū negatur illa ꝯñtia nō ſi tu es hō tu ſedes.ḡ poſſibile eſt te eſſe hoīem ꝛ nō ſedere ſemp intēr negādo ꝛ ꝯcedendo ꝯñtiā ꝑ reſpectum ad ꝯñtiā formalē. Dato nāq ꝙ nihil nec aliq̄ nec aliq̄s modus eſſet nec poſſet eſſe:nō minus nō ſi tu es hō tu ſedes:licet falſum eſſet/eſſe poſſibile te eſſe hoīem ꝛ te nō ſedere:cū hec notet talē copulatiuā poſſe eſſe.tu es hō ꝛ tu nō ſedes. Et cū dr cōſequentiā tenere ex diffinitione ꝯñtie male. Rñdeo ꝙ ex illa ꝓbatione nō plus ſequit q̄ ꝙ hec cōſequētia eſt optima.ſ.hec ꝯñtia eſt mala tu es hō ḡ tu ſedes:ꝛ iſta copulatiua tu es hō ꝛ tu non ſedes:pōt eſſe ſic ꝓciſe ſignificādo:ḡ poſſibile eſt te eſſe hoīem ꝛ nō ſedere.manifeſtū aūt eſt hanc ꝯſequentiā non ꝯuerti cū illa:que in argumēto accipiebat. Ad quartū deinde rñdet dicendo illam ꝯñtiā valere de forma.nullus homo ꝑter ſoꝛ.currit.ḡ ſoꝛ.currit.ꝛ ꝙ ſicut ꝯñs eſt affirmatiuum ſic antecedens vel aliq̄ pars eius loquendo non tm̄ de pteītegrāte:ſed etiā de parte q̄ virtualiter includitur.vt in pmo articulo litterā cōponendo diximus. Poſſet etiā dici ꝙ aliqua pars hanc exceptiuam integrās eſt affirmatiua.ſ.illa homo preter ſoꝛ.currit. Nec valet ꝯſequentia illius ꝓpoſitionis verbū principale negat:ḡ eſt negatiua: Sed oportet addere ꝙ neget a negatione:que eſt pars illius ꝓpoſitionis:ꝛ tunc ſequet ꝙ ſit negatiua(vt patet ab hentiſbero 19 ſophiſmate.) Prima tamen rñſio mihi videt magis ad ꝓpoſitum. Ad quintū aūt ꝛ vltimū argumentū ex dictis ad oppoſitū queſtionis in 2ª ratione rñſio colligi poteſt:ꝑmittendo quid ſit pure negatiuū ꝛ qd pure affirmatiuū:vt in pmo articulo in 3º notato etiam prenotaui. Et tunc dicas fundamentum regule non eſſe ex hoc:quia pure affirmatiua ꝛ pure negatiua ſicut oppoſita:non.n.hoc eſt verum (vt patet de iſtis)homo currit homo nō currit:q̄ poſſunt eſſe ſimul vere. Sed fundamentū ex hoc: qꝛ pure negatiuū eſt negatio nullā inferens affirmatione; dūtem aliquid eſſe.ꝙ ſi ex altera pte ex pure negatiuo ſequeret pure affirmatiuū:ḡ pure affirmatiuū inferret aliquid eſſe.ꝛ idem nō inferret aliquid eē:ꝙre oppoſita de eodem dicerent.ſ. inferre aliquid eſſe ꝛ nō inferre aliquid eſſe:ꝛ hoc pacto idem oppoſitos clauderet conceptus. Sed de pure affirmatiuo nō eſt ſimile:nec.n.dicit pure affirmatiuū quia nullam inferat negationem:oīs .n.affirmatio negationem infert predicati ſibi oppoſiti. Et ſic ipſa non claudit oppoſitos ꝯceptus per illationē negationis:ſicut negatio ꝑpter affirmationis illationem. Concluderet aūt argumentum:ſi ratio ſtrodi per illud mediū teneret:ꝙ affirmatio pura eſſet oppoſita pure negationi. Quare patet rñſio ad argumentū quod ꝛ alexāder tangens inſolutū dimiſit vt ab ipſo poteris videre. Reliqua aūt omnia:que huic queſtioni attinent: ex dictis declarari poſſunt. Taceant igit:qui nouitati ſtudemus dicunt argumenta militare: Si nāq nouitati ſtudēt maledictis parcāt. Quippe iam antiquū ꝛ exoletū eſt maledicere.

Verū 14am 13 ꝛ 14 regule verę ſint.

Q Tales aūt ſunt regulę. Si aliqua conſequentia eſt bona ꝛ ſcita a te eſſe bona:ꝛ antecedens eſt ſcitum:ḡ conſequens eiuſdem eſt ſcitum. Et ſi aliqua ꝯſequentia eſt bona ſcita eſſe bona:ꝛ ꝯſequentia eſt dubium:ḡ antecedens eſt dubiū vel ſcitū eſſe falſum. Circa q̄s regulas argumentādo in pmis oſtendā illas eſſe falſas. Pono.n.caſum ſtrodi.ſ.ꝙ ſint tres homies ſoꝛ. pla.cicero tantū ellongati:vt neſcias diſcernere: q̄s iſtoꝝ ſit ſoꝛ.aut quis ſit pla.vel quis ſit cicero. Scias tn̄ ꝙ in numero illoꝝ triū eſt ſoꝛ.tūc admiſſo caſu poſſibili facio hanc ꝯñtiā ſoꝛ.eſt:ḡ iſte hō eſt ſoꝛ.ꝛ certifico me ſoꝛtē demonſtrare. Et ſic argumētoꝛ ꝯñtia illa facta eſt bona ſcita a te eſſe bona:qꝛ bn̄ ſcis nō poſſe añs verificari pro aliq̄ ſupoſito:niſi ꝯñs pro eodē ſupoſito verificet:ꝛ añs eſt ſcitū:cū bn̄ ſcias ſoꝛ.eſſe:qd ſcis ꝑmarie ꝛ adequate ſignificari ꝑ illud añs.eius tn̄ ꝯñs eſt neſcitū:qꝛ q̄cūq demōſtrato dubitas an ille ſit ſocrates: ſtabit igit aliquā ꝯñtiā eē bonā ꝛ ſcitā:cuius añs eſt ſcitū:ꝛ ꝯñs dubiū vel neſcitum:ḡ regula falſa. Scđo ꝯ caſdē reglas ſic argumētoꝛ. Et pono te credere ſoꝛ.eē mortuū.ſit tn̄ añ te.ꝛ illū credas eē platonē. Tūc facio hāc ꝯñtiā hꝰ eſt ſoꝛ:ḡ ſoꝛ.eſt ſoꝛ.ꝛ certifico me ſoꝛ.demonſtrare.tunc ꝯñtia eſt bona ſcita a te eē bona:cū bn̄ ſcias non poſſe ita eē ſicut ſignificat ꝑ añs q̄n pro tūc ſit ita ſicut ſignificatur ꝑ ꝯñs:ꝛ ꝯñs eſt neſcitū(vt patet ex prima pte caſus)in qua ponit:ꝙ tu credas ſoꝛ.eſſe mortuū.añs tn̄ eſt ſcitū vt ꝓbabit:ḡ regulę ſunt falſę: probat aūt aſſumptū hoc modo.qꝛ iſta ꝓpoſitio eſt ſcita hoc eſt hoc demonſtrato illo homine exiſtente ante te:qui eſt ſoꝛ:ꝛ quem credis eſſe platonem.ergo qualitercūq ſcis illam ſignificare ſcis eſſe. Sed hunc eſſe ſoꝛ.ſcis illam ſignificare:ergo hunc eſſe ſoꝛ.ſcis. Diſcurſus notus:ꝛ ꝑma pars antecedentis deducta fuit:ſecunda vero ſic probatur:qꝛ hoc eſſe hoc ſcis illam ſignificare:ꝛ hoc eſſe hoc eſt hoc eſſe ſoꝛ.ergo hunc eſſe ſoꝛ.ſcis illā ſignificare:que fuit minoꝛ a me ꝓbanda.ꝯſequentia nota per hentiſbeꝝ in tractatu de ſcire in ſolutione primi caſus:vbi docet propoſitionē de ſenſu diuiſo ſic reſolubiliter deducere.q̄re habeo ꝙ antecedēs eſt ſcitum:quia qualitercūq ipſum ſignificat ſcis eſſe:ꝛ idem ſis ſic ſignificare. conſequens autem eſt neſcitum(vt patet ex caſu.ꝛ tamen ꝯſequētia eſt bona ꝛ ſcita eſſe bona:ergo re-

gula nō eſt vniuerſalr̄ vera. ¶ Tertio arguit̄ ſic ponēdo ꝙ ſoꝛ. ſciat q̄ttuoꝛ artes liberales: pla. vero tres tantū: ꝛ ꝙ quilibet illoꝝ ſciat oēs artes liberales apud ipſos eſſe: ſcientē ſoꝛ. ſe ſcire q̄ttuoꝛ artiū. platone vero tres. tūc facio iſtā ꝯñtiā. ſoꝛ. ꝛ pla. ſciunt ꝛ artes liberales: g̃ ille ſunt vere. Deinde ſic argumētoꝛ ſoꝛ. ꝛ pla. ſciunt iſtā cōſequentiā eſſe bonā: cuius antecedēs ab illis eſt ſcitū ꝛ non ꝯſequens: g̃ regula falſa. ꝙ ꝯſequentia ſit ſcita: patet: qꝛ quilibet illoꝝ ſcit nihil ſciri niſi veꝝ. conſequens autem eſſe neſcitū ex caſu ſequit̄. qꝛ ſi ſoꝛ. ꝛ plato ſcirent ſeptem artes liberales eſſe veras: g̃ quilibet illoꝝ ſciret illas eſſe veras: qḋ nolo in caſu eſſe veꝝ: Uolo. n. ſoꝛ. non credere eſſe alias q̄ illas quas nouit. Dices foꝛte tūc antecedens non eſſe ſcitum. Sed hoc pꝛobat̄: quia ſoꝛ. ꝛ pla. ſciunt ſeptem artes liberales: g̃ ipſi ſciunt ſe ſcire illas: ꝯſequentia eſt bona: qꝛ eiſdem euidentijs quibus ſcimus: ſi conſiderauerimus an ſciamus: eiſdē ſcimus nos ſcire. ꝛ antecedens ſtat cū toto caſu: g̃ ꝛ ꝯſequens. ꝛ ſic erit poſſibile aliquā ꝯſequentiam eſſe bonā ꝛ ſcitā: cuius antecedens ſit ſcitum: ꝛ cōſequens neſcitū: qḋ contra regulā erat pbādum.

¶ Quarto arguit̄ ſic h̄ non eſt ſcitum. g̃ hoc non eſt ſcitū. pꝛime ꝯſequente demonſtrato. ꝯñtia eſt bona ab eodē ad idē: ꝛ ꝯſequens eſt neſcitū: cum ad ipſum eſſe ſcitū ſequat̄ idē eſſe neſcitū. añcedēs aūt eſt ſcitū: qꝛ ſcis ꝯñs eſſe neſcitū: ꝛ hoc p anteceden ſic pꝛimarie ꝛ adequate ſignificari. g̃ antecedens eſt ſcitū: qḋ erat pbandū. Huius argumēti deductionē in argumētis ſtrodi clarā inuenies: ideo non inſiſto. ¶ Quinto ꝛ vltimo ſic argumētoꝛ ponendo te credere h̄ falſum aliqs indus eſt patauij. tūc fiat hec ꝯñtia nullus indus eſt patauij. g̃ pꝛeterbus indus nō eſt patauij. ꝯñtia hec bona eſt: nec nō ſcita eſſe bona: Nec. n. te latet ꝙ a ſuperioꝛi ad ſuū inferius diſtributiue negatiue valet argumentū. Et iſtius ꝯñtię ꝯñs eſt dubium: ꝛ tū nec antecedens eſt dubiū nec ſcitū eſſe falſum. nō. n. eſt dubiū: cū eius oppoſitū ſit firmiter creditum: Dubitato aūt vno ꝯdictoꝛioꝝ dubitat̄ ꝛ reliquū: Nec etiā ſcitū eſt añcedēs eſſe falſum. qꝛ ppe non eſt falſum. g̃ aliqua ꝯñtia poterit eſſe bona ꝛ ſcita eſſe bona: cuius ꝯñs eſt dubiū: ꝛ tū nec antecedēs eſt dubiū nec ſcitū eſſe falſum. Quod ꝯtra regulas pꝛo pte negatiua queſtionis a pꝛincipio per qꝫ argumenta deducere nobis in animo fuerat.

¶ In oppoſitum pꝛo regulis argumentabimur. ¶ In pꝛimis pmittendō quid ſit ſcire ppoſitionē ꝯtingentē: hoc. n. eſt firmiter credere verū cuius ſignificatū pmariū ꝛ adequatū ꝛ ſcire illud per talem ppōnem ſignificari. ¶ Scḋo pꝛemitto ꝙ ſi ꝯñtia eſt ſcita: ꝛ antecedens eſt intellectum: ꝙ ꝯñs etiā debet eſſe intellectū. Qḋ ſuppoſitū dupli ci medio pbat̄: nā ſi ꝯñtia eſt ſcita: opoꝛtet ꝙ ſcias intellectū ſeq ex intellecto: aliter ſequeret̄ eſſe poſſibile te ſcire ꝯñtiā: in qua a nō intellectū ſequat̄ ex intellecto: qḋ eſt diſſonū. Et etiā alia ratione pbatur: qꝛ ſi tu intelligis ꝯñtiā: g̃ tu intelligis reſpectū inter antecedens ꝛ ꝯñs: quare etiā intelligis extrema huius reſpectus: aliter poſſes intelligere relationē inter te ꝛ nō intelligibile. Ex qua ſecunda rōne poſita in littera a ſtrodo pꝛo ſcḋo pꝛeſuppoſito roboꝛādo trahunt quidā: ꝙ ꝯñtia eſt reſpectus: cū. d. ſtrodus ſi tu intelligis ꝯñtiā tu intelligis reſpectū: quaſi velint ꝯñtiā valere per h̄ mediū ꝯñtia eſt reſpectus: ſed vt habitū eſt qōne pꝛimaſic iſta ꝯñtia eſt intelligenda vt p h̄ mediū teneat ꝙ ꝯñtia non ſit ſine reſpectu. nō per hāc ppoſitionē ꝯñtia eſt reſpectus. Quibus ſtantibus arguit̄ ſic. ꝯñtia eſt ſcita: ꝛ añs eſt ſcitū: g̃ ſicut ꝯſequēs pmarie ꝛ adequate ſignificat ſcis eſſe: ꝛ ſicut ipſum pmarie ꝛ adeq̄te ſignificat ſcis ipſum ſignificare. g̃ tu ſcis ꝯñs. pma ꝯñtia ſic deducit̄: nā ꝯſequēs eſt vna copulatiua: cuius ql̄z pars ſequit̄ de foꝛma ex añte: g̃ ꝛ totū ꝯñs ſequit̄. Qḋ aūt quelibet pars ſequat̄ declaro: iſtā valet ꝯñtia eſt ſcita ꝛ antecedēs eſt ſcitū g̃ ꝯſequentia eſt ſcita: ꝛ ſicut adeq̄te ſignificat̄ p añs ſcis eſſe. g̃ ſicut ſignificat̄ adeq̄te p conſequēs ſcis eſſe: g̃ de pmo ad vltimū ex añte illo ſequet̄ pꝛima pars cōſequētis. pꝛobat̄ aūt 2a cōſequētia: g̃ ſit in deductione illa: qꝛ ſi cōſequētia eſt ſcita ꝛ ſcis ita eſſe ſicut ſignificat̄ p añs: cū ſcias ex eo qḋ eſt veꝝ non ſeq̄ niſi veꝝ: g̃ etiam ſcis eſſe ita ſicut ſignificat̄ p cōſequēs. Scḋa vero pars deducit̄: nā ſi cōſequētia eſt ſcita: ꝛ añcedēs eſt ſcitū: g̃ cōſequēs eſt intellectū: g̃ ſicut ipſū adequate ſignificat illud ſcis ſignificare. h̄. n. eſt cōſequēs eſſe intellectū. Colligēdo igit̄ fragmenta ne peant ſic arguit̄. cōſequētia eſt ſcita. ꝛ añs eſt ſcitū g̃ ſicut cōſequēs ſignificat ipſum ſcis ſignificare: ꝛ ſic ſcis ita eſſe: ex q̄ ſequit̄: ꝙ cōſequēs ſit ſcitū a deſcriptiōe ad deſcriptū. Hec eſt deductio p verba ſtrodi declarata. Poſt quā ſubiūxit ſtrodus qdā: q̄ ab expoſitoꝛibus nō declarant̄: ꝛ talia ſunt. Uel eedē foꝛme ſolēt fieri ponēdo ꝙ li eſſe rē ſuppoſitā pncipalr̄ ſe hāc cōfoꝛmādo deſcriptionē ppoſitiōis ſcire ad deſcriptionē ppōnis vere vel̄ falſe. Cuius textus ſnia eſt: ꝙ cū valeat iſta cōſequētia ſic cōſequēs ſignificat pciſe ſcis ita eē: ꝛ q̄litercūqꝫ cōſequens ſignificat ipm̄ ſcis ſignificare: g̃ tu ſcis cōſequēs. Siſes modi argumētādi ſolent fieri pbādo nos ſcire aliquā ppoſitionē eē verā vel̄ falſam: ſic factus eſt modus argumētādi pbando cōſequēs eē ſcitū. Ponēdo loco de li eē poſitū in maioꝛi illius conſequentie. Rem pncipalr̄ ſuppoſitam. i. ſignificatā p ppōnē: de q̄ tu vis pbare ꝙ eā ſcias eē verā vel falſam. Cōfoꝛmādo deſcriptionem ppōnis veꝝ vel falſe cū deſcriptiōe ppōnis ſcite: qꝛ ponimus ſignificatū pmariū eſſe veꝝ vel falſum: qḋ in diffinitiōe ppōnis vere includit̄: Et ponimus nos ſcire illud ſignificatū p talē ppōnē ſignificari: qḋ includit̄ in diffinitione ppōnis ſcite: ꝛ ſic nos compamus deſcriptionē ppōnis ſcite cū deſcriptione ppōnis vere vel falſe. Exēpli gratia volo pbare: ꝙ tu ſcias iſtam eſſe falſam tu curris ſic argumentās. Tu ſcis te currere eſſe falſum: Et hoc nō pono loco de li ita eſſe te currere: que eſt res pꝛincipalr̄ ſuppoſita. Addāqꝫ iſtā: Et te currere ſcis pꝛimarie ꝛ adeq̄te ſignificari p illā tu curris: Que eſt conditio ppōnis ſcite: Deinde cōcludo g̃ tu ſcis illam eſſe falſam tu curris. Qui modus argumētādi eſt multū ſiſis huic. Tu ſcis ita eē ſicut ſignificat̄ p cōſequēs: ꝛ q̄litercūqꝫ ꝯñs ſignificat ipm̄ ſcis ſignificare: g̃ tu ſi ſcis ꝯñs: ſed pꝛo ꝯſtructiōe lrę ſcias pꝰ li vel̄ accipi p et. Secū-

do ſcias litteram eſſe corruptā: vbi.n. habet ponendo q̄ debuit habuiſſe ponendo pro. vt vitio impreſſorum fuerint carateres inuerſi. Tūc ꝗ ſic expono vel pro et. Eedē forme ideſt ſimiles modi argumentandi. ſolent fieri ponēdo pro li eſſe. i. loco de li ita eſſe poſitū in prima ꝯſequētia. Rem ſuppoſitā ꝑncipaliter. i. rem ꝑncipaliter ſignificatam ſe hēc. i. eſſe verā vel falſam ⁊ ſic poſſibilē vel impoſſibilē neceſſariā aut ꝯtingētē: Cōformādo deſcriptionē ꝓpōnis ſcite cū deſcriptione ꝓpōnis vere vel falſe. q: in tali ꝓceſſu ex pte maioris pōnis rem ſignificatā eſſe verā aut falſam: q̄ eſt ꝯditio ꝓpōnis vere. Et in minori addis te ſcire illam ſic adequate ſignificare: q̄ eſt ꝯditio ꝓpōnis ſcite: Et eodē mō cōponeres deſcriptionē ꝓpōnis poſſibilis aut īpoſſibilis ſi velles ꝓbare hec te de ꝓpoſitione ſcire: Scḋa ratio ꝓbās regulam talis a me formaꝫ: q: ſi nō valet ſtet oppoſitū ꝯñtis cum añte. ſ. q̄ ꝯñtia ſit ſcita ⁊ añs ſcitū: Et ꝯñs non ſit ſcitū. Quero igiꝫ vnde ſit q̄ ꝯñs non eſt ſcitū: aut enim eſt: q: nō ꝯſideras de ipſo: vel q: ſi ꝯſideras illud nō ītelligis. vel potius q: ſit falſuꝫ. ſed nullū hoꝝ pōt dari: ḡ ꝯñs eſt ſcitū. Non pōt aūt aliqḋ hoꝝ dari. nō primū: q: ſi ꝯñtia eſt ſcita: ḡ de ꝯñtia ꝯſideras: ḡ ⁊ de ꝯñte: ex cuius ꝯceptu integratur bono cū ſenſu cōceptus totius ꝯñtie. Nec recte dices q̄ ꝯñs nō eſt intellectū: q: nec ꝯñtiam intelligeres pte principali nō intellecta: ⁊ ſic ꝯñtia non eſſet ſcita. Nec dicas tertiū: q: antecedēs nō eſſet ſcitū. ꝯñte nāꝗ falſo exiſtente antecedēs itidē falſum / quare neſcitū: cū nihil ſciaꝫ niſi veꝝ: Quacūꝗ ḡ cauſa data: ꝑpter quā ꝯñs eſt neſcitū: ſequiꝫ oppoſitū vnius ptis antecedētis: ḡ regula vera: q: ꝯdictoriū ꝯñtis cū altera pte alterius ptis infert oppoſitū. In hac qōne tres articulos determinabo. In primo notāda regulas limitantia ponā. ¶ In ſcḋo primi principalis argumentū ꝑtractabo. Tertio aūt que oppoſita ſunt argumenta diſſolnā. ¶ Gratia igiꝫ ꝑmi ꝓpoſiti. Nota primo regulā de ꝯñtia affirmatiua ⁊ nō negatiua ſignificāte iuxta ꝓceſſam oīum ptiū ſignificationē: cū añs ⁊ ꝯñs nō ſunt amphibologica vel equiuoca. intelligaꝫ iuxta id: qḋ in ꝯſilibus articulis ꝓuocatur. quoꝝ exēpla ⁊ rōnes. q. 8ª repetanꝫ. ¶ Secundo nota dr̄iam eſſe inter ꝯñtiā ſcitā: ⁊ ſcitā eſſe bonā: nā ꝯñtia dr̄ ſcita cū qualitercūꝗ primarie ⁊ adequate ſignificat ſcis eē ⁊ ſic eā ſcis ſignificare. Ad h̄ aūt q̄ ꝯſequentiā ſcias eſſe bonā ſatis eſt vt illam credas eſſe bonā ⁊ reuera ſit bona. ſiue ſicut illa primarie ⁊ adequate ſignificat ſcias eā ſignificare ſiue neſcias. Ex quo ſequiꝫ q̄ poſſibile eſt te ſcire intellectum a te bene ſequi ex nō intellecto a te. Sicut poſſibile eſt te h̄ credere ⁊ cū h̄ q̄ ita ſit. Et ſi adducit ſtrodus: qui in ꝓbatione regule videtur h̄ hēe pro incōuenienti: Dico ſtrodū ſic eſſe intelligendū q̄ nō ſit poſſibile me ſcire ꝯſequentiā in qua nō intellectū ſequaꝫ ex intellecto. Ideo de induſtria vt darē ſniam ſtrodi in prima rōne ſcḋi preſuppoſiti dixi: aliter ſequereꝫ q̄ eſſet poſſibile te ſcire ꝯſequentiā: in qua a non intellectū ſequaꝫ ex itellecto. ¶ Tertio nota q̄ licet illa ſint dr̄ia: tamē multociens vnū pro altero accipiꝫ: Qḋ teſte hentiſbero fieri poſſe docemus: qui in tractatu de ſcire in ſolutione ſcḋi caſus. d. nō ꝯcedo illam ꝯñtiā: q: ſciā illā eē bonā. ibi. n. accipit ſcitā eē bonā pro ſcita: q: aliter male dixiſſet: qua. n. rōne ꝯſequētia in eo caſu eſt bona: eadē rōne ſequiꝫ vt ſcias illam eſſe bonā: cū optime teneas cām: ꝑpter quā ſit bona: ſed ibi accepit ꝯñtiā ſcitā eſſe bonā pro ſcita: ⁊ hoc mō recte. d. q̄ illam ꝯñtiā. a eſt veꝝ ḡ hoc eſt veꝝ. demōſtrato a. ſciri eſſe bonā repugnat caſui. Sic ⁊ ſtrodus in ꝓpoſito accepit ꝯſequētiā ſcitā eſſe bonā pro ſcita: q: aliter regula falſa eſſet: ſtaret nāꝗ ꝯñtiam eſſe bonā ⁊ ſcitā eſſe bonā: q: illi crederes auctoritate ꝓceptoris motus: cuius añcedēs eſſet ſcitū: ⁊ ꝯñs grecum nō intellectū. Nec tūc oporteret addere li merito tue cognitionis: quē ponit a ꝑgulēſi. nā cū iam dixerit ſcita. Intelligit vt ſit merito tue cognitionis intellecta: hoc. n. vt ſit ſcita requiriꝫ: licet nō ſit neceſſaria ꝯditio vt cōſequētia ſit ſcita eſſe bona. ¶ Quarto nota q̄ ꝑgulenſis ⁊ alij moderniores notāt regulā intelligi in caſu: in q̄ ꝯñs nō repugnat ſciri. ꝑpter iſtas ꝓpōnes ⁊ ꝯñtias. h̄ eſt neſcitū ḡ h̄ eſt neſcitum. h̄ eſt dubium ḡ h̄ eſt dubiū. oīs ꝓpoſitio ſcita eſt affirmatiua ḡ nulla ꝓpoſitio ſcita eſt negatiua. Sed ꝓma exēpla nō placent. q: ſatis ꝑ ꝓbores limitationes ſm mentē ſtrodi: cuius expoſitores ſumus: ſoluunꝫ: Diceret. n. illas nō eē ꝯñtias: nedū q̄ ſint bone q: ps ꝓpōnis: q̄ eſt terminus diſcretus: nō pōt pro tota ſuponere. Poſterius tā exēplū ſatiſfacit ad ꝓpoſitū. iō rōne illius: ſi placet: adde limitationē q̄ ꝯñs nō repugnat ſciri. Poſſet tū ꝓbabiliter negari q̄ añs ſit ſcitū: ⁊ dicendū q̄ ſi eſſe ſcitum repugnat ꝯñti: illud idē repugnat ⁊ añti. q: dicā nō eſſe poſſibile ꝯñtie ſcire añs eē ſcitū ꝯñte exñte neſcito. Et ſi hec pticula eſt neceſſaria dicā in primis regulis illam eſſe ſtr̄ intelligēdā: ⁊ q̄ nō incōuenit ꝯñtie bone añs eſſe veꝝ ⁊ ꝯñs falſum: cū repugnauerit ꝯſequens eſſe veꝝ. Tu ꝯſidera in his: que cum ꝓbabili proteſtatione innouaui. ¶ Quinto nota ꝑgulēſē ⁊ gaetanū addere huic regule ꝯditionē hāc. ſ. niſi decipiaris credēdo ex vero ſequi falſum: q: cū ſic putares: ſtaret ꝯñtiaꝫ aliquā eſſe ſcitā a te: cuius añs ſit ſcitū: ⁊ ꝯñs creditū eſſe falſuꝫ. Que pticula ab alexādro deridet dicente implicare ꝯdictionē: q̄ aliqs credat in ꝯſequētia bona ex vero ſequi falſum: Sed certe ipſe eſt imaginationū paup. Satis nāꝗ poſſibile eſt q̄ quis credat oēm ꝯñtiā factā a viro docto eſſe bonā: ⁊ cū hoc credat doctis licere ex veris falſa deducere: quare ⁊ poſſibile eſt quēpiā credere ex vero ſequi falſum. Sed q̄ habeat diſtinctū conceptum ꝯñtie bone: ⁊ q̄ credat in ꝯñtia bona ex vero ſequi falſum id puto penitus impoſſibile. nec iſto mō putandū eſt eos intellexiſſe. Sic igitur ex notatis regule intelliganꝫ. Si aliqua ꝯſequentia eſt bona / ⁊ ſcita / affirmatiua / ſignificās iuxta cōpoſitionē ſuaꝝ partiū preciſe ſignificātiū / cuius antecedens principale / ꝓpoſitio vna / eſt ſcitum / conſequens principale / ⁊ vnū / eſt ſcitū: dūmō nō decipiamur ex vero credendo bene ſeq̄ falſum. Pro alia vero regula addas oībus his ꝯditionibus repetitis pticulā hāc aut añs eſt creditū eſſe falſum propter vim ꝗnti argumēti. Et ſic legaꝫ ſi aliq̄ ꝯñtia eſt bona affirmatiua ſcita. ſignificās ꝓciſe ex par-

ſtium cōpoſitione: cuius ꝯñs principale vnum eſt dubiū: añs principale vnū eſt dubiū vel ſcitū eſſe falſum aut creditū eſſe falſum: dūmō q̃s nō exiſtimet in ꝯñtia bona ex vero ſequi falſum. Nec addā merito tue cognitōis: q2 ícludit in li ſcita. Nec ſimiliter niſi ꝯñs repugnet ſciri ꝓpter illa: que in q̄rto notando declaraui. Expedito ꝑmo articulo ſm pro materia ꝑmi ꝑncipalis examinem9: Que in duabus ꝯſiſtit ꝓpōnibus. Nā ꝑmo .d. ſtrodus ꝙ ſi demōſtrat pla. aut cicero quocūq3 iſtoꝝ demōſtrato dubito an iſte ſit ſoꝛ. Si vero ſoꝛ. demōſtretur quocūq3 iſtoꝝ demōſtrato .d. ſe ſcire ꝙ iſte eſt ſoꝛ. ⁊ negat ſe dubitare an iſte ſit ſoꝛ. qḋ eſt ſm dictū. Cōtra q̃ ſunt difficultates ꝑmo q2 vī ſtrodus implicare ꝯdictionē in ſuo ſmone. Nā .d. ſi demōſtrat pla. ⁊ cicero ꝑmo dubitat an iſte ſit ſoꝛ. ſecundo quocūq3 demōſtrato ſi demōſtrat ſoꝛ. ſit ꝙ iſte eſt ſoꝛ. Quero igit an vltra ſoꝛ. aliq̄s demonſtret an nō: ſi demōſtrat: ḡ ex ꝑmo dicto habet dubitare an iſte ſit ſoꝛ. dēmōſtrato adhuc ſoꝛ: q2 vltra ſoꝛ. ponit aliud demonſtrari. Si aūt nihil ponit vltra ſoꝛ. demōſtrari. videt falſo dici quocūq3 iſtoꝝ demonſtrato dubitas an ille ſit ſoꝛ: q2 cū li quocūq3 iſtoꝝ demōſtrato ſit ablatiuus in ꝯñtia: Aut ꝓbabitur p ꝯditionalē ⁊ erit fallacia: cū ſtet oppoſitū cōſequentis cū añte. aut p tꝑalem aut p cauſalem ꝓbabit ⁊ oēs erūt falſe: ex quo implicabūt ꝓpōnem falſam. ſ. quocūq3 iſtoꝝ demōſtrat. vt patet ꝓbanti ablatiuū in ꝯñtia p tꝑalē aut p cauſalē. quā ꝓbationē breuitatis cauſa in ꝑſentia ꝑtermittā. Scḋa dubitatio maioꝛ eſt: q2 ſicut .d. demonſtrato ſoꝛ. ſe ſcire ꝙ iſte eſt ſoꝛ. ita deberet dicere demonſtrato platone ⁊ cicerone ſe ſcire iſtū nō eſſe ſoꝛ. ⁊ nō dubitare ſicut dubitauit. Pro quaꝝ difficultatū ſolutione nota iuxta doctrinā hentiſberi: quā a ſtrodo nō alienā exiſtimo. in tractatu de ſcire in q̄rto caſu. Aliud eſſe dicere: hec eſt mihi dubia: h̄ eſt h̄: ⁊ aliud dubito h̄ eſſe h̄. Et ſimiliter dico nō idē eſſe hec ꝓpō eſt ſcita h̄ eſt ſoꝛ. ⁊ ſcio h̄ eſſe ſoꝛ: nā quocūq3 iſtoꝝ demōſtrato p ſbm huius ꝓpōnis h̄ eſt ſoꝛ. excepto ſoꝛ. iſta nō eſt ſcita a me h̄ eſt ſoꝛ: licet ſemp ſciā iſtū eſſe ſoꝛ. ſocrate demōſtrato quocūq3 p ſbm ꝓpōnis demōſtrato. Sicut ſi ſenſu demōſtrem hoīem: p ſbm aūt cuiuſlibet ꝓpōnis aſinū: adhuc ſcio ꝙ iſte eſt hō demōſtrato ad ſenſū hoīe vel ad intellectū: licet iſta nō ſit ſcita a me h̄ eſt hō. Quo ſtāte dico ad argumētū ſtrodū h̄ intēdere: ꝙ quocūq3 demonſtret p ſbm alicuius ꝓpōnis adhuc ad ſenſum ſoꝛ. demōſtrato ſcio ꝙ iſte eſt ſoꝛ: licet iſta non ſit ſcita h̄ eſt ſoꝛ. Quū ḡ queris an demōſtrē tm̄ ſoꝛ. an illud rñdet ꝙ vtrūq3 ſtat cū toto caſu. ſi teneamus aliquid aliud a ſoꝛ. demōſtrari. Intelligo ipſū demōſtrari p ſbm huius ꝓpōnis h̄ eſt ſoꝛ. Et cū ex iſto infert dubitādū eſſe an iſte ſit ſoꝛ. demōſtrato ſoꝛ. Rñdetur negādo h̄ ſequi: ſed tm̄mō ſequit iſtā eſſe dubitādā vel ſaltē dubiā aut neſcitā. ſ. h̄ eſt ſoꝛ. Nota tm̄ ꝙ vbi demonſtret aliud a ſoꝛ. p ſbm huius ꝓpōnis h̄ eſt ſoꝛ. non erit ꝯñs huius ꝯñtie bone ſoꝛ. eſt aliquis iſtoꝝ ḡ iſte eſt ſoꝛ: q2 iam fuit ſuppoſitū p certificationē idem demōſtrari p ſbm añtis ⁊ ꝯñtis. Stat etiā in caſu ſolū ſoꝛ. demonſtrari. Et tunc dico ꝙ illa eſt vera quocunq3 iſtoꝝ demōſtrato dubitas ⁊c. Et cū arguit ꝙ ſit falſa per ꝓbationē ablatiui in ꝯñtia. reſpōdet dicēdo magiſtrū p illā intellexiſſe vnā aduerſatiuā: ad cuius veritatē non requirit veritas ptis determina. c. Et erit aduerſatiua hmōi. ſ. q̄uis quilibet illoꝝ p ſbm alicuius ꝓpōnis demonſtret: tm̄ ſcio ꝙ iſte eſt ſoꝛ. demōſtrato ſoꝛ: ⁊ dubito an iſte ſit ſoꝛ. demōſtrato pl̄one ⁊ cicerone ſenſu. Et intelligo | vt rñdēdo ad ſcḋm videbit | dubitare pro neſcire. Ex illa aūt aduerſatiua nō ſequit quēlibet illoꝝ demōſtrari: vt ex ꝑmo argumento per tꝑalē aut cauſalē ꝓbando videbit. Et h̄ pacto ad ꝑmā difficultatē rñſum velim. Ad ſcḋam vero varij ſunt modi rñdendi: qui cōiter a doctoribus ponunt vt patet a pgulenſi dubio. xij. Et eorum vnus eſt: ꝙ cū ſtrodus dubitat a iſte ſit ſoꝛ. demōſtrato pla. ⁊ cicerone: intellexit de ſenſitiua demōſtratione: cum aūt .d. poſtmodū ſtrodus ſe ſcire ꝙ iſte eſt ſoꝛ. demōſtrato ſoꝛ. tūc intellexit magiſter de intellectiua demōſtratione. Scḋs aūt modus .d. ſtrodū dubitare nulla facta certificatiōe: q̄ reddamur certiores quid demōſtret. Si vero poſtea concedit ſe ſcire ꝙ iſte eſt ſoꝛ. demōſtrato ſocrate certificatus quid demōſtretur illud ꝯcedit. Tertius modus eſt ponēs duplicē demōſtrationē abſolutā ⁊ ꝯditionatam: q̄re ſi ſtrodus ꝑmo loco dubitat intellexit ſe dubitare abſoluta demōſtratione: ſcḋo vero loco nil dubitat demonſtrādo ꝯditionate. Sed certe dubito demōſtrata q̄nis iſtaꝝ rñſionū ⁊ quis demōſtratione an aliq̄ illaꝝ fuerit ad intentionē ſtrodi. Omnis. n. diuiſio fit de aliq̄ vno cū ḡ .d. q̄cūq3 iſtoꝝ demōſtrato ⁊c. Et diſtinguit an demōſtret ſoꝛ. an pla. vel cicero. ſi diuiſio debet bñ fieri oportet demonſtrationē vno modo accipi. aliter diuiſio nō eſſet circa aliqḋ vnū. Hec aūt ratio cōiter ꝓcedit ꝯ q̄libet illaꝝ rñſionū. Et facit me exiſtimare illaꝝ nullā eſſe ad intentionē auctoris ſalua ſemp tātoꝝ viroꝝ reuerētia. Verū h̄ tractemus de mēte ſtrodi. h̄ non poſſum ego adducere rationes demonſtratiuas. ſi nāq3 certe vellemus ſcire q̄d ſenſerit ipſe reuocādus eēt ab inferis. Aliter tm̄ expono ꝑnotando dubitare dupliciter accipi vno mō pro neſcire. alio mō pro actu intellectus vergētē ad vtrāq3 ptē ꝯdictionis: Scḋm ꝑmū modū cōit ad falſa nobis ꝓpoſita tāq̄ vera: cū nobis notū erit illa eſſe falſa inſtāte argumētāte dicimus / tu tā certe affirmas hāc ꝓpoſitionē ego vero eā dubito. Et iuxͣ hūc modū loq̄ndi demōſtrato pla. vel cicerone .d. q̄cūq3 iſtoꝝ demōſtrato dubito. i. neſcio an iſte ſit ſoꝛ. demōſtrando ꝯtinue abſolute ⁊ ad intellectū cū pari itidem certificatione: ſed q̄cūq3 alio per ſubiectū ꝓpōnis demōſtrato adhuc ſcio ꝙ iſte eſt ſoꝛ. demonſtrato ſocrate. Et h̄ ſatis fuit ſtrodo ad ꝓbādumq3 aliq̄ ꝯñtia ſit bona ⁊ ſcita. cuius añs ſit ſcitū: ⁊ ꝯñs neſcitū ſiue mō ſit dubiū ſiue creditū eē falſum. Verū tm̄ demōſtrato platone debet negare ꝯñtiā eē bonā vt rñdēdo videbit. Quare patet accipiēdo dubitare pro neſcire argumētum nō hēre vim: ſed ſi ſtrodus itellexiſſet p dubitare actū dubiū ad q̄libet ptē ꝯdictionis nō video modū ſtrodo ꝯſentaneū: q̄ ſoluat argumētū a lr̃a rñſionē elliciendo. Nota tm̄ me nō negare demōſtrationē ſenſitiuā ⁊ intellectiuā ſm ſtrodū: imo ipſā ponit dū .d. ſe ſci-

re q̄ ſaturnus eſt ſaturnus: licet neſciã q̄s plane-
ta ſit ſaturnus: Sed dico ipſam non eſſe ad ꝓpoſi-
tum ꝑncipalis dubitationis: Sicq̄ credo mentẽ
ſtrodi breuibus ⁊ claro modo exponendam eſſe.
Tertio deinde ſatiſfacientes articulo ad argumẽ-
ta rñdeamus: ¶ Ad primum cũ ſit iſta ꝯñia ſoꝛ.
eſt: ğ iſte hõ eſt ſoꝛ: dr̃ negãdo ꝯñiã. Et h̃ ẜm ſtro-
dũ tenentẽ hunc terminũ ſoꝛ. ſi mere ſbalr̃ ſignifi-
cat: eſſe equocũ ad plures: q̃bus h̃ nomen impoſi-
tum eſt: ſi vero accidẽtalr̃ huic equiualet qḋ dico
vocatũ ſortes. ⁊ tũc ꝯñia nil v3: arguit̃ enim a ſu-
periori ad ſuũ inferius ſine diſtributione. Sed ꝯ
viã hãc ſtrodi eſt hẽtiſb. in 4° primi ſophiſmatis.
qui vult ꝯñiã eſſe ꝯcedẽdã. d. n. vnũ tm̃ eſſe ſoꝛ.
vel fuiſſe: ⁊ eſt ille: cui ꝑmo nomẽ h̃ fuit impoſitũ:
alij vero nec ſunt nec erũt ſoꝛ: l3 ſic vocent̃: ⁊ vo-
calis hec ſit vera h̃ eſt ſoꝛ. Cuius fundamẽtũ eſt:
q2 vult li ſoꝛ. autẽtice illud ſignificare: cui ꝑmo eſt
impoſitũ nomẽ: alia vero ex impoſitione nõ autẽ-
tica: Quare cũ ꝯcedere ⁊ negare circũcernãt au-
tenticũ ſignificatũ: nõ vult ꝯcedere q̄ iſte ſit ſoꝛ.
Quia vero ꝓpõnẽ eſſe verã antiquũ nõ notãt ſi-
gnificatũ: ſed modernũ: etiã ꝯcedit tales ꝓpõnes
vocales eſſe veras. Sicut ſi li hõ ⁊ li aſinus po-
nerent̃ ꝯuerti negaremus iſtã ꝓpõnem hõ eſt aſi-
nus. ⁊ ꝯcederemus ipſam eſſe verã. Poſſet ⁊ rõ-
hec ꝯfirmari: q2 ſoꝛ. eſt terminus diſcretus ſbalis:
ğ vni tm̃ cõpetit ⁊ non pluribus. Si tñ ſtrodũ ſi-
cut debemus: ſubſtẽtare voluerimus | Dicemus
terminoꝝ duplicẽ eſſe maneriẽ: quidã. n. ſunt rem
vl̃r ſignificantes ẜm impoſitionẽ a toto idiomate
habitã: ⁊ hi ſunt termini cões. qui ſi in ꝓpõne cõ-
ponant̃ nõ faciũt ꝓpõnẽ ꝯcedendã: niſi ex autenti-
ca impoſitione: nõ aũt ex noua ⁊ aduenticia: q̃les
ſunt hi termini hõ aſinus ⁊ alij termini noti. Qui-
dam vero ſunt terminoꝝ ſuã ſignificationẽ a qua-
cũq̄ impoſitione equalr̃ ẜuãtes: quales ſunt ter-
mini diſcreti. Ex q̃bus põt ꝯcedi q̄ plures ſũt: de
q̃bus hec dictio ſoꝛ. dũ ꝑdicat̃ facit ꝓpõnẽ: ad quã
rñdẽdũ eſt ꝯcedo. Et nõ eſt idem de li aſinus ⁊ li
ſoꝛ. ex diſtinctione terminoꝝ data. Ad confirma-
tionẽ aũt dicemus dictionẽ hanc ſoꝛ. eſſe terminũ
diſcretũ: ⁊ plura ſignificat: nec illud inconuenit:
dum terminus diſcretus illa ſignificauerit ẜm di-
uerſas rões: nec vnq̄ multa ẜm vnã rõnẽ ſigni-
ficat: qḋ dico ꝓp dictionẽ equocã cõe3 vt li canis:
l3. n. ſignificat multa diuerſis rõnib9. canes tñ la-
trabiles: qui multi ſunt: vna rõne ſignificat: ideo
nõ eſt diſcretus ſed cõis. Ex his igit̃ ſtrodus põt
apte ſuſtineri ꝯñiã ꝓpoſitã negando: q2 plures
poſſet eſſe: de q̃bus in ꝓpõnibus ꝯcedẽdis hec di-
ctio ſoꝛ. ꝑdicat̃. Si tñ in añte addat̃ hec particula
aliq̄s iſtoꝝ triũ: vt dicamus ſoꝛ. eſt aliquis iſtoꝝ
triũ: ğ iſte hõ eſt ſoꝛ. demõſtrato ſoꝛ. ⁊ cũ certifica-
ueris demonſtrari: ꝯcedã ꝯñiã eſſe bonã ⁊ ſcitã:
⁊ añs cum ꝯñte eſſe ſcitũ. quia demonſtrato ſoꝛ. ⁊
certificatione facta: q̄ ſoꝛ. demõſtretur: ego ſcio q̄
iſte eſt ſoꝛ. demõſtrato mihi ſoꝛ. l3 neſciã q̄s iſtoꝝ
ſit ſoꝛ: q2 neſcirẽ ſenſu aliquo tibi ſortẽ oſtendere:
Et cũ dicebat̃ quocũq̄ iſtoꝝ demõſtrato tu dubi-
tas an ille ſit ſoꝛ. Rñdet̃ q̄ demõſtrato ſoꝛ. ſcio q̄
iſte eſt ſoꝛ. quẽcũq̄ poſtmodũ ꝑ ꝓpõnem demon-
ſtres. S3 demõſtrato platone ⁊ cicerone dubito

.l. neſcio q̄ iſte eſt ſoꝛ. nõ tñ ꝯñs eſt dubiũ idest ne-
ſcitũ: ꝓpterea quia ꝯñs nõ ſic ſignificat: Ex quo
vis ẜm ꝯñtis demõſtrare mihi ſoꝛ. pro quo ſuppo-
nit ẜm añtis: ⁊ ſic ad ꝑmũ argumentũ ſit rñſum.
¶ Ad ſcdm̃ aũt admiſſo caſu nego q̄ añs ſit ſcitũ.
Et ad ꝓbationẽ iſta eſt ſcita a te h̃ eſt h̃ eodẽ de-
mõſtrato. Cõcedo. Et cũ infert̃ ğ q̃litercũq̄ ſcis
eã ſignificare ſcis eẽ. Rñdet̃ negãdo argumẽtũ:
qḋ declaro triplici rõne. Primo iſta eſt ſcita nul-
lus hõ eſt aſinus: ⁊ tñ aliqḋ eius ſignificatũ nõ eſt
ſcitũ: q2 hoĩem eſſe aſinũ ſignificat negatiue tñ: ⁊
hoc nõ eſt ſcitũ. Scḋo q2 iſta hõ eſt aĩal ſignificat
hoĩem eſſe aſinũ diſiunctiue: ⁊ tñ eſt ſcita h̃ ſuo ſi-
gnificato qḋ ſcis eã ſignificare exiſtente neſcito.
Tertio q2 in caſu huius argumenti h̃ eſſe ſoꝛ. ſci-
res eſſe: q2 h̃ eſſe ſoꝛ. ſcires ꝑ illã ꝓpõnẽ ſignifica-
ri. Illud. n. qḋ: qḋ eſt h̃ eſſe ſoꝛ. ſcis ꝑ illam ꝓpõnẽ
ſignificari. Et ſi dr̃ ꝯñiã negatã eſſe hẽtiſberi in
tractatu de ſcire in reſponſione ad tertiũ ꝑncipa-
le. Dicã illã ꝯñiã ſic eſſe intelligẽdã. Iſta ꝓpõ eſt
ſcita: ⁊ aliq̃liter ſcis eã ſignificare. ğ q̃litercũq̄ eã
ſcis aſſertiue ſignificare: ſi eã ſcieris ſic ſignifica-
re: ſcis ita eſſe. Et notant̃ dictũ fuit aſſertiue pro-
pter ꝑmũ ⁊ ſcdm̃ argumẽtũ. Dicit̃ aũt: ſi ſcieris
eã ſic ſignificare ꝓpter tertiũ argumentũ: in quo
ſtat robur huius ſcdi ꝑncipalis: l3. n. ſic illã ſciã ſi-
gnificare: nõ tñ ſcio illam ſic ſignificare. Alio ⁊ ſic
mõ ad replicationẽ factã ex auctoritate hẽtiſberi
põt dici hẽtiſbeꝝ. intellexiſſe ſuã ꝯñiam de ſenſu
diuiſo: q̄. ſ. ꝯcludat q̃litercunq̄ eã ſcio ſignificare
ſic ſcio eſſe: Et ſic ꝯcedo q̄ hũc eſſe ſoꝛ. ſcio eẽ. nõ
tñ ſcio ita eſſe q̄ h̃ eſt ſoꝛ. Nec ſequit̃ ex ꝑmo: añs
huius ꝯñtię h̃ eſt ſoꝛ. ğ ſoꝛ. eſt ſoꝛ. eſſe ſcitũ. ¶ Ad
tertiũ breuibus rñdẽdo ꝑmittã ſnĩam hentiſberi
in tractatu de ſcire in fine: ⁊ eiuſdẽ in. xij. ſophiſ-
mate q̄ dñã eſt inter iſtas ꝓpões: iſti ſciũt ſeptẽ
artes liberales: ⁊ iſti ſciũt ſeptẽ artes liberales eẽ
veras. Nam cũ ſit ꝓpõ de ꝓnoĩe demonſtratiuo
in plurali numero cũ verbo affirmatiuo importã-
te actũ mẽtis ⁊ determinãte incõplexum ſignum
complexi: non licet inferre vlẽm affirmatiuã: Si
vero determinet complexũ ſatis l3 inferre. Ideo
ẜm iſta rñdẽdo ꝑmã ꝯñiã factã ꝯcedo: ſed nego
in caſu: in quo ſoꝛ. ſciat tres tm̃ artes: ⁊ nõ credat
alias q̃tuoꝛ eſſe veras: Plato vero ſciat q̃tuoꝛ:
⁊ nõ credat alias tres eſſe veras. q̄ añs ſit ſcitũ ſi-
cut nec ſciũt iſtas eſſe veras. Et ad replicã nego
illud argumẽtũ iſti ſciũt ſeptem artes liberales ğ
iſti ſciũt ſe ſcire ſeptẽ artes liberales: l3. n. in ſingu-
lari numero q̃cũq̄ ſciat. ille ſciat ſe ſcire: non tñ in
plurali ſi iſti ſciũt ipſi ſciũt ſe ſcire: Et h̃ q2 in plu-
rali numero diuerſam facit cõpoſitionẽ relatiuũ:
qñ iungit̃ verbo importãte actũ mẽtis nõ deter-
minãdo cõplexũ verbale: aliã vero cũ determina-
uerit verbale cõplexũ: cũ in ꝑma teneat̃ collecti-
ue: q2 nõ l3 vlẽm inferre: in ſcḋa vero diuiſiue: cũ
liceat vlẽm ſingularis numeri deducere. Põt ⁊
ꝯcedi q̄ iſti ſciunt ſe ſcire ſeptẽ artes ꝓpter rela-
tiuum reciprocũ: ex cuius diſtributione vel alia
quauis ſuppoſitione ſingula ſingulis attribuitur:
Et cũ infert̃ ğ añs eſt ſcitũ ab iſtis: negat̃ argumẽ-
tum: q2 mutat̃ relatiuũ reciprocũ in nõ reciprocũ.
Utraq̄ rñſio eſt bona. prima tñ altiori nitit̃ fun-

clamēto. Ad q̄rtum pōt dici φ regula intelligit̄ vbi nō repugnat ꝯñs sciri. Posset etiā dici φ anꝫcedens nō est scitū: qꝛ licet sciā ita esse sicut illud significat ⁊ intelligā suū primariū significatū: tñ repugnat ipsum sciri: dū fuerit añs: ideo non sequit̄ vt sit scitū. Nulla tñ istaꝝ rñsionū est ad intētionē strodi h̄ loco. Quare aliter dico negādo ꝯñtiam illam esse bonam. licet nō sit mala: qꝛ nō est ꝯñtia: ex quo non habet ꝯñs: cū illud qḋ pro ꝯñte ponit̄ non hēat sēm: cuius cā est: qꝛ ponit̄ pronomen demonstratiuū sine demōstratione: supponit̄ n. prē ꝓpōnis suponere pro tota: sed h̄ nō est possibile: qꝛ tūc posset quis eque cito totū ⁊ prem distincte intelligere. nā si debeat quis distincte intelligere sēm ꝯñtis: qḋ est eius pars. illuꝫ oportet subiecti significatū distincte intelligere: ⁊ h̄ est totū ꝯñs: ḡ distincte prē intelligēdo totū distincte intelligeretur. ¶ Sꝫ ꝫ hāc rñsionē argumētor ꝓbādo ex dictis strodi prem posse pro tota suponere. Primo qꝛ in octaue regule notādo habet hāc ꝓpōnē: aliqua ꝓpō est nō posse esse falsam: qꝛ qñcūqꝫ erit eius subiectū pro tota verificabit̄: ḡ ⁊ subiectum eius pro tota suponit̄: ḡ pars pōt pro toto suponere. penultima ꝯñtia argumēto sic deducit̄: qꝛ verificari est inferius ad suponere. Scḋo probabit̄ eandē ꝯclusionē ex dictis strodi in. xj. ⁊. xxij. regula. in quibus admittit. b. esse totā hāc ꝓpōnē. nullum. b. est verū. ḡ re pars pro tota suponit̄. Tertio in cap. de regulis spālibus cathegoricaꝝ rñdendo ad argumentū ꝓbās istā esse necessariā. oīs hō est aīal. d. ꝓpō est necessaria: que qñcūqꝫ formabit̄ erit vera prē ꝓpōnis nō suponēte pro tota: qḋ nō erat addendū nisi pars posset pro tota ōone suponere. Dicūt aliqui hm argumentū demōstrare: ideo dicūt strodum nō assertiue loquutū fuisse: vt potes ab alexādro videre. Ego aūt in hac materia sic solitus sum distinguēdo rñdere duplicē ponendo prē ꝓpōnis ꝓnomen. s. demōstratiuū ⁊ terminos cōes: hm̄ū nō pōt suponere pro toto: Sed de alijs nihil impedit. Et hoc ꝓbāt argumēta inducta. Et si querit̄ ratio diuersitatis: Dicā esse: qꝛ ꝓnomen significat distincte illud pro quo supponunt. alij vero termini sua suposita nō distincte significāt: ideo non sequit̄ vt eque cito distincte totum intelligā ⁊ prē: qꝛ terminus cōis non distincte totū pro quo suponit representat. In illis aūt tribus locis strodus loquit̄ de termino cōi: ibi. n. d. b. volendo. b. istam esse: nullū. b. est verū: φ si. b. esset terminus discretus: nō grāmatice sibi adderetur signū distributiuū. Et h̄ mō replice contra rñsionē q̄rti argumenti dissoluant. Ad quintū aūt ⁊ vltimū argumentū rñdet̄. Qḋ regula sic debet itelligi. Si aliq̄ ꝯñtia est bona affirmatiua scita significās ex cōpositione priū: cuius ꝯsequens est dubiū: añs est dubiū vel scitū esse falsum aut saltē creditū esse falsum. Et sic patet argumentū nihil cōcludere: qꝛ sicut ꝯñs est dubiū ita añs vel scitū esse falsum aut saltē creditū esse falsum. Nec vꝫ dictū ſmonete: ꝗ ꝓpter h̄ argumentū. d. strodū melius fecisse: si regulā sic posuisset. Si aliqua ꝯñtia est bona ⁊ scita cuius ꝯñs est dubiū añs est dubiū vel negādū: Nā hm strodū in hoc casu nec añs est dubiū: qꝛ creditū est esse falsum. nec est negandū: qꝛ sicut interrogatus hō de re quā credit̄ rñdere debet p verbū credo: non p verbo ꝯcedo: seu nego: ita interrogatus de re quā credit ēē falsaꝫ: debet dicere credo ipsam esse falsam: ⁊ nō ꝯcedere: neqꝫ negare. Sed valeat ratio ꝫ alexādrum non vt concludat: sed vt legentiū ingenia excitet. Illos aūt strodiꝫ: vt a principio ꝓposuimus: penitus ab omniū cauillis sustinebimus.

Verit. 15. vꝫ. 15. ⁊. 16. regule vere sint: q Que sūt. Si aliq̄ ꝯñtia est bona ⁊ scita: cuius añs est dubitādum: ꝯñs nō est ab eodē negādū. Et si ꝯñs ꝯñtie bone ⁊ scite est negādū: añs nō est ab eodē dubitādū. ¶ Et ꝑus argumētabimur regulas esse falsas facta hac consequentia in qua demonstrat̄ semp añs h̄ est dubiū ḡ h̄ est dubiū: cuius añs est dubitādū: cū se ipsum asserat esse dubiū: que est ꝯditio ꝓpōnis dubie ⁊ dubitande: ⁊ tñ ꝯñs est negandū: qꝛ significat primarie ⁊ adequate sicut nō est nec ex aliquo sequit̄. Ipsum aūt significare sicut non est ex h̄ ostendit̄: qꝛ ꝯñs significat añs esse dubium: qḋ nō est veꝝ: ex quo nec dubitas q̄d significet: nec sicut ipsum significat dubitas esse. ḡ aliq̄ ꝯñtia est bona scita: cuius añs est ab aliquo dubitandū ⁊ tñ ꝯsequēs est ab eodē negādū. Scḋo ad idē fiat hoc argumentū ponēdo istas ꝓpōnes ꝯuerti papa loquit̄ hō est asinus. Et facio hāc ꝯsequentiam papa loquit̄ ḡ hō est asinus. Tūc sic argumētor h̄ ꝯsequētia est bona a ꝯuertibili ad ꝯuertibile: scita eē bona: cū scias sic argumētari. ⁊ antecedēs est dubitādum: ꝯsequēs vero negandū: qꝛ impossibile p se: Et etiā qꝛ bene respōdēdo ad ꝯsequēs ꝓpositum dices nego: ḡ ꝯsequēs ē negādū. ¶ Tertio sic argumētemur ponendo tres ꝓpōnes procul: quaꝝ vna sit hec deus est. Alia vero hō est asinus. Sꝫ tertia sit illa pōtifex loquit̄. Tūc fiat hec ꝯsequentia. illa ꝓpō vna demōstrata est illa deus est: ergo illa est scita: ꝯsequētia hec est bona: antecedēs est dubitādū: nollo. n. illas vsqꝫadeo remotas esse vt nō percipias: que sit illa deus est. ꝯsequēs aūt est negādum. qꝛ (vt patet ex casu) q̄libet ꝓpōne illaꝝ demōstrata nescis q̄d illa significat ꝑmarie ⁊ adequate. Quarto ꝫ regulas sic instat̄: Et pono istā tibi ꝓponi dubiū alicui ꝓponit̄: Nesciasqꝫ an alteri aliq̄d ꝓponitur. Tūcqꝫ fiat hec ꝯsequētia. dubiū sorti ꝓponit̄: ḡ dubium alicui ꝓponit̄: Cōsequētia est bona ⁊ scita: antecedēs est dubitādū (vt patet) ⁊ tamē ꝯsequēs negādū: qḋ probat̄. Si. n. esset dubitādū vel esset ꝯcedendū. Cōtra singula argumētor. Primo si dicas φ sit dubitādum. nā cum ex casu nō sit dubitādum. ḡ est dubium: tunc vltra est dubiū: ⁊ ipsum tibi ꝓponit̄: ḡ dubiūꝫ tibi ꝓponit̄: ꝯsequētia ē bona scita: ⁊ antecedēs est scitum ⁊ ꝯcedendū: ḡ ⁊ ꝯsequens est scitū ⁊ ꝯcedendum: ⁊ vltra dubiū tibi ꝓponit̄: ḡ dubium alicui ꝓponitur: ꝯsequētia est iteꝝ bona ⁊ scita ⁊ antecedens est ꝯcedendū: ḡ ⁊ ꝯsequens similiter est concedendū. quare nō dubitandū nec etiā ꝯcedendū est dubiū alicui ꝓponi: quia si esset ꝯcedendū ⁊ tu nō es obligatus: ḡ illud esset scitū: Et tunc sic arguit̄ tu scis dubiū alicui ꝓponi: ⁊ tu nō scis dubiū ꝓponi alteri a te: ḡ tu scis dubium tibi ꝓponi: ⁊ cum nō proponitur tibi alia ꝓpositio nisi illa. du-

biũ alicui ꝓponit.ꝗ illa eſt dubia tunc eſt dubia
nõ ſequẽs.ꝗ nõ eſt ↄcedenda.nec dubitãda(vt ꝓ
baui)ꝗ debet eſſe negãda vt a principio intende-
bamus. ¶ Quinto argumẽtãdo.fiat caſus:ĩ quo
ponat φ quociẽſcũ dubitas iſtã papa mouet la-
bia:φ illa ſignificat primarie ⁊ adequate hominẽ
eẽ aſinũ:quo ſtãte ſic argumẽtemur papa loquit:
ꝗ papa mouet labia:ↄñtia eſt bona ⁊ ſcita:añs eſt
dubitãdũ:⁊ tamen ↄñs eſt negãdũ:ꝗ regula falſa.
Aſſumptũ patet ħ excepto φ ↄñs ſit negandũ:⁊
hoc oſtendit cũ nõ ſit ↄcedendũ(vt patet)nec du
bitandũ:vt ħ nõ oſtendit:q2 ſi eſſet dubitandũ:⁊
quocienſcũ dubitabis illud ſignificabit hominẽ
eſſe aſinũ:ꝗ ꝓpoſitio ſic ſignificãs eſſet dubitãda.
Nec valet ſi dicat illud nõ inconuenire in caſu:in
quo neſciã ꝓpoſitionem ſic ſignificare.ſtringẽdo
nãq caſum ponã φ quocienſcũq illam dubitabis
tenere ſcies illam dubitare:⁊ tũc eandẽ ſcies ſigni
ficare hominẽ eſſe aſinum:tuncq ſublata erit oĩs
fuga. Quare ↄ regulas ꝓbaui poſſe reperiri ↄſe
quentias ſcitas:quaꝝ antecedẽtia ſint dubitãda:
ↄñtia vero negãda vt in principio ꝓbare intende
bam. In oppoſitũ arguit:q2 ſi regule nõ valent:
ſit φ ab.a.ad.b.ↄñtia ſit bona ⁊ ſcita:⁊.a.ſit dubi-
tandũ.b.vero negandũ. Cõtra q2 ſi.b.eſt negãdũ
aut ꝗ q2 repugnans:aut q2 impertinens falſum:ſed
cũ ſcias.b.ſequi ex a:ꝗ eadẽ rõne.a.eſt negandũ:
quare nõ dubitandũ. Cõfirmat añt iſta ꝓbatio ex
ꝓbatione quinte regule. Secũdo ſic regula pro-
batur.q2 ſi antecedẽs eſt dubitandũ iam nullo exi
ſtente caſu:ꝗ ex tibi dubio ipm eſt veꝝ:⁊ ↄñs nul
lo facto caſu eſt negandũ:ꝗ ipſum eſt ſcitũ eſſe fal
ſum:⁊ ſic ſtabit ↄñtie bonẽ ⁊ ſcire antecedens eſſe
veꝝ ⁊ ↄñs falſum. Eedẽ añt ꝓbationes:que.15.
regulã ꝓbãt ⁊.16.ↄfirmãt:q2 ex ↄdictorio ↄclu-
ſionis cũ maiori.15.regule inferẽdo ↄdictoriũ mi
noris.16.regula cõponit. Sic igit q̃ſtio pro quali
bet ſui pte dubia eſt. ¶ In huiuſce aũt q̃onis de
ciſione tres ptes conſuetas attingã. Primo qui
dem regulas limitabo. Secundo primi principa-
lis materiã examinaturus ſum. Tertio vero ar-
gumẽta facillime ſoluã. Primũ igit pſtringen
do:que generalia ſunt primo ꝑnotẽt dicendo re
gulas de affirmatiuis ↄñtijs nõ equiuocis ſignifi
cantibus ꝑciſe iuxta partiũ oĩum cõpoſitionẽ ac
de añcedẽte ⁊ ↄñte totali debere intelligi. ¶ Se-
cundo nota id:qð ⁊ in ꝑcedenti q̃ne huic cogna-
ta dictũ eſt.ſ.regulas eſſe intelligendas:vbi quis
nõ decipiat in credẽdo ex vero ſequi falſum:ſi.n.
hoc quis putaret poſſet faciliter antecedens eſſe
ſibi dignũ dubitari:ↄſequẽs vero dignũ negari.
¶ Tertio nota multũ diſtare inter ſe dubiũ ⁊ du
bitandũ:nõ.n.omne dubiũ eſt dubitãdũ: Utrum
aũt omne dubitandũ ſit dubiũ poſteriori articulo
videbit. Regula igit de dubitãdo fit:⁊ nõ de du-
bio:q2 depoſita ꝓpoſitione dubia:ex qua fiat ↄſe
quentia bona:antecedẽs itidẽ erit dubiũ:ↄñs aũt
negandũ. Et hoc per notandũ ſtrodus expreſſit:
dũ dixit.ſed iſta ↄñtia non valet ſic argumentan-
do: Talis ↄñtia eſt ſcita eſſe bona:⁊ añcedens eſt
tibi dubiũ:ꝗ ↄñs non eſt a te negãdũ. ¶ Quarto
nota φ dubitandũ ⁊ negandũ ſunt termini reſpe-
ctiui:qui ad dubitantẽ ⁊ negantẽ referri debent:

In huiuſmodi aũt argumẽtãdo ab affirmatione
vnius ad alterius negationẽ:niſi ad idẽ referant
ↄñtia nõ valet. vnde nõ valet.iſta ↄñtia eſt bona
ſcita:⁊ antecedẽs eſt dubitandũ:ꝗ ↄñs non eſt ne
gandũ:cũ ſtet ab vno antecedens eſſe dubitandũ
ↄñs aũt ab alio negandũ. Sed bene ⁊ optime ſe-
quit iſta ↄñtia eſt bona ⁊ a te ſcita:cuius antece-
dens eſt a te dubitandũ:ꝗ ↄñs non eſt a te negan
dum. ¶ Quinto nota φ de preſenti regule intelli
gitur:q2 de ꝑterito ⁊ de futuro niſi cũ limitationi
bus valeret ↄñtia. Alie tñ ſũt limitationes addẽ-
de tenendo ampliationẽ alie nõ tenendo amplia-
tionẽ.ex ꝑma nãq poſitione oportet addere iſtas
determinationes aliquãdo erit ita aliquãdo fuit
ita. Scðm aũt aliam poſitionẽ ſatis eſt dicere ↄſe
quens nõ fore vel fuiſſe a te negandũ pro eodem
inſtanti:pro quo antecedẽs fuit vel erit a te dubi
tandũ. His igit prenotatis regule ſic legant. Si
aliqua ↄñtia eſt bona affirmatiua ſcita ſignificãs
iuxta cõpoſitionẽ partiũ ꝑciſe ſignificantiũ:cuius
antecedẽs totale vnũ eſt dubitandũ.i.dignũ dubi
tari ↄñs totale vnũ non eſt ab eodem negandũ.
Et ſi ↄñs eſt negandũ cum ꝑdictis ↄditionibus:
antecedẽs nõ eſt ab eodẽ dubitandũ. Sed contra
has regulas format caſum multaꝝ ptiũ ſtrodus:
quẽ veluti maxime claꝝ pretermittã:ne ſim legẽ-
tibus ob pluritatem nimiã moleſtus. Et in fine re
ſponſionis vult ſtro.hominem interrogatũ de re
quã firmiter tenet debere rñdere p ħ verbũ cre-
do nõ ↄcedendo neq negãdo. ¶ Secũdum tamen
comuniorẽ ſniam iuxta firmã credulitatẽ deberet
ꝓpõni ꝓpoſite annuere ⁊ eã ↄcedere. Scðm de-
inde aſſumẽtes argumentũ primi ꝑncipalis ma-
teriã examinemus: In quo de ↄditionibus ꝓpo
ſitionis dubie mẽtio fit: Ex cuius argumẽti occa-
ſione videndũ eſt:que ſint ↄditiones dubie ꝓpo-
ſitionis:⁊ an eadẽ arguãt ꝓpoſitionẽ eſſe dubitan
dam. Iuxta igit cõmunẽ doctoꝝ ſniam ⁊ maxime
.p.p.dubio.17. Quinq modis ꝓpoſitio dubia di-
citur:vel q2 de ſenſu cõpoſito dubitem an ita ſit ſi
cut illa ꝑmarie ⁊ adequate ſignificat:⁊ iſto mõ du-
bia eſt illa ꝓpoſitio põtifex ſedet. Secũdo mõ dĩ
dubia q2 de ſenſu diuiſo ſicut illa ſignificat dubi-
to eſſe:⁊ iſto mõ illa ħ eſt veꝝ in caſu ſcðo hentiſb.
de ſcire dubia eſt demõſtrato a:qð eſt alteꝝ duoꝝ
ↄdictorioꝝ dubioꝝ:qð eſt veꝝ. Tertio dubia põt
eſſe ꝓpoſitio:quia ſe ipſam aſſerat eſſe dubia:ſicut
illa ħ eſt dubiũ ſe ipſa demõſtrata. ¶ Quarto dicit
dubia cum neſcio quid illa ſignificat:ſicut illa hoc
eſt homo:in qua nõ pono te ſcire quid demõſtret.
Quinto autem modo ꝓpoſitio poteſt eſſe cum ne-
ſcio an illa ſit ſequens an repugnãs.⁊ hoc mõ illa
eſt dubia in.9.caſu hentiſb.tractatu de ſcire.hec
eſt dubia demõſtrata illa hoc eſt homo.vbi ſciam
quid demonſtret:⁊ nihil dubitem eſſe hominẽ:ſed
omne qð eſt homo ſciam eſſe hominẽ:⁊ omne nõ
homo ſciam eſſe nõ hominẽ:⁊ ſciam illam ſignifica
re φ hoc eſt homo:ſed neſcias quid ſit illud hoc:
qð per ſubiectũ oꝛonis ſubiunctiue demonſtrat.
Nam ĩ hoc dubiũ eſt an hec ſequit an repugnat
hec eſt dubia hoc eſt homo:ſi nãq demõſtro illa
eſt repugnans:q2 ſequit illa ſignificat me eſſe ho-
minẽ:⁊ ſcio illam ſignificare φ ħ eſt hõ me demõ-

ſtrato:ꝛ me ſcio eſſe hominẽ:ǵ illa eſſe ſcita:ǵ non
dubiã debes ponere. Sic igiť quinq; modis ꝓpo
ſitio eſt dubia ſm ꝑgulenſem: Cuius dicta carpit
alexãder:qꝛ ꝑgulenſis nõ vult ꝓpoſitionem gre-
cam nõ intellectã eſſe dubiã:cũ tamen habeat ↄdi-
tionem quartã. Et addit ad ꝓpoſitionẽ nõ intelle
ctã nõ eſſe rñdendũ:qꝛ nec Ariſto. rñdet ad equi-
uocã:cui magis videť eſſe rñdendũ. Sed tenẽdo
ꝑgulenſem ad p'mũ dicã propoſitionẽ non oẽm
dubiã dici:cuius ſignificatũ nõ intelligimus:ſed
illam tantũ:quã ex terminis noſtri idiomatis cõ-
poſitã non apprehẽdimus:qualis nõ eſt ꝓpoſitio
greca.ꝛ hoc modo quarta ↄditio eſt intelligenda.
Ad aliud aũt dicam nolle Ariſ. equiuocũ nõ me-
reri rñſionẽ abſolute:ſed nõ debere ad illud vna
rñſione determinata rñdere:ſed prius eſt diſtin-
guendũ: Sed qḋ me magis mouet:eſt argumẽtũ
vnũ fundatũ in dictis hentiſb. in .ꝯ. caſu: Nam d.
ipſe nõ ſequitur illa propoſitio eſt dubia:ǵ illa ſi-
gnificat ſicut dubito eſſe:ſed ſequitur illa eſt mihi
dubia:ǵ illa ſignificat ſicut dubito eſſe vel dubito
eſſe ſicut illa ſignificat: Et ſic videtur duos tantũ
modos ꝓpoſitionis dubię poſuiſſe: In qua ↄſe-
quentia hentiſb. ↄſiderans duos tantũ modos ꝓ-
poſitionis dubię ponã:nã quartus ad ſcðm redu
citur. Tertio aũt dicã propoſitionẽ ſciri eſſe fal-
ſam:ꝛ nõ dubiã:nec apparet incõueniens. Quin-
tus aũt modus ad ſcðm reduciť:qꝛ ſi ꝓpoſitio eſt
in terminis prime intentionis vel impoſitionis:
nũq̃ dubitarẽ propoſitionẽ ſequi vel repugnare
niſi dubitarẽ quid illa ſignificaret:ꝛ ex ↄſequenti
mihi dubiũ eſſet an ſic eſſet veluti illa primarie ꝛ
adequate ſignificat. Si aũt propoſitio ſit in termi
nis ſecũde intentionis veluti illa. hoc eſt dubium
demõſtrata illa. hoc eſt homo. eã nõ reduciť ad ſe-
cundũ modũ:qꝛ neſcio an illa hoc eſt dubium ſe-
quiť an repugnat ob hoc ꝙ re vera neſcio qḋ illa
ſignificat hoc eſt homo:licet aliter poſitũ ſit. Et h
modus dubię ꝓpoſitionis eſt multum deſuetus:
Et ſic patet me ponere tres tñ modos ꝓpoſitio-
nis dubie. licet ꝛ tertius ad ſcðm reduci poſſit:de
quo tñq̃ de eo:qḋ raro accidit nullã fecit hentiſb.
mentionẽ. Hę igiť ſunt ↄditiones ꝓpoſitionis du
bię. Que an ſufficiãt vt ꝓpoſitio ſit dubitãda nũc
dicať ponendo dĩam inter ꝓpoſitionẽ dubiam ꝛ
dubitandã. ſtat.n. ꝓpoſitionẽ eſſe dubiã:ꝛ tamen
ſequi vel repugnare:ꝛ ſic non eſſe dubitandã:ſed
ↄcedendã vel negandã. His aũt dictis addit per
gulẽſis. Propoſitionẽ poſſe eſſe dubitandã ꝛ nõ
dubiã:qḋ caſu conať oſtẽdere ponendo iſtas con-
uerti põtifex ſedet. deus eſt. tũc patet primã eſſe
dubitandã:ǵ ſecũdã:ſ eriã eſt dubitãda ſm ſtrodũ
ſaltẽ.ꝛ tamẽ illa deus eſt nõ eſt dubia. Sed cõtra
inſtat alexãder ꝓbans:ꝙ ſi eſt dubitãda:ſ eſt etiam
dubia. qꝛ dubitandũ vel eſt ſequẽs vel repugnãs
aut impertinens: Si primũ aut ſcðm non erit dubi-
tanda ſed ↄcedenda vel negãda. Si tertium ꝛ ad
omne impertinens rñdendũ eſt ſm ſui qualitatẽ:ǵ
eſt dubia: Et hoc ↄcedit alexãder:ꝛ ſi queris quo
modo ꝑ dubia ſit:negat de oĩbus primis ↄcedẽs
de vltimo tñq̃ ſequẽs: Qui modus rñdendi meo
iudicio optimus eſt: Tamen ſi q̃s pergulenſi affi-
citur hoc mõ alexãdri argumentũ ſoluat. Dicẽdo
ꝙ cum iſta ſit dubitãda põtifex ſedet:illa etiã du-
bitanda eſt. deus eſt. Et cũ queritur an ſequiť an
repugnat an ſit impertinens: Dico ꝙ ſequitur:nec
valet vt arguiť ǵ eſt ↄcedenda:qꝛ licet illa ſequať:
tamen nõ eſt ↄcedenda:non enim omne ſequẽs eſt
ↄcedendũ:ſed ſequens ſcitũ eſſe tale. ꝙ de illa pro
poſitione negatur tñq̃ repugnans preconceſſis.
Uel dicať ſi prius fuiſſet ↄceſſum illam pontifex
ſedet eſſe impertinentẽ:ꝙ illa deus eſt ſecũ per ca-
ſum ↄuertibilis eſt impertinens:licet ↄ̃ria queli
bet:cuius illa eſſet ↄſequens ↄcederetur. Sed cũ
inſtatur ad impertinẽs rñdendũ eſt ſm ſui quali-
tatem: Dicas illud eſſe verũ:niſi ſit impertinens:
de quo nõ ſit facta noua impoſitio de ↄuertibilita
te. Uerũ hec reſpõſio voluntaria:prima vero me
lior:ſed in hoc alexander optime mihi dixiſſe vi-
detur. Sic igitur de ↄditionibus propoſitionis
dubie ꝛ dubitãde iuxͣ principalis materiã ſcðo ar-
ticulo diſputauimus. ¶ Tertiũ demũ aggredien
tes ad primũ argumentũ ſm ſtrodũ negemus il-
lam eſſe ↄſequentiã parte non ſuponente pro to-
to. Uel ſi tenes propoſitionẽ eſſe dubiã:qꝛ talem
ſe aſſerat:dicas antecedẽs eſſe dubitandum:ꝛ ne-
ges ↄſequens eſſe negandũ ꝛ ſignificare ſicut nõ
eſt:qḋ cum probatur negetur ↄſequentia:cum di
mittat modũ propoſitionis dubie ex reflexione.
Si vero placeret propoſitionẽ dicentẽ ſe dubiã
ſciri eſſe falſam:dicere poſſes antecedens nõ eſſe
dubitandũ:nec enim valet propoſitio eſt falſa:qꝛ
ſe aſſerit eſſe falſam:ǵ eſt dubia:quia ſe aſſerit eſſe
dubiã:ex vno.n. ſit inſolubile ex altero vero nõ.
¶ Ad ſecundũ vero duas habes reſponſiones.
hentiſb. nãq; diceret regulam intelligi de ↄſequẽ-
tia autentice ↄcedenda:qualis non eſt illa. Stro-
dus autem diceret ↄſequens eſſe dubitandũ:cum
prius ↄceſſerit antecedens eſſe dubitandũ:ꝓpo-
ſitum tamen ↄſequens nũq̃ dubitaret. ¶ Ad ter-
tium autẽ reſpondetur ꝙ nõ valet hec ↄſequẽtia.
iſta eſt iſta deus eſt:ǵ iſta eſt ſcita ↄtinue illa deus.
eſt demonſtrata. qꝛ forte ſicut etiã in caſu ſuponiť
ego neſcio illam eſſe illam deus eſt. Si tamen ſic
argueret tu ſcis illam eſſe illam deus eſt:quã ſcis
ſignificare preciſe ꝛ adequate deũ eſſe ſcitum a te:
ergo illa eſt ſcita a te cõcedatur conſequentia:ſed
minor negetur tñq̃ caſui repugnãs: Et ſi dicitur,
tibi in primo caſu de ſcire ꝛ dubitare cõceditur:ꝙ
ſi ſcio illam propoſitionẽ:que eſt a:ego ſcio a:licet
.n. neſciã illam eſſe a:ergo a pari ꝛ in hoc caſu de-
bet ↄcedere ſe ſcire illam deus eſt:dum ſciat illam
propoſitionẽ:que eſt illa:licet neſciat illã eſſe illã
deus eſt. Rñ. aliud eſſe in primo caſu. Aliud ve-
ro in hoc caſu:nam in primo caſu omnẽ propoſi-
tionem:que eſt illa deus ſuponit ſe ſcire illã eſſe:
non tamen ſic eſt in hoc caſu:ideo tam illa:que eſt
deus eſt ꝙ̃ illa homo eſt aſinus:eſt dubia:quia du
bito an ita ſit ſicut illa ſignificat:nõ quia ſicut illa
ſignificat dubitẽ eſſe. Et ſic ad tertiũ patet reſpõ-
ſio:quã ſi notabis:hentiſberum in tractatu de ſci
re in ſexto caſu poteris intelligere. ¶ Ad q̃rtũ
varij ſunt modi reſpondendi. Baetanus enim in
tractatu de ſcire dicit illam eſſe concedendã:du-
bium alicui proponitur:nec ſequiť ꝙ ſit ſcita:quia
nõ ſequitur iſta eſt ↄcedenda nõ ſequẽs:ǵ eſt ſci-

ta: Sed oportet addere ⁊ non repugnat ipſam ſciri hoc aũt eſt falſum: repugnat enim iſtam ſciri in hoc caſu: q2 ad ipſam eſſe ſcitã cũ caſu ſequit̃ ipſaꝫ eſſe neſcitã: nã ſi tu ſcis dubiũ alicui proponi: ⁊ ꝑ caſum nõ ſcis dubiũ proponi alteri a te: ergo tu ſcis dubiũ tibi proponi: ⁊ non proponitur niſi iſta: dubium alicui proponit̃: ergo iſta eſt dubia: ergo non ſcita. quare ad ipſam eſſe ſcitam ſequit̃ illam eſſe non ſcitam: quare illam repugnat ſciri: qđ gaetanus intẽdebat. Alexãder aũt ꝯcedit illam eſſe cõcedendã: Et contra gaetanũ candẽ eſſe ſcitam: ⁊ ſimul ac ſemel ſoluit fundamentũ gaetani: ⁊ cõtra ipſum arguitur. B. n. ꝙ cũ conceſſerit dubiũ alicui proponi: ⁊ idem ſciri: non valet iſta conſequentia tu ſcis dubiũ alicui proponi: ⁊ tu non ſcis dubiũ ꝓponi alteri a te: ergo tu ſcis dubiũ tibi proponi: ſicut non valet tu ſcis aliquã mulã eſſe ſterilem: ⁊ non ſunt niſi due mule: ⁊ tu non ſcis hãc mulã eſſe ſterilẽ: ergo tu ſcis hanc aliam eſſe ſterilem. Sint ⁊ duo cõtradictoria tibi dubia: quoꝝ vnũ ſit ſcriptũ patauij: alteꝝ vicentie: non valet tu ſcis alteꝝ iſtoꝝ eſſe veꝝ: ⁊ tu non ſcis ſcriptũ vicentie eſſe verũ: ergo tu ſcis ſcriptũ patauij eſſe verum: ſed ſubſtinendo dictum gaetani dicerem primam conſequentiã valere de materia: quia cũ aliquid ſcio ſi ꝯſidero ſtatim ꝯſtat me ſcire. Et ſi aliquid proponitur in diſputatione ordinata: in qua tu ⁊ alij adſint ſtatim tibi conſtat: cui proponitur: ⁊ ideo ſupponens gae. te ordinatim diſputare concedit hãc conſequentiã tu ſcis dubium alicui proponi: ⁊ nõ ſcis dubium alteri a te proponi ergo tu ſcis dubium tibi proponi. Alia vero non valet: quia non ſtatim cũ ſcis alterum duoꝝ contradictorioꝝ eſſe verum: tibi ꝯſtat quod illoꝝ ſit ſcitum a te eſſe verum: ⁊ itidem de multa dicat̃: quare gaetani poſitio ſatis teneri poteſt. Tertia via rñdendi nr̃a eſt. Concedendo ꝙ ſicut antecedens eſt dubitandum ſic ⁊ ꝯſequens: quare non ꝯſiderãdo an illa dubiũ alicui proponitur ſit vera pro me: ⁊ nõ cõſiderãdo an illa mihi proponat̃: illa remanet dubia pro alijs. ⁊ eſt impertinens. ergo dubitãda ſi primo loco proponit̃. Et cũ dicitur illa eſt tibi dubia ⁊ illa tibi proponit̃ ergo dubiũ alicui proponitur. iſta ꝯſequentia eſt bona ⁊ ſcita ⁊ antecedens nunc eſt ſcitũ. ergo ⁊ ꝯſequens: ꝯceditur totũ: vnde illa propoſitio erat mihi dubia eo ordine proponẽdi: dum non conſiderabã an illa propoſitio mihi proponeretur: cũ primũ aũt conſtauit illam mihi proponi: facta eſt ſcita: Siquis tamen hoc ſupponit in caſu: ablata erit fuga iſta: Sed cõcedatur illã eſſe dubitãdã ⁊ dubiã. Et cum arguitur iſta eſt dubia ⁊ iſta tibi proponit̃: ergo dubiũ alicui proponit̃: cõceditur ꝯſequentia: tũc vltra iſta ꝯſequẽtia eſt bona ⁊ ſcita ⁊ antecedens eſt ſcitũ: ergo ⁊ ꝯſequens: neget̃ ꝯſequentia: ſed oportet addere ⁊ non repugnat ꝯſequens ſciri. qđ in caſu nõ negat̃: Quare patet noua rñſio que ſi optime ꝯſideretur: reſoluta iudicabit̃. Sunt tamen alij ad hoc dicẽtes tãq̃ ad inſolubile: qđ alex. videtur innuere dũ. B. iſta tamen materia ſpectat ad tractatum de inſolubilibus: ſed de his hactenus. ¶ Ad quintũ ⁊ vltimũ dixit alexãder in regula addẽdas eſſe cõditiones quinte regule. ſ. ꝙ ꝯſequens propter rñſionẽ noſtram nõ mutet ſignificationẽ: ſed quoniã mutat: non inconuenit ꝯſequentiã eſſe bonã ⁊ ſcitam: cuius antecedens ſit dubitandũ ꝯſequens vero negandum: Que rñſio ſua ſatis fuit in. 5. regula improbata: Quare melius eſt ponere rñſionem admittentẽ dictum omnium logicoꝝ: ꝙ reſpõſiones ſunt retorquẽde ad idem inſtans: pro quo proponebantur ac ſi nihil eſſet ſucceſſiuũ. que diceret admiſſo caſu ꝙ ꝯſequentia eſt bona ſcita: ⁊ ꝙ antecedens eſt dubitandũ ⁊ ſimiliter cõſequens: Aliud aũt eſt dicere ꝯſequẽs eſſe dubitandũ ⁊ dubitare ꝯſequens: q̃re cum tu argumẽtaris ꝯſequens eſt dubitandũ ⁊ q̃ñcũq̃ dubitabis idẽ ꝯſequens primarie ⁊ adequate ſignificabit hominẽ eſſe aſinũ: ergo propoſitio ſignificãs hominẽ eſſe aſinũ primarie ⁊ adequate eſt dubitãda. Negat̃ ꝯſequentia: quia mutat̃ li dubitandũ in maiori noĩaliter acceptũ in li dubitas vel dubitabis verbum ex p̃te minoris. Nollo. n. in maiori dicere ꝯſequens eſſe dubitandum: q2 dubitẽ aut dubitaturus ſim: ſed quia eſt dignũ dubitari: ⁊ ſic noĩaliter accipit̃ ſicut ⁊ ſupra dictum fuit in. 5. regula. Si aũt vis facere argumentũ habens aliquam euidentiam ſic argumentare. ꝯſequens eſt dubitandũ: ⁊ quãdocũq̃ conſequens eſt dubitandũ ipſum primarie ⁊ adequate ſignificat hominẽ eſſe aſinũ: ergo propoſitio primarie ⁊ adequate ſignificãs hominẽ eſſe aſinũ eſt dubitanda. Concederet̃ aũt tunc ꝯſequentia: ſed minor negaret̃. Et ſi adducit̃ ꝙ ſit caſus negat̃ B. cũ caſus ſit cũ verbo dubito: ⁊ minor cum li dubitandũ: Q2 ſi quis ponat caſum cum li dubitandũ non admittas: eſt. n. impoſſibile de propoſitione ſic ſignificãte: quã ſic ſciueri ſignificare (de iſta. n. loquimur) ꝙ ipſa ſit dubitãda vt materiã intelligẽti ſatis apertũ eſſe poterit. Et ſic ad queſtionẽ ſuis cõpletis partibus patet reſponſio.

Queritur ſextodecimo vtruꝫ ſeptimadecima ⁊. xviij. regule vere ſint: Que habent ꝙ ſi aliqua cõſequentia eſt bona: ⁊ aliquid antecedit ad antecedens: illud antecedit ⁊ ad ꝯſequens. Et ſi aliquid ſequitur ad ꝯſequens ꝯſequentie bone: idem ſequitur ⁊ ad antecedens: Ex quibus alia aduenticia oritur: que. d. ꝙ argumentãdo a primo antecedẽte ad vltimũ ꝯſequẽs ꝯſequentijs intermedijs bonis nõ variatis tenet argumentũ. Q2 aũt iſte regule ſint falſe: ſic oſtenditur: quia vꝫ intelligo B: ergo intelligo C: poſito ꝙ A. ſit hec copulatiua tu es ⁊ tu nõ es: B vero hec alia tu es vel baculus ſtat in angulo ⁊ tu non es. C vero hec cathegorica baculus ſtat in angulo nã cũ ex ſecunda copulatiua de forma ſequitur tertia per diffinitionẽ ꝯſequentie formalis ſi tu intelligis eſſe ita ſicut adequate ſignificat per ſecundã tu intelligis eſſe ita ſicut adequate ſignificat per tertiã: Quare vꝫ intelligo B: ergo intelligo C: ſed antẽcedẽs ꝓcedit iſta intelligo A: que non antecedit ad cõſequẽs: ergo regula falſa. probat̃ aſſumptũ: ⁊ primo ꝙ illa intelligo A. antecedat ad iſtã intelligo B: Deinde ꝓbabo ꝙ non antecedat ad illam intelligo C: nã cũ ab. A. ad. B. ꝯſequentia ſit bona de forma: cũ quelibet pars. A. inferat p̃te B: ſequit̃ ex diffinitione ꝯñtie formalis ꝙ iſta intelligo. a. añcedit ad iſtã intelligo B: ſꝫ ꝙ nõ ante-

cedat ad illã.ſ.intelligo.C.pbaẗ:qδ erat ſcδm pbã
dũ:q2 nũc ab.A.ad.C.ↄ̃ñtia eſſet formalis:qδ eſt
falſum. Scδa ratio ↄtra regulas hec eſt:q2 poſi-
tis regulis ve𝓏 añcederet ad falſum:nã ve𝓏 ante
cedit ad ve𝓏 vel falſum:⁊ ve𝓏 vel falſum antece-
dit ad falſum:ğ p modũ argumẽtãdi de primo ad
vltimũ.ve𝓏 añcederet ad ve𝓏 vl' falſũ. Tertio
datis regulis ex antecedente neceſſario ſequereẗ
ↄ̃ñs ↄtingens:ğ regule ſunt falſe.pbaẗ añcedẽs:
nã te currere añcedit ad te moueri:ſed ad te cur-
rere añcedit te currere vel nõ currere:ğ ad te mo
ueri añcedit te currere vel nõ currere:ſed te cur-
rere vel nõ currere eſt neceſſariũ te moueri ↄtin-
gens:ğ ↄ̃ñtie bone añs eẽt neceſſariũ ⁊ ↄ̃ñs ↄtin-
gẽs:q aũt te currere vl' nõ currere ſit neceſſariũ:
p3:q2 iſta diſiũctiua ſic pᷓmarie ⁊ adeq̃te ſignificãs
eſt neceſſaria.ſ.tu curris vl' tu nõ curris. Quar
to argumẽto2 ↄ̃ regulã:q2 iſta ↄ̃ñtia eſt bona dico
te eſſe aĩal:ğ dico ve𝓏:⁊ ad añcedẽs añcedit iſta di
co te eſſe aſinũ:que non añcedit ad ↄ̃ñs:ğ regula
falſa:Nec añcedenti opus eſt deductione:cum ex
ſe ipſo ſit manifeſtũ. Quinto ⁊ vltimo ↄ̃ regu-
las ſic argumẽto2:q2 ex iſta copulatiua cuiuſlibet
hoĩs aſinus currit:⁊ iſti ſunt oẽs aſini hominis:⁊
oẽs hoĩes habẽtes aſinos vel aſinũ aut aſinã p-
pter ſophiſtas macros ſequiẗ iſte ſingulares ſũẗ
.ſ.iſtius hoĩs iſte aſinus currit:⁊ ſic de alijs:cum
arguitur ab vl'i ad ſuas ſingulares cũ debito me-
dio.⁊ tñ aliqd añcedit ad vl'e:qδ nõ ad ſinglares:
ğ regula falſa.nã ad vl'em cũ codẽ medio pcedunt
ſingulares huius vl'is qlibet aſinus hoĩs currit
cũ eodẽ medio:nã ſequiẗ iſte aſinus hoĩs currit:⁊
iſte aſinus hoĩs currit:⁊ iſti ſunt oẽs aſini hoĩs ⁊
oẽs hoĩes hñtes aſinos:ğ qlibet aſinus hoĩs cur
rit:⁊ iſti ſunt oẽs aſini hoĩs ⁊ oẽs hoĩes hñtes aſi
nos ⁊ oẽs aſini hoĩs:ğ cuiuſlibet hoĩs aſinus cur
rit:⁊ iſti ſunt oẽs aſini hoĩs ⁊ oẽs hoĩes hñtes aſi
nos.maxime in via petri mãtuani in cap.de pba-
tione ppõnis vl'is.Et tñ ille ſingulares non añce
dit ad ↄ̃ñs:⁊ alias ſingulares:q2 nõ ſequiẗ iſte aſi-
nus hoĩs currit ⁊ iſte aſinus hoĩs currit:⁊ iſti ſũt
oẽs aſini hoĩs ac oẽs hoĩes hñtes aſinos:ğ iſti
hoĩs iſte aſinus currit ⁊ iſtius hoĩs iſte aſinus
currit.Nã ſi tu ⁊ ego cẽmus oẽs hoĩes hñtes aſi
nos:⁊ tuus vocareẗ a:meus vero b.nõ v3 ↄ̃ñtia:
q2 pmutatis aſinis.añcedẽs eſſet ve𝓏 ⁊ ↄ̃ñs fal-
ſum:Quare pbaui argumẽtis ſatis apparẽtibus
aliqd antecedere ad añs ↄ̃ñtie bone ⁊ nõ ad ↄ̃ñs:
Et tu eiſdẽ medijs pba aliqd ſeq̃ ad ↄ̃ñs ⁊ nõ ad
añcedẽs:qδ eſt ↄtra regulas ppoſitas. In op-
poſitũ eſt ſtrodus in lr̃a ⁊ ſua ratio talis ſũpta ex
probatione q̃nte regule.Nã ſit q ab.a.ad.b.ↄ̃ñtia
valeat ⁊.c.añcedat ad.a.⁊ nõ ad.b:Si.n.nõ añce-
dit ad b:ſi igiẗ q.c.ſit ve𝓏 ⁊.b.falſum:tũc vltra.c.
eſt ve𝓏 ⁊ antecedit ad a:ergo.a.eſt verum ⁊.b.eſt
falſum:ergo ab.a.ad.b.ↄ̃ñtia non valet:q fuit op
poſitũ prĩme ptis. Scδo arguiẗ pro regula:q2
ſi non eſſet vera ſequiẗ eandẽ propoſitionẽ eſſe ve
ram ⁊ falſam. Nã ſi.a.añcedit ad b:ad qδ nõ ante
cedit.c.antecedẽs ad a:ponaẗ igiẗ q.c.ſit verum ⁊
.b.falſum:pbo ite𝓏.b.eſſe ve𝓏 nam.c.ve𝓏 antece
dit ad a:ergo.a.eſt verum ⁊.a.per dictũ antecedit
ad b:ergo.b.eſt verũ:⁊ ex altera parte dictum eſt

eſſe falſum:ergo eadẽ propoſitio falſificata regu-
la eſſet vera ⁊ falſa:qδ eſt impoſſibile. In hac q̃
ſtione tria ſunt peragenda:Primo.n.regulas li-
mitabo:Scδo examinabo materiã primi princi-
palis.Tertio vero argumẽta ↄtra regulas addu-
cta ſoluenẗ:Iuxta igiẗ regulas exponẽdas.ipſas
de ↄ̃ñtia affirmatiua denoĩata a li ſi ſignificante
ſuã cõpoſitionẽ priũ ⁊ añcedẽte ac ↄ̃ñte vno intel
ligi ex more pmo notabis ⁊ alia ſilr ſupleas gene
ralia:que in prioribus regulis prenotata fuerũt.
Scδo nota q cũ verbũ añcedit importat actũ:
poteſt tñ pro aptitudine poni:⁊ ſic in regula ĩtelli
giẗ:non.n.requiriẗ vt ſi aliqd añcedit ad añs:illud
actu añcedat ad ↄ̃ñs:poſſem.n.ſupſedere ab illa-
tione ↄ̃ñtis:nõ ğ requiriẗ q actu añcedat:ſed ſatis
vt poſſit añcedere:ideq2 intelligẽdũ de hᷓ verbo ſe
qui in alia regula. Tertio nota q aliq̃ ſũt ↄ̃ñtie:
cũ q̃2 añcedẽtibus pñt iungi ppõnes:que nõ pñt
ↄ̃ñtibus aplicari ſuata eadẽ ipſius ſignificatiõe:
vt qñ ↄ̃ñtie ſunt in terminis relatiuis:exẽpli gra
tia iſta ↄ̃ñtia eſt bona pr̃ eſt ğ ſuus filius eſt:⁊ ad
añs iũgi põt iſta filius eſt:ğ ↄ̃ñti eãdẽ ſignificatio
nem ſuãti addi nõ põt:q2 pᷓus relatiuũ reciprocũ
refferebat li pr̃:poſtmodũ aũt li filius. In iſtis ğ
ſufficit q illud añs:qδ ad añs añcedit:ad aliqδ cõ
uertibile cũ ↄ̃ñte añcedat:In q̃ ↄuertibili expri-
mas eãdẽ relatiui relationẽ:añcedet igiẗ illa filius
eſt ad hãc ptis filius eſt.Hec pro regulis pᷓncipa-
libus. Quarto vero pro apẽditia regl'a nota.q
ſi ↄ̃ñtia de pmo ad vltimũ d3 valere o3 ↄ̃ñtias in
termedias.ſ.iter pmũ añs ⁊ vltimũ ↄ̃ñs factas eẽ
bonas:vbi.n.eẽnt male mala eẽt pᷓmi añtis ⁊ vlti-
mi ↄ̃ñtis ↄiunctio:o3 amplius ↄ̃ñtias nõ variari.
Variatio aũt ↄ̃ñtie fieri poteſt dupl'r materialr ⁊
formalr:variaẗ aũt ↄ̃ñtia materialr cũ in 2ᵒ ante
accipiẗ ppõ:q in pᷓori ↄ̃ñte non erat aſſũpta:⁊ iſta
variatio oĩno d3 abeſſe a ↄ̃ñtia de primo ad vlti-
mũ:vñ nõ ſeq̃t nullũ coloratũ eſt ğ aliqδ albũ non
eſt:⁊ vltra aliqδ albũ nõ eſt:⁊ aliqδ ↄgregãs viſũ
eſt:ğ nigrũ eſt:ğ aliqδ coloratũ:q̃re de pmo ad vl
timũ nullũ coloratũ ẽ ğ aliqδ coloratũ ẽ:varianẗ
.n.mãlr ↄ̃ñtie intermedie:q2 in pmo ↄ̃ñte nõ erat
aſſũpta illa ppõ aliqδ ↄgregans viſũ eſt:ğ accipiẗ
in 2ᵒ añte.Caueas igiẗ ne ↄ̃ñtie mãlr varienẗ:cũ
volueris ↄ̃ñtiam de pmo ad vltimũ tenere. Se-
cunda variatio ẽ formal' q̃ dupl'r fieri ↄtigit vno
mõ cũ in ppõne due fuerit note:q̃2 vnã vno loco
exiſtimes eẽ pᷓncipalẽ:aliã vo altero loco.⁊ hᷓ varia
tio mxĩa vitãda eſt.Quapp nõ ſeq̃t.tu es albus l
ğ tu es albus vl' tu es hõ ⁊ tu curris.⁊ vltra ğ tu
curris ſi imaginati fuerimus pmũ ↄ̃ñs eſſe diſiũ-
ctiuã a nota l vel pᷓncipalr:⁊ deĩde ſm añs copula-
tiuã a nota copulationis:nõ l3 de pmo ad vltimũ
ↄ̃ñtiã accipe q2 ↄ̃ñtia ĩtermedia hᷓ mõ formalr va
riaẗ.qui modus faẽ ↄ̃ñtiã nullo mõ valere.Alius
modus variãdi formalr ẽ:cũ eadẽ fuerit nota:l3 ĩ
vna ↄ̃ñtia hipothetica ſit ſub vna rõe ↄcluſa.ĩ po
ſteriori ãt ↄ̃ñtia ſiat ſub alia rõne añs.vñ dicẽdo.
tu es:⁊ tu nõ es.ğ tu es vel baculus ſtat ĩ ãgulo:⁊
tu nõ es.cõſidero hᷓ ↄ̃ñs vt eſt copulatiua cuiꝰ pᵃ
pars eſt diſiunctiua ſequens ex prima pte añtis ⁊
ſecũda ps ex 2ᵃ pte añtis.⁊ vltra tu es vel bacu-
lus ſtat in angulo:⁊ tu nõ es.cõſideraẗ ad inferẽdã

ſtatim|ꝗ baculus ſtat in angulo|nõ ſub ea rõne qua prius:ſed pro quãto eſt vna copulatiua cuius pͣ pars eſt diſiunctiua:ꝛ ſecũda pars ꝯdictoriũ vnius ptis:Et ideo variat formalr:ꝙ variatio nõ ĩpedit ꝯñtiã de primo ad vltimũ valere:ſed impedit illã valere de forma. Nõ.n.valet de forma niſi nullomõ varient ꝯñtie nec formaliter nec materialiter

Quinto nota ꝙ ĩ cathegoricis h formalis vlra variatio nõ ĩpedit formalẽ ꝯñtiã:nã ſequit riſibile currit ꝗ hõ currit ꝗ aĩal currit.q̃re d pͦ ad vltimũ ſequit|riſibile currit ꝗ aĩal currit.lꝫ iſta hõ currit| ſequit ex illa|riſibile currit|p modũ arguendi a cõuertibili ad cõuertibile.inferat aũt illã|aĩal currit| p modũ arguendi ab inferiori ad ſupius. Ratio aũt diuerſitatis.qꝛ in hipoteticis fit cõpatio ptiũ inter ſe nõ ſic aũt in cathegoricis. Si ꝗ varias cõſequentias materialiter vel formalit̃ ꝑmomõ ꝯſequentia nullomõ vꝫ:nec formalr:nec materialit.ſi vero ſecũdomõ formalr variet:ꝛ fiat argumentũ in cathegoricis ꝯñtia põt valere de forma.ſi in hipoteticis ꝯñtia q̃dẽ valet.ſed nõ de forma. Sic ꝗ regule ſi aliq̃ ꝯñtia eſt bona|affirmatiua|lꝫ aliquid añcedit.i.eſt aptũ añcedere ad añs|totũ explicitũ| idẽ añcedit.i.eſt aptũ ad ꝯñs|vel ad ſecũ ꝯuertibile|dũmõ tota ꝯñtia ſignificat iuxta ꝯpoſitionẽ ſuarũ partiũ ꝑciſe primarie ſignificantiũ.Et ſi aliqua ꝯñtia eſt bona|affirmatiua|ſignificans|iuxta cõpoſitionẽ partiũ ꝑciſe ſignificantiũ|lꝫ aliq̃d ſequit ad totũ ꝯñs|illud ſequit.i.eſt aptũ ſequi ad añs|vel ſaltẽ aliq̃d cõuertibile cũ illo eſt aptũ eſt ſequi ad añs.Ex q̃bus alia ſequit regula ꝙ arguendo a pͦ añte ad vltimũ ꝯñs|vel ad ſecũ cõuertibile|p ꝯſequentias intermedias bonas|affirmatiuas|formales|nõ varíatas|neq; formaliter|neq; materialiter| cõſequentia eſt bona ꝛ formalis|ſi vero ſecũdomõ formalitatis tñmõ varient|ꝯñtia eſt bona:ſed nõ formalis.Et hoc mõ ex ꝑmo articulo patet regulaꝝ declaratio. Secõm aũt aſſumẽtes cũ ĩ pͦ argumento fiat mentio huius ꝯñtie|tu es ꝛ tu nõ es ꝗ baculus ſtat in angulo. Videndũ eſt p q̃d peccet illa ꝯñtia que p ꝯñtias intermedias de pͦ ad vltimũ tenere videt.Qua in diſputatione pgulẽſem inuenio dicentẽ ꝯñtiã nõ valere:qꝛ vltima ꝯſequẽtia nõ valet de forma.arguit.n.a copulatiua cuius prima pars eſt vna diſiunctiua altera vero vna cathegorica ad aliã cathegoricã.q̃ modus nõ valet de forma.ſicut nõ ſequit in ſiſi|tu es hõ vel hõ ẽ aſinus ꝛ deus eſt ꝗ hõ eſt aſinus. Sed ſi valet illa gr̃a materie tenet.qꝛ ꝑma pars eſt vna diſiũctiua. ſecũda vero deſtructio vnius ptis illius diſiũctiue.ꝯñs aũt altera ps diſiunctiue. Sed ꝯ.p.pg. alexãder inſurgit. Primo q̃dẽ ꝯuitijs vt plures nr̃i tpis cõſueuerunt.Deinde ſic rõnibus.qꝛ tunc ſequit ſm eius dicta iſtas ꝯñtias eſſe ſimiles|tu es hõ ꝗ tu es aĩal|tu es hõ ꝗ a roſa eſt flos.qꝛ ſicut in vna arguit a ſingulari ad ſingularẽ ſic ꝛ in alia.tenet ꝯñtia p modũ pgulenſis qui.d.iſtas eſſe ſimiles|tu es hõ vel hõ eſt aſinus ꝛ deus eſt ꝗ hõ ẽ aſinus. Tu es hõ vel baculus ſtat in angulo ꝛ tu nõ es hõ ꝗ baculus ſtat in angulo. Scđo arguitur qꝛ.d.pgulenſis iſtã ꝯñtiã non valere de forma|tu curris ꝗ tu curris ꝛ tu moueris. Nã ſi ſignificatũ añtis intelligo ſignificatũ ꝯñtis intelligo. qꝛ vnũ eſt alteꝝ.Et in hoc videt facere duas rõnes cũ in virtute ſit tantũ vna. Miror ego alexandrũ tam acriter paulũ increpaſſe:dixiſſeq; eũ.a. ſorticulis marinũ vix haberi:apud doctos vero nõ eẽ dialecticũ nedũ phm. Miro nãq; ingenio preditus fuit pgulẽſis:cuius reſponſa ſi alexãder tenuiſſet: nõ eũ tã ſcurruliter repꝛehendidiſſet. Sic autem intellexit pergulenſis.ꝙ ſi hec copulatiua|tu curris vel baculus ſtat in angulo:ꝛ tu nõ curris.eundem habet reſpectũ dũ eſt cõſequens penultime cõſequentie:quẽ habet quãdo eſt antecedens vltime conſequentie vltima nihil valet.qꝛ vt eſt cõſequens penultime ſic conſiderat:vt eſt copulatiua cuius ps prima eſt diſiunctiua zͣ cathegorica nõ curando an cathegorica ſit deſtructio ptis diſiũctiue qꝛ ſi valeret vltia ꝯñtia pp illud:tũc eadẽ rõne valeret ẽt alia.ſ.tu es hõ vl hõ eſt aſinus ꝛ deus eſt ꝗ hõ ẽ aſinus.Et ꝯſiderato añte ſub illo reſpectu ꝯñtie ſunt ſatis ſiles q̃re ſub illa rõne nõ vꝫ de forma illa ꝯñtia.Et ſic ẽt.p.intellexit dũ dixit illã ꝯñtiã nõ valere de forma|ꝯſiderato.ſ.añte: vt eſt vna copulatiua cuius pͣ ps ẽ diſiũctiua zͣ cathegorica.tũc.n.ꝯſiderat illa ꝑpoſitio ĩ añte vt prius ꝯſiderabat ĩ ꝯñte. Si vero nõ ꝯſiderent eodẽ mõ: Sed ĩ añte penultĩe ꝯñtie inq̃tũ copulatiua cuius pͣ ps eſt diſiunctiua ꝛ ſcđa cathegorica. Et ĩ añte vltĩe ꝯñtie vt eſt vna copulatiua cuius pͣ ps eſt diſiunctiua altera vero ꝯdictoriũ vnius ptis diſiũctiue ex q̃ arguit ad alterã ptẽ. Cõſequẽtia vltia ꝯcederet de forma. Sed qꝛ variant formalr ꝯñtie diceret.p.nõ oportere ꝯñtiã de pͦ ad vltimũ valere de forma. Sed qꝛ.p.ꝑſupoſuit arguẽtẽ nõ variare ꝯñtias neq; formalr neq; mãlr.ꝯ.vltimã nõ valere de forma ſꝫ gr̃a materie tñ. Ad argumẽta igit r̃ndet.ꝙ ſiq̃s ſupponeret iſtã ꝯñtiã|tu es hõ ꝗ tu es aĩal.valere qꝛ arguit a ſingulari ad ſingularem illa eẽt ſibi ſiſis|tu es hõ ꝗ a roſa eſt flos.ſꝫ pͣ ꝯñtia nõ vꝫ ea de cã.nec iſtud ſupponit ſic ſupponit .p.arguẽtẽ velle:ꝙ illđ añs ꝯſideret vt copulatiua cuius pͣ ps ẽ diſiũctiua zͣ vero cathegorica.qꝛ ſupponit arguẽtẽ velle eodẽ mõ accipi añs vltĩe ꝯñtie ſic ꝯñs penultĩe accipiebat.q̃re pꝫ argumẽtũ ſuũ nullũ eẽ. Et eodẽ mõ ſoluit h aliđ fortius:qꝛ dato illo ſuo dicto ſeq̃t ꝙ nõ valeat h ꝯñtia|ſi tu curris tu nõ ſedes:ſꝫ tu curris ꝗ tu nõ ſedes.qꝛ dicã ꝙ arguit a copulatiua cuius pͣ ps eſt vna ꝯditional ꝛ altera cathegorica ad vnã cathegoricã q̃lr nõ vꝫ de forma.qꝛ nõ ſequit.ſi tu volas tu hẽs allas ꝛ tu es hõ ꝗ tu hẽs allas.Et ſic arguẽdo a ꝯditiõali cũ poſitione añtis ad poſitionẽ ꝯñtis ꝯñtia nõ valeret. Rñ.ꝙ ſi ſupponeres añs ꝯſiderari nõ vt copulatiua cuius prima pars ſit cõditionalis ſecunda vero antecedens illius ꝯditionalis ex qua arguitur ad cõſequens eiuſdẽ cõditionalis. Sed vt copulatiua cuius pars eſt cõditionalis altera vero cathegorica.ꝯñtia nõ valeret de forma.ſicut ꝛ ſupra dictũ eſt de copulatiua cuius prima ps eſt diſiũctiua altera vero cathegorica. Ad aliđ alexãdri dico illã ꝯñtiam nõ valere de forma ſed gr̃a terminoꝝ. Nec valet ſi antecedens intelligis ꝯſequens intelligis ꝗ vꝫ de forma.ſed oportet addere ꝛ q̃libet ſibi ſilis in forma eſt bona q̃d negat.qꝛ nõ vꝫ tu ſedes ꝗ tu ſedes ꝛ tu diſputas.Et ſi dꝫ illa nõ eſt ſi-

milis. quia cōſequens prioris ꝯſequentie erat copulatiua cuius ſcđa pars ſequebať ex prima que erat accepta pro antecedente nō ſic aūt in ſecūda. ℞ñ. ꝙ in cathegoricis ſimilitudo forme cognoſcitur ex cōparatione ſubiectoꝝ inter ſe ⁊ ꝑdicatoꝝ inter ſe ⁊ nō ex ſimilitudine ꝑdicati ad proprium ſubiectū. Quare ⁊ ſic in hipoteticis ſatis eſt añs eodē modo eſſe partē ꝯñtis vel econtra in ambabus ꝯñtijs. Et nō ꝯſiderať habitudo vniꝰ cathegorice ad aliā cathegoricā in ꝯñte vel hipotetica ꝓpoſitione. Q aūt talis habitudo nō ſit cōſiderandaꝰ manifeſtū eſt qꝛ ſic arguendo ſi tu es hō tu ſedes ſed tu es hō ergo tu ſedes bona eſt ꝯſequētia ⁊ totius habitudo licet habitudo partiū añtis ſit mala ⁊ huic ſatis eſt ſimilis in qua oīs habitudo eſt bona. ſ. ſi tu es hō tu es aīal ſed tu es hō ğ tu es animal. Et ſic ad argumenta alexandri patet rñſio ⁊ ſimul primi principalis ꝑ ſecundū articulū declaratio. Tertiū aūt expedientes ad argumenta rñdeamus. Ad primū dī ꝙ nō valet cōſequentia intelligo. c. ergo intelligo. a. ğ itelligo. b. quare de primo ad vltimū intelligo. c. ğ intelligo. Cuius ratio eſt qꝛ ꝯſequentie imediate variantě nā dū iſta ꝓpoſitio intelligo. a. eſt primū ꝯſequēs li intelligo facit appellare li. a. mediū ſm̄ quē eſt copulatiua cuius prima pars ſequitur ex prima pte antecedentis ⁊ ſecunda itidē ex ſecunda. Cū eadē materialiter eſt ſecundū antecedens facit appellationē de li. a. vt eſt copulatiua cuius prima ps eſt diſiunctiua ⁊ ſecunda pars deſtructio vnius partis ex qbus altera pars ſit inferenda. Quare cū varient cōſequentie formaliter non colligiť ꝯñtia de primo ad vltimū bona. Alij cōcederent ꝯñtias valere ⁊ cū ꝓbať ꝙ nō qꝛ. a. c. ad. b. ꝯſequentia valeret de forma negarent hoc ſequi qꝛ nō ſufficit ꝙ ſi vnū intelligo aliud intelligā vt conſequentia de forma ſed vltra hoc oportet ꝙ qlibet ſimilis i forma ſit bona. Ad ſcđm argumentū rñdeť ſm̄. p. p. ꝙ illa cōſequentia nihil valet qꝛ nō arguiť ꝑ regulā ex quo nō ſiunt ꝯſequentie intermedie ſtrodus tñ in vltimo cap. ꝯñtiaꝝ aliter. d. ꝙ non valet cōſequentia qꝛ veꝝ nō antecedit ad illud veꝝ vel falſum qđ antecedit ad falſum. Nā veꝝ vel falſuꝫ qđ ſequitur ex vero eſt veꝝ. Sed veꝝ vel falſum qđ antecedit ad falſum eſt falſuꝫ. Ad tertiū rñ. negando ꝙ ex regula ſequiť neceſſariū antecedere ad ꝯtingens. Et ad ꝓbationē breuiter nego ꝙ te currere vł nō currere antecedat ad te currere nec ſequiť te currere antecedit ad te currere ⁊ te currere eſt te currere vel nō currere ğ te currere vel te nō currere antecedit ad te currere arguiť enim a parte diſiūctiue ad totā cū termino officiabili qliť cōſequentia nō valet. Poſſemus etiā dicere ꝙ nō valet ꝯñtia qꝛ arguiť ab inferiori ad ſuū ſuperius cū termino imobilitante aſcenſum. Nā diſiunctiū eſt ſuperius ad quālibet partē ⁊ li antecedit terminus mentalis imobilitat. Differt aūt hec rñſio a priori. q̄ fuit pgulenſis: qꝛ in illa prima ꝯſideratur modus arguendi a pte diſiunctiue ad totā hic aūt modus arguendi ab inferiori ad ſuperius. Secūdo prima rñſio vocat li antecedit terminū ꝯfundētē cōfuſe tm̄ imobiliter. ſcđa aūt ipſum vocat terminū impedientē aſcenſum nō tñ imobilitātē. Eſt mea rñſio cōmunis etiā petro mant. nō ponētl ſupoſitionē confuſam tm̄ imobilē. Sed ꝯ iſtam rñſionē eſſet replica: qꝛ li antecedit cōfundit ⁊ imobilitat aſcenſuꝫ: ğ ꝯfundit imobiliter tenet ꝯñtia qꝛ ſub termino ſub quo licet deſcēdere licet etiā aſcēdere. ℞ñ. ꝙ a termino ſub quo licet deſcēdere nō licet ſemꝑ aſcendere. licet tñ ad illū ſemꝑ aſcendere ⁊ hoc ꝓbat argumentū. Replicať aūt ꝯ q̄libet rñſionum argumento alexandri qꝛ iſta ſingularis eſt vera iſtū hoīem currere antecedit ad ſoꝛ. currere: ğ aliqua ſua indefinita eſt vera. ℞ñ. ꝙ iſta nō eſt ſingularis nec alia cōpar indefinita ſed ſunt ꝓpoſitiones nullius q̄ntitatis. ꝑ terminū officiabileꝫ. Ad quartū argumentū dico breuibus hanc ꝯñtiā valere de primo ad vltimū dico te eſſe aſinū ğ dico veꝝ. Nec ex iſto ſequiť iſtā tu es aſinus eſſe verā. qꝛ cū dico te eſſe aſinū nō dico veꝝ principaliter. licet principaliter dicendo te eſſe aſinum dicā veꝝ ſed nō dico veꝝ principaliter. ſed ꝯ hanc rñſionem licet bonā inſtať ſic arguēdo. ſi primo ⁊ principaliter dico te eſſe aſinū dico ⁊ te eſſe aīal. ſed ſi dico te eſſe animal primo ⁊ principaliter dico veꝝ ergo ſi dico te eſſe aſinū primo ⁊ principaliter dico veꝝ. ℞ñ. ꝙ li ꝑmo ⁊ principaliter pōt iungi cū verbo dico ⁊ cū oꝛone īfinitiua. ſi cū verbo negať pᵃ ꝯñtia. Si cū oꝛone infinitiua cōcediť. Nec cū determinať verbū dico ſequiť ex illo ꝯſequente noſtro ꝓcēſſo: in quo determinatur oꝛo infinitiua. vt dictū eſt. Si aūt determinat dictū ⁊ li veꝝ cōcedať totū. Et eſt ſenſus: ꝙ ſi dico te eſſe aſinū. ſecūdario dico illud. qđ eſt primo ⁊ ꝑncipliť veꝝ. Nec ſub hoc ſenſu negauit pgulenſis: ꝙ ſi dico te eſſe aſinū primo ⁊ ꝑncipaliť. dicā veꝝ ꝑmo ⁊ principaliter. ſed negauit intelligendo ꝙ li primo determinet verbū dico. Et in h̄ bene cōſidera q̄m eſt ſubtilis replicatio ſubtiliť ſoluta. Ad vltimū aūt qꝛ eſt argumentū in via petri mantu. ſm̄ ipſius fundamenta rñdebo ſupoſitis quibuſdam diſtinctionibus: quaꝝ pᵃ eſt: ꝙ ſingulares huius vlis cuiuſlibet hoīs aſinus currit poſſunt dupliť formari. Uno mō ſic hoc qđ eſt hoīs aſinus currit illud qđ eſt hoīs aſinꝰ currit. Secūdo mō iſtius hoīs iſte aſinus currit. illius hoīs ille aſinus currit. Secūdo nota aliud eſſe mediū ad inferendas ꝑmas ſingulares ⁊ aliud ad ſecūdas. primaꝝ mediū eſt h̄ ⁊ iſti ſunt oēs aſini hoīs. Hoc aūt nō eſt mediū ſecūdaꝝ nec cū illo iſtud ⁊ iſti ſunt oēs homines hñtes aſinos. Sed mediū debet eē tale vt in eo vnicuiqꝫ homini hñti aſinū ꝓprium aſſignemus aſinū. ſic ⁊ iſte aſinus eſt iſtius hoīs aſinus ⁊ ille aſinus eſt illius hoīs aſinus ⁊ tūc ſequiť ğ iſtiꝰ hominis iſte aſinus currit ⁊c. Et tunc dico ꝙ ex iſta vli cuiuſlibet hoīs aſinus currit cū medio deſeruiente iſtis ſingularibus iſte aſinus hoīs currit ⁊ ſic de alijs q̄ ſunt ſingulares illius vlis q̄libet aſinus hoīs currit. nō ſequiť iſte ſingulares cū duplici ꝓnoīe demonſtratiuo. q̄re non accepiſti vnā ꝯñtiā primo loco bonā: in q̄ tu ꝓbes aliqđ añcedere ad añcedens qđ nō añcedat ad ꝯñs. Ex h̄ aūtē tibi declarať dictū obſcuꝝ petri mantu. in cap. de vli ꝓpoſitione vbi habet in fine: ꝙ aliq̄ vles ꝯuertunť quaꝝ ſingulares nō ꝯuertunť ⁊ ſic ad q̄ſtionem reſpondetur.

q Uerit. 17. vtrū. 19. ⁊ xx. regule ſint vere. Que dicūt φ ſi aliqua ɔñia eſt bona: ⁊ aliqd ſtat cū antecedente illud ſtat cum ɔñte. Et ſi aliquid repugnat ɔñti ɔſequentie bone idē repugnat añti. ¶ Et argumentoꝛ regulas eſſe falſas pꝛimo ſic. A ſingularibus ad vlēm cum debito medio ɔñtia valet: ſed aliqd ſtat cū ſingulari qḋ nō ſtat cū vli. ğ ſtat aliquid cum añte qḋ non ſtat cū ɔñte. Aſſumptū ꝓbatur nam hec ꝓpoſitio aliqs hō eſt cū oībus his ſingularibus ſtat/ſoꝛ. eſt ille. pla. eſt ille cicero eſt ille ⁊ tñ nō ſtat cū vli/quilibet hō eſt ille. Similiter dicaƭ negatiue qꝛ iſta/aliquis hō eſt/ſtat cū qlibet iſtaꝝ ſingulariū/ſoꝛ. nō ē ille/pla. nō eſt ille/cicero nō eſt ille/ğ tamen nō ſtat cū hac vli nullus homo eſt ille. Secūdo arguiƭ ſic tu es vbiqꝫ: ⁊ roma eſt aliquis locus: ğ tu es rome. ɔñtia h̄ valet a ſuperioꝛi affirmatiue diſtributo ad ſuū inferius cū medio cōuenienti. ⁊ tamē cū antecedente ſtat te eſſe vincentie: qḋ nō ſtat cū cōſequente. Nā cōſequens formaliƭ infert oppoſitū ab affirmatiua vnius diſperati ad negatiuā alterius. Cū ſequaƭ tu es rome ğ tu non es vicentie. ¶ Quarto ad idē ſic arguměto: copulatiua facta ex antecedente ⁊ ɔñte huius ɔñtie demonſtrata iſta: quā modo faciā eſt vera: ergo tu es aſinus. Cōſequentia hec tenet vt ꝓbabo. ⁊ tñ aliqd ſtat cum antecedente: qḋ nō ſtat cū ɔñte. nā cū antecedente ſtat iſtā/homo eſt aſinus/p̄ciſe ſignificare deū eſſe. qḋ ɔñti repugnat. illud. n. eſt impoſſibile. h̄ autē nil ſecū patiƭ vere copulari. Q2 autē cōſequentia illa ſit bona declaraƭ: qꝛ ſi nō valet ponaƭ oppoſitū ɔñtis cū antecedente. Contra qꝛ tunc alias eſſet veꝝ. ⁊ ſic copulatiua cuius ɔñs eſſet pars vera foret. quare illud ɔñs eſſet veꝝ. ⁊ per te oppoſitum ſuū ſtat cū antecedente: ğ cū antecedente duo ɔ̄dictoꝛia forent ſimul vera. qḋ eſt impoſſibile: qre relinquiƭ ɔñtiā pꝛimo factā eſſe bonā. ⁊ tamē vt pꝛobaui aliquid cū antecedēte ſtat qḋ ɔñti repugnat ergo regula falſa. Quarto pꝛincipaliƭ ɔ̄ eaſdē regulas ſtat hoc argumentū. bñ ſequiƭ ab eodem ad idē. nihil ſtat cū ɔñte ğ nihil ſtat cū ɔñte. antecedēti tñ cōpoſſibilis eſt hec tu curris vt patet ğ nō eſt compoſſibilis ɔñti vt pꝛobatur ergo regula falſa. Q2 aūt illa nō ſtet cū ɔñte ꝓbaƭ. Si. n. ſtat cū ɔſequente ſupponiƭ igiƭ φ ſit ita ſicut vtrūqꝫ ſignificat. quare cū ɔſequēs ſignificat nihil ſtare cū ɔſequēte ergo nihil ſtat cū ɔñte. ⁊ ex altera parte aliquid ſtat ergo ɔ̄dictio. quare falſa erit regula. Quinto ⁊ vltimo ſic inſtaƭ. Iſta cōſequētia mentalis eſt bona ſe ipſa demonſtrata ergo tu es aſinus. Sit .a. tota hec cōſequentia. Et ſic argumentoꝛ. a. conſequentia eſt bona ⁊ aliqd ſtat cū ſuo antecedente qḋ nō cū ɔſequente ergo regula falſa. Q2 ɔſequētia pꝛimo ſit bona ꝓbaƭ qꝛ ſi nō valet ſtet oppoſitū cōſequentis cū antecedente. ſ. φ illa ɔñtia ſit bona ⁊ tñ nō ſis aſinus. ɔ̄ nā ſi ɔſequentia eſt bona ⁊ h̄ ſignificaƭ ꝑ antecedens ğ alias eſt veꝝ. tunc ſic añcedens eſt veꝝ ſic mentaliter ſignificans ɔñtiam eſſe bonā ergo antecedens eſt veꝝ ⁊ cōſequētia eſt bona: ⁊ vltra ğ ɔñs eſt veꝝ. Et ɔñs aſertiue ſignificat te eſſe aſinū ergo tu es aſinus. qḋ eſt oppoſitum alterius ptis. ɔñtia igiƭ valet. Q2 aūt aliquid ſtet cū antecedente qḋ nō ſtat cū cōſequente arguitur qꝛ cū añte ſtat illā ɔñtiam eſſe bonā cū ſiue ſit veꝝ ſiue ſit falſum inferat illā valere. Et tamen h̄ nō ſtat cū cōſequente implicat. n. cōſequens cōtradictionē. Quare quinqꝫ rōnibus regulaꝝ veritas eſt ſuſpecta. In oppoſitū argumentoꝛ pꝛius rōne ſtrodi qꝛ ſit. a. antecedens ⁊. b. conſequens. c. vero ſtet cū. a. qḋ non ſtet cū. b. Et videbis cōſequentiā ab. a. ad. b. non tenere. Nā ſi. c. ſtat cū. a. ponanus igitur φ ita ſit ſicut per vtrūqꝫ ſignificaƭ de actu tamen exercito ⁊ nō ſignato quia aliter cōſequentia non valeret tunc. n. ex poſſibili ꝓpoſitione ſequereƭ ipſam poſſe eſſe verā. Tunc vltra. ex q̄. c. repugnat ⁊ eſt ita ſicut ſignificatur p. c. p hipoteſim ideſt ꝑſuppoſitū. ergo nō eſt ita ſicut ſignificaƭ per. b. Et amplius eſt ita ſicut ſignificatur per. a. ⁊ nō eſt ita ſicut ſignificaƭ per. b. ergo cōſequētia nō vꝫ ab. a. ad. b. qḋ eſt oppoſitū vnius cōceſſi. Secūdo pꝛobaƭ regula quia dato oppoſito ſequeretur poſſibile eſſe φ ita ſit ſicut per duo ɔ̄dictoꝛia p̄ciſe ⁊ adequate ſignificaƭ. Et ꝑ duo inqꝫ ɔ̄dictoꝛia ad ſe inuicē ɔ̄dicentia. Quia ſit φ ab. a. ad. b. ɔſequētia valeat ⁊. c. ſtet cū. a. ⁊ nō cū. b. Sit. d. ɔ̄dictoꝛiū .b. Tunc ſic arguiƭ. a. ſtat cum. c. ponanus igiƭ ita eſſe ſicut per vtrūqꝫ ſignificaƭ. tunc vltra ita eſt ſicut ſignificatur per. a. ⁊ ab. a. ad. b. cōſequentia valet. ergo ita eſt ſicut ſignificaƭ per. b. per pꝛimā regulam. Sed etiā ita eſſe ſicut ſignificaƭ per. d. nam. c. repugnat. b. ⁊ ita eſt ſicut ſignificaƭ per. c. ergo nō eſt ita ſicut ſignificaƭ per. b. ergo eſt ita ſicut ſignificaƭ per ſuū ɔ̄dictoꝛiū. d. qḋ erat pꝛobandū. qre nī ſi duo ɔ̄dictoꝛia ad ſe inuicē cōtradicentia pꝛo eadē menſura adequate poſſint eſſe vera regule ſunt optime cōſtitute. ¶ In hac qſtione tria faciā pꝛio .n. notabilibus regulas cohartabo. Secūdo materiā pꝛimi ꝑncipalis examinaturus ſum. Tertio ad argumenta rñdebo. ¶ Quātū ad pꝛimū generalia oīa pꝛenotabis que de ɔſequentia bona affirmatiua ſignificante iuxta cōpoſitionē ptiū p̄ciſe ſignificantiū: que etiā de antecedente totali ⁊ vniuoco in pꝛecedentibus regulis dicebātur. Quoꝝ declarationē iam ex pꝛioꝛibus manifeſtā breuitati indulgens ꝑtermitto. ¶ Secūdo nota licet ſtare actu.ꝯ dicere videaƭ: ex actu tamen intelligenda eſt aptitudo. nō. n. requiriƭ φ ſemꝑ ſtet. ſed ſatis erit ſi poterit ſtaƭ. ¶ Tertio no. φ quādoqꝫ cōſequens nō pōt cōponi cū eadem ꝓpoſitione cum qua cōponi pōt antecedens ſeruata eadem ſignificatione vt in terminis relatiuis ꝓpter variā relationē. vt in iſta cōſequentia/h̄ lignū coꝛrūpebatur ergo impoſſibile eſt illud eſſe/cū antecedente ſtat iſta aīal currit: que nō ſtat cū ɔñte ſeruata eadem relatione: cū ſbito muteƭ antecedente variato. in hoc aūt caſu ſatis erit: ſi poterit ſtare cū ſecū cōuertibili expꝛeſſa. ſ. ɔñtis pꝛioꝛi ſignificatione. ¶ Quarto no. φ repugnare dupliciƭ accipi pōt. Uno mō ꝓ nō poſſe ſimul ſtare: aliomō ꝓ nō poſſe ſiƭ ſtare: ⁊ cū h̄ poſſe īferre ɔ̄dictoꝛiū formalr eius cui repugnat. Dico regulā debere ītelligi de repugnātia ꝑmomō. cū ſic ſua ꝓcedat ꝓbatio. vt patet intelligenti. ⁊ etiā cū iſta cōſequentia ſit bona/eccl̄a nō moueƭ ğ tñ pater eſt cuius ɔñti aliqd ſecūdomō repugnat: qḋ añti minime eodē nō repugnat: vt patet de iſta ꝓpoſitione nō tñ pꝛ eſt. ¶ Quin-

to nota q̄ ſi q̄s vellet regulā de repugnantia ſecū-
domodo intelligere. ſibi opus eſſet regule limita-
tionem addere: qua loqueret̄ de formali tm̄mō cō
ſequentia. In ea.n. q̄cq̄d ꝯñti formalit̄ repugnat
idē ⁊ formalit̄ obicit̄ antecedenti. Sic igit̄ vt ſum-
matim dicamus regula.xviij.eſt intelligenda. Si
aliqua ꝯñtia eſt bona|affirmatiua|ſignificans inē
partiū cōpoſitionē|p̄ciſe primarie ſignificantiū|
⁊ aliquid ſtat.i.eſt aptū ſtare cū antecedente tota-
li|vnoli|dē ſtat.i.aptū eſt ſtare cū ꝯñte|vnoli|totali|
vel cōuertibili.xx.vero eiſdē cōditionibus intel-
lecta ſic amplius colliget̄. ſi aliq̄d repugnat ꝯñti|
ideſt nō pōt ſtare cū cōſequente|totali|vnoli|dem ⁊
antecedenti repugnat.i.non pōt ſimul ſtare. Qd̄
dictū ſit ne quis intelligat de formali repugnātia.
Qz ſi velles de formali regulā dari cū tamē ea nō
ſit mens ſtrodi: addas hanc cōditionē|ſi aliqua cō-
ſequentia eſt bona ⁊ formalis. Et ſic p̄mo articu-
lo ſatis patet regularū veritas. Quantū ad ſecun
dum qz in prima argumētatione agit̄ de veritate
iſtarū|aliquis homo eſt ⁊ nullus homo eſt ille: que
tota cōſiſtit in relatiui ſuppoſitione: Dicamus pre-
notantes de relatiuorū ſuppoſitione duas eſſe opi
niones. Vna eſt volens antecedente relatiuū dē
poſſe confuſius ſupponere. altera vero minime.
Primā quidē tenuit hentiſbe. primo ſophi. ⁊ pe-
trus mantuanus in ſuo tractatu de relatiuis cap.
vltio ſm quā etiā dicēdū eſt illā ꝓpoſitionē aliq̄s
homo eſt ſtantē cū ſingularibus affirmatiuis ſta-
re etiā cū vniuerſali. qz iſta eſt vera aliquis homo
eſt ⁊ quilibet hō eſt ille nec ſecunda pars ſignificat
q̄ aliq̄s hō qui eſt quilibet homo eſt. ſed ſignificat
quēlibet hoīem eſſe aliquē hoīem exiſtentē. Et ſic
ex parte ſingulariū affirmatiuarū non habes aliq̄d
ſtare cū antecedente qd̄ nō ſtat cū ꝯñte. Si vero
fiat argumentū de negatiuis. dr̄ q̄ ſicut iſta copu-
latiua eſt impoſſibilis aliq̄s hō eſt ⁊ nullus hō eſt
ille. Sic illa particularis cū ſingularibus ⁊ debito
medio facit copulatiuā īpoſſibilē. Impoſſibile.n.
eſt iſtos eſſe oēs hoīes demonſtratis ſor. pla. ⁊ ci-
cerone: ⁊ q̄ aliquis hō ſit ⁊ cicero non ſit ille. ⁊ pla.
nō ſit ille. ⁊ ſor. nō ſit ille. Et ſi arguit̄ ſor. eſt ⁊ pla.
nō eſt ille ergo aliq̄s homo eſt ⁊ pla. nō eſt ille. Ne
getur argumentū. qz arguit̄ a termino relatiuo di
ſcrete ſupponēte ad eundem poſtmodū diſtributū.
⁊ ſic quodāmodo ab inferiori ad ſuū ſuperius di-
ſtributiue. Et ſi replicat̄ q̄ valeat cōſequentia ne-
gata a reſoluentibus ad reſolutā ſic arguēdo ſor.
eſt ⁊ pla. nō eſt ille ⁊ ſor. eſt aliquis homo ḡ aliquis
homo eſt|eſt ⁊ pla. nō eſt ille. R̄ñ. talē ꝓpoſitionē
que eſt ꝯſequens nō eſſe reſoluendā ſed mere co-
pulatiuarū probandā. Si vero ſecunde vie adhe-
reamus dupliciter dici pōt. Vno mō cōcedendo ali-
quid ſtare cū ſingularibus ⁊ debito medio qd̄ non
ſtat cū vniuerſali. nec habes ex iſto aliq̄d ſtare cū
antecedente ꝯñtie bone: qd̄ nō ſtat cū ꝯñte. qz di-
cam a ſingularibus ad vlem cū relatiuo fallere cō
ſequentiā. Cuius fundamentū h̄ potuit eſſe qd̄ ⁊
ponit in fine ſui tractatus ꝯñtiarū petrus mant. di
cens a ſingularibus ad vlem cuius predicatū ſu-
ponit determinate ꝯñtiā nō valere ſicut eſt ī pro-
poſito. Hec eſt rn̄ſio poſita a petro mantuano in
tractatu de relatiuis p̄mo cap. quā poſuit ex inte-

rione aliorū. Differt aūt hec rn̄ſio a priori. Pre-
cedens.n. rn̄ſio iſtā cōcedit|aliquis hō eſt ⁊ quili-
bet homo eſt ille|quā p̄ſens negat opinio. Et am-
plius modus hic rn̄dēdi huiuſmodi ꝯñtiā negat|
aliquis hō eſt ⁊ ſor. eſt ille ⁊ aliq̄s homo eſt ⁊ pla.
eſt ille ⁊ aliquis hō eſt ⁊ cicero eſt ille. (⁊ qd̄ plus
eſt ſi collectiue dicat̄) aliq̄s homo eſt ⁊ ſor. ⁊ pla. ⁊
cicero eſt ille ⁊ iſti ſunt oēs hoīes ergo aliq̄s hō
eſt ⁊ q̄libet homo eſt ille. quā tamē ꝯñtiā prior rn̄-
ſio cōcederet. Secundus modus rn̄dēdi tenendo
adhuc relatiuū nō poſſe cōfuſius ſupponere q̄ ſuū
antecedens. eſt vt dicamus a ſingularibus illius
vniuerſalis|q̄libet hō eſt ille|ad vlem ipſam cōſe-
quentiā valere cū ſingulares collectiue accipiunt̄
nō quādo diuiſiue. Et dicemus tunc illam parti-
cularē aliq̄s homo eſt ſtare cū ſingularibus diui-
ſiue ⁊ nō collectiue ex quo nō habes aliq̄d ſtare cū
antecedente ꝯſequentie bone ⁊ non cū ꝯñte. Et ſi
querat̄ quādo teneant̄ ſingulares collectiue dico
iſtud eſſe cū ſingulares copulatim vel copulatiue
accipit̄ cū vna tm̄ particulari huiuſcemodi aliq̄s
hō eſt. Diuiſiue vero cū vnicuiq̄ ſingulari ꝓpria
detur particularis. Et differunt ſingulares colle-
ctiue ſumpte a ſingularibus diuiſiue acceptis qz
collectiue referunt̄ ad vnū ſuppoſitū diuiſiue autē
ad plura. Vel dicas ſingulares diuiſiue captas
nō eſſe ſingulares vlis q̄ eſt ſecunda pars huius
copulatiue aliquis hō eſt ⁊ q̄libet hō eſt ille. Secū
dus hic modus rn̄dēdi ſtrodi eſt. vt patet intuēti
tertiū iam ex premiſſis litteraliter declarandum.
Pro etiā ampliori dillucidatione cōtra ſtrodum
multa adducā dubia. Quibus ſolutis ſecundo p̄n
cipali finē faciā. Primo ḡ dubitat̄ qz vī ſingula-
res collectiue ſumptas eſſe veras cū illa particu-
lari qd̄ negabat̄. Nā diuiſiue ipſe ſunt vere: ſed il-
le ſingulares diuiſiue ⁊ collectiue idē ſignificant. ḡ
collectiue etiā ſunt vere. qz nec res mutat̄ nec ea-
rū ſignificatio. Confirmat̄ qz prima ſingularis eſt
vera. qz relatiuū ſtat determinate: ſed ſtidē eſt ī ſe-
cunda tertia ⁊ alijs oībus omnes igitur ſunt vere
collectiue. Secundo fiat hec copulatiua. aliq̄s hō
eſt ⁊ ſor. eſt ille ⁊ pla. eſt ille. q̄ro an ambe ſingula-
res ſint falſe nec ne. ⁊ certū eſt q̄ non. ſed ſi qua eſt
falſa vltima tm̄ eſt falſa. Fiat tranſpoſitio illa erit
poſtmodū vera. ⁊ idē ſignificat. ⁊ eodem mō ter-
mini ſupponūt re nō mutata. ḡ ⁊ nūc eſt vera. Cō-
firmat̄ ſit plata iſta ꝓpoſitio|aliq̄s hō eſt|⁊ volo q̄
pla. p̄ferat hanc pla. eſt ille. ſor. vero iſtā. ſor. eſt il
le. eque cito cū platone cū nō ſit maior ratio q̄ vna
immediate cōiungit̄ q̄ altera cū particulari: ḡ ille
ſingulares erunt eque imediate. q̄re erunt vel eq̄
liter falſe. vel equaliter vere: nō p̄mū: ḡ ſecundū.
⁊ ſic adhuc collectiue ſingulares ille ſunt vere.
Hec ſunt argumenta petri mantuani ⁊ ferabrich
ante eum. vt recitat pgulenſis in.xv. dubio. tertio
dubitat̄. qz dicit pgulenſis ſingulares collectiue
accipi quando copulatiue numerant̄. ſed ſtat has
ſingulares poni copulatiue ⁊ eſſe veras cum illa
particulari: ḡ ſtabit ſingulares collectiue eſſe ve-
ras cū illa particulari. Aſſumptū probatur ſic co-
pulatiuā cōtinuando. Aliquis homo eſt ⁊ ſor. eſt
ille ⁊ aliquis homo eſt ⁊ plato eſt ille|⁊ aliquis
homo eſt et cicero eſt ille. quare videtur ſingu-

lares collectiue fore veras. Propter hec argumēta maxime pp pmū vz strodus dixisse post pncipalē rñsionē fere mutata snīa illas diuisiue nō eē singulares vl'is passignate. Gaetan9 etiā.d.singulares nō posse accipi nisi fiat limitatio ad certū suppositū. vt puta ad.a. vt dicamus aliqs hō est ꝛ sor. est ille hō q̄ est.a.ꝛ pla. ē ille hō q̄ est.a.ꝛ cicero est ille homo q̄ est.a. Alexander aūt.d.nō incōuenire aliqua relatiua determinate supponere: quoꝝ vnū si ponat in singularibus facit ꝑpositiones veras: alterꝰ vero non. sicut li ille ꝛ li idē numero. vnde iste sunt vere. aliqs hō est ꝛ pla. est ille|ꝛ cicero est ille| ꝛ sor. est ille|ꝛ tamē iste sunt false|aliqs homo est ꝛ pla. est idē numero|ꝛ cicero est idē numero|ꝛ sor. est idē numero. ꝛ.d.singulares debere accipi cū li idē numero ꝛ nō cū li ille. Sed re vera adhuc stat argumentū. qꝛ li idem numero aut tenet substantiue|aut relatiue|si pmū nō sunt singulares vl'is: in qua relatiuū relatiue ponit. Si aūt tenet relatiue. ꝯ pmo qꝛ pͣ singularis vꝫ maxime incōgrua. cū ex gramatica sciamus li idē numero referri ad certū suppositū numero aīatū. quare pͣ singularis est incōgrua cū añea nullius suppositi mentio orta fuerit. Secūdo oꝫ relatiuū determinate supponit ꝛ sic erit q̄libet singularis vera qꝛ significat q̄libet istaꝝ suū suppositū demonstratū esse idē numero cū aliq̄ existente. Ideo salua semp meliori sententia adherens hentisbero strodo. ꝛ gaetano cōciui meo: dicerē singulares diuisiue positas. s. cū pluribus particularibus nō esse ꝑprie singulares illius vl'is. nisi fiat limitatio ad certū suppositū in posterioribus singularibus sequentibus pmā singularē ꝛ qꝛ diuisiue oportet limitādo exprimere suppositū: collectiue vero nō oportet aliq̄d addere supra terminos vl'is ideo singulares cōuenientius accipit collectiue q̄ diuisiue. Et h est qd sensit strodus. Unde iste ꝑpositiones singulares sic iūcte aliqs hō est ꝛ sor. est ille aliqs hō est ꝛ pla. est ille nō sunt sue singulares nisi zͣ referat in ordine ad pmā ꝛ sic exprimamus dicendo ꝛ pla. est ille aliqs hō q̄ est ꝛ est sor. collectiue aūt dicendo aliquis hō est ꝛ sor. est ille ꝛ pla. est ille ꝛ cicero ē ille semp relatiuū stans determinate replicat añs cū tota sua cōpositione habendo etiā respectū ad pmā singularē ꝛ eius suppositū. Ideo fm tilbeꝝ pͦ sophi. nota q oēs singulares affirmatiue pͣ singularis est vera ꝛ alie oēs false. In negatiuis autē vltima tm̄ est falsa ꝛ alie vere. Et si instat dato q sor. non sit nō ne possunt accipi singulares in ordine ad aliud suppositū. ḡ nō est rō q te determiēs ad sor. Preterea relatiuū in vl'i nō se determinat ad sor. ꝛ in singularibus se determiāt ḡ aliomō se hēbit relatiuū in singularibus ꝛ vl'i qd incōuenire vꝫ. R̄ n. in terminis relatiuis nō incōuenire variari añs q̄tum ad illud qd secū cōnotat dūmodo idē maneat añs pncipale sic. n. ꝛ eedē singulares eē poterūt. Ad scdm sūr dꝫ q si variaret relatio pncipalis relatiui esset incōueniens illas esse vl'is date singulares sꝫ de cōnotatione nihil est dissonū. Et diligent obserua q dictū fuit singulares diuisiue nō esse singulares illius vl'is nisi fiat limitatio expressa ad suppositum pme. in posterioribus notanter in posterioribus. s. singularibus qꝛ vbi esset vna habēs vnū

tm̄ suppositū actu non oportet ibi limitationē fieri vt dicendo aliqd instans est ꝛ q̄libet est illud qꝛ ista incipet esse falsa. Et ex h soluit argumētū alexandri ꝯ gaetanū qd ipse facit in hac. xviij. regula in rñsione ad tertiū. His stantibus rñdet ad dubia ꝯ strodū facta. Ad pmū dꝫ q noluit ipsas eē suas singulares nec collectiue nec diuisiue nisi limitatio fiat ad vnū tm̄ suppositū ideo singulares illius vl'is nūq̄ sunt vere cū tm̄ strodus.d.singulares illas diuisiue veras esse. nō intellexit q sint vere singulares sed appent. Ad cōfirmationē dꝫ q cā q̄re pͣ sit vera nō est tm̄ qꝛ relatiuū supponit determinate sed qꝛ cū h nō refert in ordine ad suppositū prius. Et si dꝫ vna ḡ singularis erit legitima alia spuria qꝛ vna vno mō refert cū cōnotatione alia aūt sine cōnotatione. R̄ n. in terminis relatiuis h nō esse icōueniens dūmō seruet relatio ad vnum pncipale añs in vna ꝑpōne ꝛ in alia. Ad scdm dꝫ q si fiat transpositio pͣ q̄ erat vera sit secunda ꝛ falsa. zͣ q̄ erat falsa sit pͣ vera. Et si dicitres nō variat ꝛ pro eisdē stant. R̄ n. h esse veꝝ q̄tū ad principale nō q̄tū ad cōnotatū. vt iā dicta intelligenti patere pōt. Ad cōfirmationē habes rñsionē a pgulēsi. xv. dubio no. zͦ. Ibi ꝛ mꝝ hoc solnit vna dubitatio ferabrichana. Ad tertiū dicit q cū paulensis.d.singulares ex snīa tilberi ac strodi collectiue teneri cū copulatiue numerant. intellexit illas collectiue accipi cū copulatiue ponunt nō mediante alia oꝫone inter singularē ꝛ singularē. Et sic patent tres modi rñdēdi in materia pmi argumenti quā volui diffuse discutere qꝛ inuenio oēs doctores in hac multū laborare ꝛ neminē distincte pro iunioribus p ordinē cuncta disponere. Cōtinuando deinde sermonē nostrū pcedētibus tertiū ꝛ vltimū q̄nis aggrediamur. Ad pmū igit si tenemus relatiuū posse suo añte cōfusius supponere q̄tū ad singulares affirmatiuas: dicamus negando illā particularē aliqs hō est non stare cū illa vl'i q̄libet hō est ille q̄tū vero ad negatiuas dꝫ q sicut nō stat cū vl'i sic nec stat cū aliq̄ singulariū. Tenendo aūt relatiuū nō stare ꝯfusius. fm petrū mantua. negat ꝯñtia a singularibus ad vlem i terminis relatiuis ꝛ ideo nō est mꝝ si aliq̄d stat cum antecedente qd ꝯsequenti repugnat. fm aūt strodum dicat q si singulares sumant diuisiue non facta limitatione cōpatiunt illā indefinitā que non stat cū vl'i sed a talibus singularibus ad vlem nō valet ꝯñtia qꝛ nō sunt sue singulares. Si vero accipit diuisiue limitatione facta aut collectiue sicut indefinita nō stat cū vl'i sic nec cū singularibus: q̄re patet ad argumētū. Ad scdm dꝫ q est opinio quorūdā theologoꝝ q idē corpus pōt esse i diuersis locis. Et est opinio naturaliū his opposita si tenemus pmā ꝯñtia ꝯcessa nego istā tu es vicētie illi repugnare tu es rome cū idē possit esse i diuersis locis ꝯ tu es rome ḡ tu non es vicentie ab affirmatiua vnius disparati ad negatiuā alterius. R̄ n. fm hanc viā q licet roma ꝛ vicentia in recto sint disperata non tamē in obliquo. Si vero tenemus viā philosophātiū dicā antecedens esse impossibile ideo illi repugnat omnis ꝑpositio. Ad tertiū do duas rñsiones pͣ que est cōis q si ponimus añs significare pcise casus non est admitten-

dum ſin aũt caſus admittit.ſed tunc ꝯñter rñdeo ⁊ dico ꝯñtiã eſſe bonã tãq̃ ſequens vt deducit argumentũ ⁊ debes dicere añs eſſe ĩpoſſibile nõ ratione ſignificati apparentis ex ꝑma terminoꝝ ſignificatione ſed rõne vnius alterius ſignificati ĩpoſſibilis. Et ſi querit qd̃ ſit illud/rñdetur ſit.a.vl' .b.⁊ eodẽ mõ rñdet ad vltimũ. Ego aũt alit rñdẽdo negarẽ illã ꝯñtiã eẽ bonã ſiue ponat añs ꝑciſe ſignificare ſiue nõ ꝑciſe. Et cũ arguit ſi nõ vz ſtet oppoſitũ ꝯñtis cũ añte. R̃ñ.admittẽdo q illa copulatiua eſt poſſibilis copulatiua facta ex añte ⁊ ꝯñte huius ꝯñtie quã facio eſt vera demonſtrata tota illa ꝯñtia ⁊ tamẽ tu nõ es aſinus. Et cũ dicis q̃ duo ꝯ̃dictoria ſtabunt cũ eadẽ ꝓpoſitione negat argumentũ ad ꝓbationẽ copulatiua facta ex añte ⁊ ꝯñte eſt vera ꝑ te ⁊ etiã oppoſitũ ꝯñtis ſtat cũ añte negat q oppoſitũ ꝯñtis ſtet cũ añte ⁊ tñ q̃tieſcũq3 ꝓponet talis copulatiua ꝯcedet illa ⁊ negabit ꝯñter rñdẽdo illã eſſe ꝯpoſitã ex añte ⁊ oppoſito ꝯñtis. Et ſi vlterius arguit oppoſitũ ꝯñtis nõ ſtat cũ añte q̃ ꝯñtia eſt bona. R̃ñ.negãdo argumentũ ad h̃.n.vt ſit mala ſufficit q poſſit ſtare. Et ſi dĩ ponat in eſſe. Dico q ſatis erit ponere in eſſe vnã copulatiuã factã ex añte ⁊ oppoſito cõſequẽtis. Sz ꝯñter rñdẽdo negabo q tu poſueris copulatiuã factã ex añte ⁊ oppoſito ꝯñtis. Nota tñ hic q aliud eſt facere illã ꝯñtiã añs eſt veꝝ cũ ꝯñte q̃ tu es aſinus ⁊ ſuponere q tã añs q̃ ꝯñs ꝑciſe ſignificat. Et aliud eſt in añte ponere hãc particulã ſic ꝑciſe ſignificãdo vt dicat añs ſic ꝑciſe ſignificans eſt veꝝ cũ ꝯñte ſic ꝑciſe ſignificãte q̃ tu es aſinus ꝑ^a ꝯñtia nihil valet ⁊ in h̃ errauit ꝑimodus rñdi 2ª vero eſt bona ſed dĩ q añs eſt impoſſibile ſicut nõ valet h̃ ꝓpoſitio eſt vera tu es aſinus q̃ tu es aſinus licet ſupenit añs ſignificare ꝑciſe q2 poſſibile eſt ſignificatũ añtis ꝑciſe ſignificantis eſſe veꝝ ꝯñte tñ exiſtẽte falſo ſed h̃ optime valet hec ꝓpoſitio tu es aſinus eſt vera ſic ꝑciſe ſignificando q̃ tu es aſinus ⁊ qui nõ diſtinguit iter vnã ꝓpoſitionẽ ⁊ aliã vehementer errat. ¶ Ad quartũ dĩ q q̊dq̊d ſtat cũ añte põt ſtare cũ ꝯñte.i. concedenda eſt copulatiua facta ex illa ⁊ ꝯñte vel ſaltẽ dicẽdũ eſt q illa ẽ poſſibilis. Et cũ dĩ iplicat q aliq̊d ſtet cũ ꝯñte/negat. h̃ la.n.implicet q illa ſit vera aliq̊d ſtat cũ ꝯñte ⁊ q conſequens ſit veꝝ tamẽ copulatiua facta ex certa ꝓpoſitione ⁊ cõſequente nõ iplicat ꝯ̃dictionẽ. Et tunc dico q cũ pones copulatiuã illã eſſe verã iſta erit neganda aliq̊d ſtat cũ cõſequente tãq̃ repugnans alterius ꝑti copulatiue. ¶ Ad quintũ nota q ꝑgulenſis ad ſimilẽ dubitationẽ multa.d.ſed vt ſummatim oĩa ꝯſtringã ſic diſtinguit aut cõſequentia illa eſt mentalis aut vocalis. Si primũ nõ eſt q̃rendũ an antecedens ⁊ cõſequens eius ſic ſignificãt q2 mẽtales nõ poſſunt nõ ſignificare qd̃ ſignificant ſed q̃rẽdũ eſt an ſic ꝑciſe ſignificant nec ne. Si ꝑmũ nõ eſt admittendus caſus q2 ſequit ꝯ̃dictio q ſi cõſequẽtia eſt bona q ſit nõ bona ⁊ ſi eſt mala q ſit bona: ſi vero nõ ꝑciſe ſignificat/dicat q cõſequentia eſt bona ⁊ q antecedens eſt ipoſſibile: ⁊ ideo non habes aliq̊d ſtare cũ antecedẽte qd̃ nõ ſtat cũ cõſequẽte. Nõ aũt ſeq̊t ꝯ̃dictio ſi ſic ꝑciſe ſignificat ãcedẽs arguit. Nã ſi cõſequentia eſt mala q̃ oppoſitũ cõſequentis ſtat cũ antecedente ſed ãcedens ſignificat cõſequentiã eſſe bonã q̃ ꝯſequentia eſt bona: ⁊ per prius erat mala q̃ ꝯ̃dictio. Et putat hoc argumentũ cõcludere: ſi aũt dicat q ſit bona ſic autẽ ſignificat antecedens q̃ antecedens eſt veꝝ ⁊ cõſequens eſt falſum q̃ cõſequentia nõ eſt bona: q̃re ſi ſignificat ꝑciſe antecedens nõ eſt admittendus caſus ſignificãte etiã cõſequente ꝑciſe. Eodẽ mõ ſi fuerit vocalis diſtinguendũ eſt an antecedens cũ cõſequente ſic ꝑciſe ſignificat,an nõ. Si primũ: nõ admittit caſus q2 vt ſupra ſequit ꝯ̃dictio. ¶ Si vero nõ ꝑciſe: admittit: ⁊ dĩ cõſequẽtiã eẽ bonã ⁊ antecedens eſſe ĩpoſſibile q2 ex cõſequenti falſificat ſe.ſignificat.n.iſtã cõſequentiã eſſe bonã ⁊ cũ cõſequens eius ſit falſum q̃ ſignificat antecedẽs ſe eſſe falſum: cõſequente.n.cõſequentie bone falſo antecedens eſt falſum. Quare rñdet ſicut ad inſolubile ſm q̃d dicendo antecedens eſſe ĩpoſſibile nõ q2 ſignificat cõſequentiã eſſe bonã ſed rõne alterius ſignificati qd̃ habet ex nã inſolubilis. Et ſi q̃ratur qd̃ ſit illud.d.q̃ſtionẽ nõ eſſe h̃ determinãdã. Ex quibus dictis cõcludo h̃ tres cõcluſiones. ꝑ^a eſt q ea q̃ ſunt in mente poſſunt ſignificare aliq̊d vltra illud qd̃ mõ ſignificãt. p3 q2 q̃rit de ꝓpoſitione mentali an ꝑciſe ſignificat an nõ. Scd̃m q h̃ cõſequẽtia eſt bona. Cõſequentia h̃ eſt bona q̃ tu es aſinus. ſiue antecedens ꝑciſe ſignificat ſiue nõ q2 eſt eio ĩpoſſibile. Tertio q ſignificatũ inſolubilis non eſt determinãdũ: qd̃ tñ.p.v.ĩ logica ꝑua determinat. q̃re noto dñã inter paulos. In his aũt dictis nõ cõcio ſum cũ ꝑgulenſi. ꝑ^o.n.puto terminos ĩ mente ſignificare vno ⁊ eodẽ mõ. ⁊ q ſi ſignificat ꝑciſe nõ poſſunt alit ſignificare q̃ mõ ꝑciſe ſignificãt. ¶ Nõ patet ex hentiſbe.in q̃rto ꝑmi.dicẽtis iſtã mentalem h̃ eſt ſo2.nõ poſſe eſſe verã.poſſet aũt.ſi poſſet aliq̊d ſignificare vltra illud qd̃ ſignificabãt termini q2 forte poſſet diſiunctiue ſignificare. ¶ Et idẽ dicens pauli cõprobat.d.n.terminos nõ poſſe mẽtaliter nõ ſignificare qd̃ ꝑus ſignificabãt. Nõ ſi verum eſt ſequit non poſſe ſignificare vltra illud qd̃ ſignificãt: q2 ſicut poſſent incipere illud ſignificare poſſunt pari rõne ⁊ deſinere illud ſignificare. q̃re poſſibile eſſet illos nõ ſignificare qd̃ ſignificabãt. Ratione et ꝓbo dictũ illud eſſe falſum. q2 termini mentales naturaliter ſignificat: qd̃ aũt naturaliter tale eſt vno ⁊ eodẽ mõ ſe habet q̃ñcũq3 ſit: q̃ nõ põt aliq̊d ſignificare qd̃ mõ nõ ſignificat. q2 alit nõ eodẽ mõ ſe hẽret. Et ſi arguit oppoſitũ: q2 poſſibile ẽ aliquẽ habẽtẽ hanc in mente aſinus eſt aĩal. apprehẽdere me ſediſſe ſup aſinũ ⁊ ſic poterit illa mẽtalis aliq̊d ſignificare qd̃ prius nõ ſignificabat. R̃ñ. q illa aſinus eſt aĩal ꝑciſe ſignificat aſinũ eſſe aĩal. Et ſi ꝑ illã recordo2 te ſediſſe ſup aſinũ eſt q2 ex ſimilitudine aſini ꝑ reminiſcẽtiã formo hanc mẽtalẽ tu ſediſti ſup aſinũ ſic ꝑciſe ſignificãtẽ. Secũdũ dictũ mihi etiã eſt ambiguũ: q2 puto q ſiue antecedens ſignificat ꝑciſe ſiue nõ ꝑciſe nõ minus cõſequentia ſit mala.ſ.h̃ cõſequentia eſt bona q̃ tu es aſinus. q2 iſta copulatiua eſt poſſibilis/iſta conſequentia eſt bona ⁊ tñ tu nõ es aſinus. Et cũ dĩ ponat ineſſe: ⁊ ſequit ꝯñtiã eſſe bonã qd̃ ꝑus negaſti. R̃ñ. q cũ dicis ponat ĩeſſe. tu ponis caſum: q cõſequentia ſit bona: ideo ꝯcedo illã eſſe bonã in ca-

ſit:qḋ prius ex̄ caſum ↄuenienter negauerā. Et h̄ non incōuenit ſicut etiā propoſita iſta|tu curris. Dices nego. ⁊ iterū negabis iſtā ↄñtiā|tu curris ḡ tu es albus. ⁊ admittes oppoſitū ↄñtis cū añte ⁊ propoſito añte rn̄debis|ↄcedo|ꝑpter obligatio nem licet ex̄ obligationē illud negaueris. Et ſi inſtatur Iſta ↄñtia eſt bona ſic ſignificādo|ḡ ſemꝑ ſic ſignificādo fuit bona ḡ ex̄ caſum itidē valebat qḋ fuit negatū. R̄n. ꝙ fuit admiſſum ↄñtiam eſſe bonā:ſed nō fuit admiſſum ↄñtiam fuiſſe vel eſſe bonā ſic p̄ciſe ſignificādo. ⁊ ↄceſſo:ꝙ ↄñtia ſit bona. dicas añs eſſe impoſſibile ſicut ⁊ ↄñs rōne ſignificati indeterminati. Et ſi inſtat. ego iam ſupoſui:ꝙ añs ſignificat p̄ciſe iſtā eſſe bonā:ḡ ſi admittis ↄñtiā illā eſſe bonā debes id intelligere cū nota p̄ciſe. R̄n. aliud eſſe ↄñtiā facere ⁊ ſuponere añs eius p̄ciſe ſignificare. Aliud vero facere ↄñtiā ⁊ ponere in añte illam particulā ſic p̄ciſe ſignificādo. primomō ↄñtia illa nō eſt. iſta ↄñtia eſt bona ḡ tu es aſinus. licet. n. añs ſignificat preciſe iſtā ↄñtiā eſſe bona. tn̄ ↄñtia nō valet. qꝛ poſſibile eſt ꝙ nō ſic ſignificat. ⁊ ꝙ ↄñtia ſit bona mutata ſignificatiōe añtis aut ↄñtis. Et cū dı̄ ego ſupoſui qḋ p̄ciſe ſignificat. hoc nihil eſt. Quia licet ſic poſueris certificaueris vel ſupoſueris. poſſibile tn̄ eſt ꝙ nō preciſe ſignificat. ſicut dato ꝙ tu curras poſſibile tn̄ eſt te nō currere. Et ſi tu velles illud ponere ineſſe nō eſt admittendū. nō qꝛ impoſſibile. ſed ꝙ precedentibus repugnet. Nec valet illa ↄñtia q̄ ſit Tu admittis añs eſſe veꝝ ſic p̄ciſe ſignificādo:ḡ tu admittis illā ↄñtiā eſſe bonā ſic ſignificādo. licet illud añs ſic p̄ciſe ſignificet videlꝫ ꝙ illa ↄñtia eſt bona. Ratio eius eſt qꝛ li ſic p̄ciſe ſignificando in añte determinat ſignificatū añtis tantū. In ↄñte vero ſignificationē totius ↄñtie: Ideo nota ꝙ lꝫ ↄñtia facta non valeat tn̄ vꝫ iſta. Hec ↄñtia eſt bona ſic preciſe ſignificādo ḡ tu es aſinus. Et dico ꝙ añs eſt impoſſibile ⁊ non p̄ciſe ſignificat iſtā ↄñtiā eſſe bonā ſed aliq̄d īpoſſibile. Et cum q̄rit qḋ ſit illud. ſit a. vel. b. aut dicat ꝙ copulatiue ſignificat iſtā ↄñtiā eſſe bonā ſic adequate ſignificādo: ⁊ cū h̄ ꝙ illa ↄñtia nō vꝫ. que eſt copulatiua impoſſibilis ideo q̄cq̄d repugnat ↄñti ⁊ añti repugnat. Sic ḡ pꝫ rn̄ſio nr̄a. Q̄ ſi ſuponit añs huius ↄñtie|h̄ ↄñtia eſt bona ḡ tu es aſinus ſic p̄ciſe ſignificare ↄñtia non vꝫ. ⁊ admiſſo ꝙ oppoſitū ↄñtis ſtet cū añte. ↄcedā ↄñtiā eſſe bonam in caſu qḋ ex̄ caſuꝫ negam. Et ſi q̄rit an admittat ꝙ ſit bona ↄñtia ſic p̄ciſe ſignificādo dicitur ꝙ nō. Nā lꝫ admiſerim añs ſignificās p̄ciſe ↄñtiā eſſe bonā non tn̄ admiſi ꝑpoſitionē ſignificantē ↄñtiā illam ſic p̄ciſe ſignificādo eſſe bonā. nec añs ſignificat iſtā ↄñtiā eſſe bonā ſic p̄ciſe ſignificādo. ſed tm̄mō p̄ciſe ſignificat iſtā ↄñtiā eſſe bonā. Si vero ponit añs nō p̄ciſe ſignificare nō ↄcederē ↄſequentiā vt ꝑgulēſis:ſed dubitarē. qꝛ dubito quid añs ſignificat. In his rn̄ſio nr̄a conſiſtit. Scio tn̄ ſtrodū ex fūdamētis declaratis ī. 13. regula aliter ſoluturū. q̄ppe diceret orationē pro ↄñtia factaꝫ nō eē ↄñtiā pre ꝑpōnis nō ſuponēte ſic nec pōt ꝑ tota ꝑpōne. Tu āt q̄uis ellige rn̄ſionē.

Q Ueritur. 18. an. 21. ⁊. 22. regula ſint vere Quaꝝ p̄ma eſt ſi aliq̄ ↄñtia eſt bona ⁊ arguit ex oppoſito ↄñtis ad oppoſitū añtis ↄſequentia eſt bona. Et iteꝝ arguit ex oppoſito ↄſequētis cū altera p̄miſſaꝝ ad oppoſitū alterius p̄miſſe ↄñtia vꝫ. Et argumētoꝛ p̄mo regulas eē falſas qꝛ aliq̄ ꝑpoſitio eſt vera ſi ſua ↄdictoria eſt vera. ḡ duo ↄdictoria inferunt ſe ipſa eſſe vera ḡ oppoſitū ↄñtis nō infert oppoſitū añtis in ↄñtia bona. Scḋo duo ↄdictoria ſūt ſimul vera ḡ oppoſitum ↄñtis nō infert oppoſitū añtis in ↄñtia bona ꝓbat añs cū h̄ ſint ſimul vera tu ſedes tu legis q̄ ↄdicūt his tu nō ſedes tu nō legis q̄re ſunt ↄdictoria ⁊ ſimul vera. Tertio ↄ regulas ſic argumētoꝛ ↄñtia h̄ vꝫ ceſar fuit ḡ ceſar eſt p̄teritus ⁊ tn̄ nō ſequit ceſar nō eſt p̄teritus ḡ ceſar nō fuit añs. n. eſt verū ⁊ ↄñs falſum. ↄñtis falſitas paret añtis veritas arguit qꝛ ex eius ↄdictorio ſequit ceſarē qḋ eſt falſum a tertio adiacēte ad ſcḋm adiacēs ſcḋo nō ampliato cū pricipiū nō debeat ampliare niſi terminū rectū poſt ſe. Quarto ſic regula infeſtat qꝛ ſequit a copulatiua ad p̄tem tu curris vel tu ſedes ⁊ tu nō ſedes ḡ tu nō ſedes ⁊ tn̄ ↄdictoriū ↄñtis nō infert ↄdictoriū añtis. qꝛ nō ſequit tu ſedes ḡ tu nō ſedes ⁊ tu non curris vel tu ſedes ↄñs. n. eſt vna copulatiua cuius p̄ma ps nō neceſſaria. ↄdicit añti nec alia ps eius eſt neceſſaria ḡ ↄñtia nō vꝫ. Quinto iſta ↄñtia tꝫ tantū ſoꝛ. currit ḡ tm̄ ſoꝛ. nō ſedet ab affirmatiua vnius diſpari ad negatiuā alterius ⁊ tn̄ ↄdictoriū ↄñtis nō infert ↄdictoriū añtis qꝛ nō ſequit non tm̄ ſoꝛ. nō ſedet ḡ nō tm̄ ſoꝛ. currit vt pꝫ poſito caſu quo pla. ſtet ⁊ tm̄mō ſoꝛ. currat. Quare regule dubie ſūt. In oppoſitū arguit qꝛ ſi aliq̄ ↄñtia ſit bona ⁊ argumētādo ex oppoſito ↄñtis ad oppoſitū añtis ↄñtia nō valeat ſit igit̄ ↄñtia bona. a. ḡ. b. ⁊ ſit alia q̄ nō vꝫ. c. ḡ. d. Si nō vꝫ ponat eē ita ſic. c. ſignificat ⁊ nō eſſe ita ſic. d. ſignificat. Et cū. c. ↄdicat. b. ḡ non eſt ita ſic. b. ſignificat. Et cū. d. ↄdicat. a. ḡ eſt ita ſic. a. ſignificat ḡ ab. a. ad. b. ↄñtia nō vꝫ cū ſtet eſſe ita ſic ſignificat ꝑ añs ⁊ nō eſſe ita ſic ſignificat ꝑ ↄñs. Scḋo r̄ͣ arguit qꝛ niſi ſit vera ſequit ↄdictoria inter ſe ↄdicētia ſimul eſſe vera. Nam ꝑ caſum. a. ſit veꝝ ⁊. c. ſit veꝝ. a. vero infert. b. ḡ. b. eſt veꝝ ⁊. c. ↄdicit. b. ḡ duo ↄdictoria inter ſe ↄdicētia ſūt ſimul vera. Per eadē media ꝓbat alia regula qꝛ ſi vꝫ. a. ⁊. b. ḡ. c. ſit. d. ↄdictorium. c. e. vero ↄdictoriū cuiuſcūq̄ velis p̄miſſe. Probo ꝙ ex. d. cū altera p̄miſſaꝝ ſequit. c. qꝛ ſi nō vꝫ. d. ⁊. b. ḡ. c. ſint igit̄. d. b. vera ⁊. c. falſum Tūc ſic. d. eſt veꝝ ḡ ↄñs p̄me ↄñtie cui. d. ↄdicit eſt falſuꝫ ſupoſito ꝙ iā ſit. c. Et cū. c. ſit falſum ḡ ſuū ↄdictoriuꝫ eſt veꝝ ⁊ ſuū ↄdictoriū eſt. a. ḡ. a. eſt veꝝ ⁊ ſilr̄. b. eſt veꝝ ⁊. c. eſt falſum ḡ p̄ma ↄñtia. a. ⁊. b. ḡ. c. nulla eſt. qḋ eſt oppoſitū vnius ↄceſſi. Et ſic regula ſe ipſa cōprobat. In h̄ q̄ſito tria faciā. Prius regulas notādis cohartabo. Scḋo mat̄riā principalis examinaturus ſum. Tertio ad argumenta rn̄debo. In p̄mis igitur notabis regulas intelligi de ↄñtia affirmatiua ⁊ nō negatiua de ſignificāte iux̄ cōpoſitionē p̄tiū p̄ciſe p̄marie ſignificantiū ⁊ nō de illa q̄ aliter ſignificat. Et item de totali añte ⁊ nō p̄tiali ꝑpter ↄñtiā denominatā a li niſi nō a li ſi. Secūdo nota ꝙ per oppoſitū ↄñtis debemus intelligere ↄtradicto-

riũ ↄñtis ꝛ nõ ↄ̃ɼiũ aut ſub ↄ̃ɼiũ qđ ꝛ aliquomõ op
poſitũ dici poſſet. licet. n. ſequit̃ oẽ corpus mouet̃
ǧ tu curris ſaltẽ de materia nõ tñ vʒ tu nõ curris
ǧ nullũ corpus mouet̃ q2 nõ es argumẽtatus ad
ↄ̃dictoriũ ſed ad ↄ̃ɼiũ. ¶ Tertio nota ꝙ ſi prima
ↄñtia vʒ de forma ꝛ 2ª ex ↄ̃dictorio ↄñtis ad ↄ̃di
ctorium añtis facta dʒ valere de forma. Si pª vʒ
de materia 2ª itidẽ de materia vʒ q̃re intelligas
regulã de eodẽ mõ arguẽdi q̃ a p̃nˢ argumẽtada-
mur. ¶ Quarto nota nõ valere hũc arguẽdi mo
dũ iſta ↄñtia eſt bona ǧ ↄ̃dictoriũ ↄñtis infert ↄ̃-
dictoriũ añtis forte. n. ↄñs nullũ hʒ ↄ̃dictoriũ vel
ſi hʒ forte ex illo nõ fit ↄñtia. Differt aũt ħ mod9
arguendi a rª q2 in rª ex pte añtis ꝓpõ ponit̃ di-
cens argumẽtũ fieri a ↄ̃dictorio ↄñtis ad ↄ̃dicto-
riũ añtis cuius in ħ malo arguẽdi modo nulla fit
mẽtio. ¶ Quinto nota aliũ hũc modũ nõ valere
hec ↄñtia eſt ↄcedẽda ꝛ arguit̃ in alia ↄñtia a ↄ̃di-
ctorio ↄñtis ad ↄ̃dictoriũ añtis ǧ illa ↄñtia eſt bo
na qđ pʒ facta hac ↄñtia tu es hõ ǧ tu es aĩal ꝛ po
ſito ꝙ ↄñs ſignificat p̃marie ꝛ adeq̃te te eẽ aſinũ.
Qđ dictũ ſit apud h̃tiſbeꝝ faciẽtẽ dñiam inter cõ
ſequẽtiã bonã ꝛ ↄcedẽdã qđ totiẽs declaratũ non
repetã. Sic ergo rᵉ legant̃ ſi aliq̃ ↄñtia eſt bona
affirmatiua ſignificans inꝯ cõpoſitionẽ ptiũ p̃ciſe
p̃marie ſignificãtiũ ꝛ arguit̃ ab oppoſito. i. ↄ̃dicto
rio ↄñtis totalis ad oppoſitũ. i. ↄ̃dictorium añtis
ↄñtia vʒ eo mõ q̃ ex ante p̃oꝝ ↄñs datũ ſequebat̃.
Et alia ſiĩr rª intelligit̃ cũ eiſdẽ ↄditionibus gene
ralibus ſi arguit̃ a ↄ̃dictorio ↄñtis cũ altera p̃miſ
ſaꝝ ſeqtur ↄ̃dictoriũ alterius p̃miſſe. eo mõ q̃ p̃oꝝ
ↄñtia valebat. Et ſic vltimo rᵉ intelligũt̃ q̃bus
ariſtoteles pº p̃oꝝ ſepat modos vtiles arguendi
a futilibus. ¶ Mĩno expedito ſcđm articulum
examinemus in q̃ q̃ña p̃mi argumenti. De hac p
poſitione ptractãdũ eſt. ſ. aliq̃ ꝓpõ eſt vera ſi ſua
ↄ̃dictoria eſt vera. Duo p̃ncipalr̃ ↄſiderãdo que
vʒ ꝛ q̃lis ſit ꝓpoſitio an ↄditionalis an cathegori
ca. Et an poſſibilis ſit vel impoſſibilis. Scias igi
tur duas ħ eſſe opiniones quaꝝ altera eſt h̃tiſbe
ri altera vero petri mãtuani. Tenet h̃tiſb. iſtam
ꝓpõnẽ de q̃ eſt qđ nõ eſſe ꝓprie ↄditionalem. Qđ
ex duobus declarat̃ cũ ꝙ eã reſolutorie ꝓbat tum
etiã ꝙ vult relatiuũ nõ poſſe poni ĩ añte ↄditiona
lis q̃ppe ſuponit añtis cognitionẽ p̃ceſſiſſe ħ autẽ
ex ei9 tractatu de relatiuis plane cognoſces. Te
net vlterius hen. ꝓpõnẽ illã eſſe impoſſibiles. Et
ſi ↄ̃ ħ q̃s argumẽtat̃ dicẽs me nõ fidelr̃ auctoris
ſñiam recitare. Cũ h̃tiſ. illas vocet ↄditionales.
Et dicat ꝓpõnẽ eſſe poſſibilẽ. R̃n. ꝙ h̃tiſ. intelli-
git illas eſſe ↄditionales. i. ↄditionales includen-
tes ꝙ aũt non ſint ↄditionales pʒ q2 ſic ſunt reſol
uende hec ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ↄ̃dictoria eſt ve
ra ꝛ hec eſt aliq̃ ꝓpoſitio ǧ aliq̃ ꝓpoſitio eſt vera
ſi ſua ↄ̃dictoria eſt vera. nec añs vel eius pars eſt
ↄditionalis ſed eſt ſingularis includẽs notã cõdi-
tionis cõditionatim aceptã. ꝛ ꝓbãda eſt p ↄditio-
nalẽ cuius añs ſit ex añte relatiui cõpoſitũ ſic di-
cendo ſi iſtius ꝓpoſitionis ↄ̃dictoria eſt v̄a iſta eſt
vera. vnde cũ p̃cedentes termini ſint impoſiti oꝫ
eã rõne note ↄditionis ꝓbari ꝛ eã ad ↄditionalẽ
reducere qđ fieri nõ p̃ot niſi p̃us añte relatiuo p̃-
poſito. Sic igit̃ h̃tiſberi mentẽ illã ↄditionalem

nolim ꝓprie vocari. Qđ aũt hen. iſ. illã dicat eſſe
poſſibilẽ non ſm ꝓpriã ſñiam dixit ſed apud illos
qui admittunt caſum de inſolubili talẽ. Sit. a. hec
ꝓpoſitio. b. eſt veꝝ. b. vero ſit iſta nullũ. b. eſt veꝝ
que ſignificãt ſicut termini p̃tẽdũt. Tunc igit̃ ad-
miſſo caſu aliq̃ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ↄ̃dictoria
eſt vera. Nã. b. eſt veꝝ ſi ſuũ ↄ̃dictoriũ eſt veꝝ ꝛ
. b. eſt aliq̃ ꝓpoſitio ergo aliq̃ ꝓpoſitio eſt vera ſi
ſua ↄ̃dictoria eſt vera. Et non incõuenit q2. a. eſſe
veꝝ ſic ſignificãdo ꝛ exiſtẽte eius ↄ̃dictorio impli
cat ↄ̃dictionẽ ꝛ ſilr̃. a. eſſe falſum dũ fuerit. b. eius
ↄ̃dictoriũ ĩplicat ↄ̃dictionẽ. Si. n. a. eſt veꝝ ergo
. b. eſt veꝝ cũ ſic ſignificat ꝛ. b. ↄ̃dicit. a. ergo. a. eſt
falſum. Et ſi iterũ. a. eſt falſum ꝛ. b. eius ↄ̃dicto-
riũ eſt ergo. b. eſt veꝝ ergo nullũ. b. eſt veꝝ qđ ſic
ſignificat ergo. a. eius ↄ̃dictoriũ eſt veꝝ. Ex qui-
bus colligẽ me nõ tenere dictũ aliquoꝝ lʒ ꝓbatiſſi
mi ſint q̃ dicũt ſm h̃tiſbeꝝ iſtas eſſe ſimul veras
aliq̃ ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ↄ̃dictoria eſt vera nul
la ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ↄ̃dictoria eſt vera q2 ſũt
due ↄditionales nõ repugnãtes. Addũt etiã ꝙ. a.
exiſtẽte. b. eſt impoſſibile non exñte aũt eſt falſum
ſed nõ impoſſibile. quia non ſequit̃ ↄ̃dictio dato. n.
ꝙ. a. ſit falſuʒ cũ. b. nõ ſit veꝝ eo ꝙ nõ ſit nõ ſequit̃
. a. eſſe veꝝ q2 nõ vʒ. b. ↄ̃dictoriũ. a. nõ eſt veꝝ er-
go. a. eſt veꝝ q2 ſtat. b. nõ eſſe. Ex q̃ inferũt ꝙ ma
nente. a. in ſua ſignificatiõe nõ p̃ot hẽre ↄ̃dictoriũ.
Et arguit̃ nõ ne intellectus p̃ot ꝓponere negatio
nẽ. d. ꝙ nõ niſi mutata ſignificatiõe. Et ↄñter ↄce
dit ꝓpoſitionẽ mẽtalẽ q̃ p̃us aliq̃d p̃ciſe ſignificat
poſſe illud nõ p̃ciſe ſignificare lʒ ſi ſignificat aliq̃d
ꝛ illud poſtea ſignificabit. Cõtra q̃ dicta hẽs pri-
mũ rõnes adductas oſtẽdentes ſm h̃tiſbeꝝ illas
nõ eſſe nõ ↄditionales. Deide oſtẽdo ꝙ nõ exñte
. b. a. ſit impoſſibile duabus rõnibus cũ q2 ſignifi-
cat ſiẽ ĩpoſſibile ẽ eẽ ſignificat. n. b. eẽ qđ eſt ĩpoſſi
bile. Tũ etiã q2 ſi. a. eſt. ſic ſignificãdo. a. eſt falſuʒ
ſiue ſit. b. ſiue nõ ſit lʒ mõ oſtẽdo ſeq̃ ipm̃ eẽ veꝝ.
q2. b. nõ eſt veꝝ nec ſi eẽt eẽt veꝝ ergo. a. q̃ ↄ̃dice-
ret. b. ſi eẽt. b. ẽ veꝝ qđ erat ꝓbãdũ: ꝓbat̃ ↄñtia il-
la nã vʒ ſilr̃ ħ tu curris nõ ẽ vera nec ſi eẽt foret
vera ꝛ iſta tu nõ curris q̃ ↄ̃diceret illi tu curris ſi
ipſa eẽt eſt ergo illa tu nõ curris eſt vera. Cauſa
aũt q2 ſic dixerit ꝑgulẽſis fuit q2 videbat rõnem
deducentẽ ↄ̃dictionẽ mõ ↄſueto in inſolubilibus
ꝓcedere tñ mõ cũ ambo fuerint ↄ̃dictoria. Et ſic
forte poterit dictũ excellẽtiſſimi viri teneri dicẽ-
do ipm̃ nolle illã ꝓpoſitionẽ non exñte eius ↄ̃di-
ctorio eſſe nõ impoſſibilẽ abſolute. Sed ipſam eẽ
nõ impoſſibilem ꝓpter illã rõnẽ qua p̃us eſſe im-
poſſibilẽ ↄcludebat̃. Dicerẽ tñ illã ſm hentiſberũ
nõ eſſe ↄditionalem nec poſſibilẽ aliquomõ. Sed
altera eſt opinio petri mãtuani volẽtis relatiuũ
ↄditionalr̃ refferi ad añs licet ſequat̃ añtis ꝓpoſi
tio. ↄ̃ hentiſbeꝝ. Et illas iteꝝ tenet eſſe ↄditiona-
les. ꝛ amplius eſſe neceſſarias. quia vult relatiuũ
hipotetice relatũ ad añs ſemp̄ referre alteꝝ ex-
tremoꝝ replicando. qđ de relatiuo ↄditionaliter
relato nõ tenet hen. ideo has ꝓpoſitiones cõcedit
petrus mantuanus. aliq̃s hõ eſt mortuus ſi ipſe
eſt viuus aliq̃s hõ loquit̃ ſi ipſe tacet. aliquis hõ
currit ſi ipſe ſedet aliqua ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua
ↄ̃dictoria eſt vera. ¶ Ultima. n. que ad nr̃m maxi-

me' propriũ facit ſignificat φ aliqua ꝓpoſitio eſt vera ſi alicuius ꝓpoſitionis vere ↄ̄dictoria eſt vera. Scd̄m aũt hentiſber, abſolute ſit relatio. Sic ergo diuerſitate opinionũ oſtenſa materia primi principalis 2ᵒ articulo ſit examinata. Iuxta aũt iſtoꝝ declarationem pro principio tertij articuli.

¶ Ad argumentũ primũ rn̄det primo ſm̄ hentiſberũ ↄcedentē iſtā ↄſequentiā aliqua propoſitio eſt vera ſi ſua ↄ̄dictoria eſt vera ĝ duo ↄ̄dictoria inferũt ſe eſſe ſimul vera ſed negat aña vt antedictũ eſt. Rn̄deret aũt petrus mantuanus negãdo iſtam ↄñtiam aliqua ꝓpoſitio eſt vera ſi ſua ↄ̄dictoria eſt vera ĝ duo ↄ̄dictoria inferũt ſe eē ſimul vera. ¶ Ad ſecūdũ aũt dr̄ illam ↄñtiam negando duo ↄ̄dictoria ſunt ſimul vera ĝ oppoſitũ ↄñtis ↄñtie bone nō infert oppoſitũ añtis. Et dico añs eſſe veꝝ. Immo ↄcedēdũ eſt duo ↄ̄dictoria inter ſe ↄ̄dicētia eē ſimul vera vt li ſimul.d. ſimplicitatē tp̄is nō adequatā. Sed vt li ſimul.d. tp̄is ſimplicitatē adequatā nō eſt poſſibile duo ↄ̄dictoria inter ſe ↄ̄dicentia eſſe ſimul vera. Notanter inter ſe qꝛ in caſu argumēti illa nō ſunt inter ſe ↄ̄dictoria tu es homo tu legis ſed ſunt ↄ̄dictoria aliis.ſ. ꝓpoſitionibus. Dicit ⁊ ſimplicitatem tp̄is adeq̄tā qꝛ de non adequata menſura nō incōuenit duo ↄ̄dictoria fore ſimul vera. ¶ Ad tertiũ vero dupliciter rn̄deo primo ſm̄ petrũ mantuanũ non tenentem ampliationē ⁊ φ participiũ p̄cedētibus terminis nullam det ſuppoſitionē nedũ ampliationē debet q̄ licet iſtaꝝ ↄñtiaꝝ negari. Ceſar nō eſt p̄teritus ĝ ceſar nō fuit | Ceſar fuit ĝ ceſar eſt p̄teritus | ⁊ ſic diceret nō eſſe mirũ nec ↄtra regulā ſi ex oppoſito ↄñtis nō ſequit̃ oppoſitũ añtis qꝛ nec prior ↄſequētia valet. Scd̄m aũt viā cōmunē ambe ↄñtie ſunt ↄcedēde. Et negat̃ φ añs 2ᵉ ↄñtie ſit verum. Et negat̃ ex eius oppoſito ſequi ceſarē eſſe cũ arguit̃ a 3ᵒ adiacēte ad ſcd̄m adiacēs cũ termino ampliatiuo | ⁊ dr̄ participiũ verbo imediate poſtpoſitum h̄re vim ampliatiuā terminoꝝ precedentiũ.

¶ Ad quartũ dr̄ dubitando ↄñtiam cũ dubitem vtrũ añs ſit vna copulatiua an vna diſiunctiua. Si vna diſiunctiua | ↄcedo ↄ̄dictoriũ ↄñtis nō inferre ↄ̄dictoriũ añtis quia tūc ↄ̄dictoriũ añtis eſt vna copulatiua imptinēs ↄdictorio ↄñtis | ſed tūc dico φ nec p̄ᵃ ↄñtia tenet qꝛ tu nō argumētaris a diſiunctiua cũ deſtructione vnius p̄tis ſup alterā p̄tem. Argumētādo.n.ꝓ regulā oportet añs eſſe vnā copulatiuā cuius p̄ᵃ pars ſit diſiūctiua | ſcd̄a vero ↄ̄dictoriũ vnius p̄tis illius diſiunctiue. Si aũt velis añs eſſe copulatiuā ↄcedit̃ p̄ᵃ ↄñtia ⁊ ſimiliter 2ᵃ a ↄ̄dictorio ↄñtis ad ↄ̄dictoriũ añtis | ⁊ cũ dr̄ φ non valet qꝛ cathegorica eſt imptinēs illi copulatiue dr̄ φ ſi añs eſt vna copulatiua ⁊ argumētaris ad ↄ̄dictoriũ añtis: añs ſcd̄m nō p̄t eſſe copulatiua affirmatiua | copulatiua.n. affirmatiua nō ↄ̄dicit copulatiue affirmatiue | ſed vel copulatiue negatiue vel ꝺiſiunctiue ex p̄tibus oppoſitis copulatiue p̄tibus ↄſtitute. ¶ Ad vltimũ dr̄ negando illam ↄñtiam primā tm̄ ſor. currit ĝ tm̄ ſor. non ſedet. cũ ex ↄñte ſequat̃ hec ꝓpoſitio quodlibet nō ſor. ſedet añti repugnans ſicut impoſſibile cuilibet repugnat. Et ad ꝓbationē cũ dicis argumētatũ eſſe ab affirmatiua vnius diſpari ad negatiuā alterius. Rn̄deo regulam intelligi ſine alio ſigno precedente.

Q Veritur. 19. verũ. 23. ⁊ 24. regule vere ſint. Sed cũ 24. in. 19. ⁊ 20. fuerit declarata poteſt dimitti. ⁊ 23. tñ nō declarari. Que habet ſn̄iam hanc. ſi aliq̄ ↄñtia eſt bona ⁊ añs eſt itellectũ ĝ ⁊ ↄñs. ¶ Argumētoꝛ igit̃ ꝓmũ regulā eſſe falſam | qꝛ bene ſequit̃ tu non intelligis hoc ĝ tu nō intelligis.a. ſuppono.n. per li h̄ me.a. demonſtrare | ⁊ tu intelligis ipſam eſſe bonā ⁊ añs intelligis cũ tñ ↄñs nō intelligas qꝛ non intelligis eius p̄teſ | nā li.a. nihil tibi ſignificat. nō.n. aliquid ex ſe importat qꝛ eēt terminus p ſe ſignificatiuus nec etiā ſe ipſum | qꝛ tūc oīs terminus p ſe ſignificatiuus equocus eſſet. cũ plura diuerſis rōnibus ſignificaret vnũ.ſ. pſonalr̄ alteꝝ vero materialr̄.

¶ Scd̄o ad idē ſic argumētoꝛ. facta hac ↄñtia tu nō intelligis.a. ⁊.a. eſt ĝ.a. eſt nō itellectũ a te. iſta ↄñtia eſt bona ⁊ ſcita. qꝛ bene ſcis me argumētari a negatiua de finito p̄dicato ad affirmatiuam de predicato infinito cũ ſibi ↄſtantia. Et tu intelligis añs ⁊ tñ nō intelligis ↄñs. qꝛ tu nō intelligis p̄dicatũ. nam ſi ipſum intelligeres q̄d ſignificat haberes. ſed p̄dicatũ nō itellectũ a te ſignificat ĝ nō intellectũ a te itelligeres. ¶ Tertio aliq̄d eſt q̄ nullus intelligit ĝ aliq̄d eſt q̄ nullus intelligit eē. iſta ↄñtia bona eſt cũ añs ↄñti ſit ↄuertibile ſcita. ⁊ tñ eſto φ añs intelligas ↄñs nō intelligis qꝛ ſi intelligis ↄñs cũ ipſum ſignificat aliq̄d eſſe q̄ nullus itelligit eſſe ĝ aliq̄d eſſe itelligeres q̄ nullus intelligeret eſſe. q̄ impoſſibile eſt. ¶ Quarto fiat vna ↄñtia añs cuiꝰ ſit aliq̄d.ſ. cathegorica mētalis ↄſequēs aũt nō ſit aliq̄d ſed aliq̄ qꝛ hipotetica diſiunctiua tūc illa ↄñtia eſt bona a p̄te diſiūctiue ad totā ⁊ ſcita a te eſſe bona ⁊ añs eſt intellectũ vt ſuppono ⁊ tñ ↄñs nō p̄t eē itellectũ | q̄ ꝓbat̃. qꝛ tm̄ ens poteſt ab intellectu ↄñs vero nō eſt ens ſed entia ĝ ↄñs nō p̄t itelligi | ↄñtia nota eſt cũ minori. maior oſtēdit̃. qꝛ tm̄ ens p̄t intellectus intelligere ĝ tm̄ ens p̄t intelligi | ab actiua ad paſſiuam añs eſt veꝝ qꝛ ens p̄t intellectus intelligere ⁊ nihil non intelligibile p̄t intellectus intelligere ĝ ⁊c. ſic.n. exponit̃ ex quo li ens ſtat pro intelligibili. Cōfirmatur illa tantũ ens p̄t intelligi per ſuas | expo nentes. ens poteſt intelligi ⁊ nihil non ens poteſt itelligi ergo ⁊c. patet maior. ſcd̄a declarat | quia ſi nō | detur oppoſitũ. aliquod non ens p̄t intelligi ↄ̄ iſta eſt impoſſibilis qꝛ cũ li aliq̄d ⁊ li nō ens ſupponit reſpectu verbi p̄t ſuponit pro eo q̄n p̄t eſſe. ſignificabit illa ꝓpoſitio φ aliq̄d q̄ p̄t eſſe illud q̄ nō p̄t eſſe p̄t intelligi iſta aũt eſt impoſſibilis. qꝛ nihil p̄t eſſe q̄ nō p̄t eſſe. q̄re oppoſitum exponentis 2ᵉ eſt falſum ĝ 2ᵃ exponens eſt vera ⁊ ſilr̄ p̄ᵃ ĝ exponibilis de q̄.a erat intentio nr̄a eſt etiā vera. ¶ Quinto arguit̃. qꝛ ſtrᵃ eſt vera maxime eſt ꝓpter h̄ fundamētũ qꝛ vbi ↄñs nō eſt intellectũ ↄñs nō ſignificat tibi aliq̄d ĝ nō eſt tibi ꝓpoſitio. ĝ illa tota nō eſt tibi ↄñtia. q̄re nō eſt ſcita eſſe bona. Cōtra. qꝛ ſm̄ h̄ nulla ꝓpoſitio tibi eſſet ꝓpoſitio niſi iſta aliq̄d eſt qꝛ ſolũ illa ſignificat tibi aliq̄d eſſe ſub rōne qua dicimus aliq̄d eſſe. Unde verbũ ſignificat facit appellationē rōnis ſimiliter iſta nihil eſt nō ſignificat tibi aliq̄d nec ali-

qd nihil significat. imo nihil significat aliqd nisi ista dictio aliqd z sic nulla esset ubi ppositio si vꝫ ista oĩa quã facit pro suo fũdamẽto istud oĩs nihil nihil significat ꝙ nõ est ubi ppositio q̃re vẽ regulã esse falsam z nulli hic fũdamẽti. ¶ In oppositũ argumẽtor pᵒ rõne strodi q: si tu intelligis oĩa esse bonã ꝙ tu oĩa intelligis ꝙ eãs cũ oĩe q: intellectus cõpositoꝝ psupponit intellectũ simplicium z ista rõ vꝫ: pcedere ꝑ inpositio fũdamẽto ꝙ oĩa sit aggregatũ ex aĩte z oĩe z ĩõ nota locũ ꝑ de ꝑ fanis q̃stione pᵒ dictũ fuit. Cõfirmat q: si non intelligis qd significat oĩs aut aĩs ꝙ ipsa nihil tibi significat ꝙ non sunt tibi ppositiones ꝙ nõ cõponit tibi ppõnẽ factã q̃ est tibi ppositio. ¶ In hac strodi rõne oĩa est vltra declaranda. ſ. penultima. ideo nota q oĩs ppositio vel ppositio quia sit oõo individua vẽꝛ vel falsum q̃cõe significans ꝙ si nihil tibi significat oĩs nõ erit tibi ppositio a destructiõe diffinitionis ad destructionẽ diffiniti.

Scdo ad regulã sic argumẽtatur q: si oĩa est scita esse bona a te ꝙ intellectus tuus pcipit se debere deuenire ex acceptu aĩtis ad acceptũ oĩtis rẽ. n. dicit strodus mĩa non est aliq̃s oĩs inferri ex aĩte nisi q̃ intellectus pcipiat aĩtis deuenire ad acceptũ oĩtis ꝙ dicere se scire oĩa esse bonã est dicere intellectũ pcipere se scire se debere deuenire nisi a acceptũ aĩtis ad acceptũ oĩtis sed nõ põt ꝑ scire nisi apud se hẽat aĩtis z oĩtis acceptus. Et de illis cõsideret ꝙ si sciat oĩa esse bonã hꝫ apud se acceptus aĩtis z oĩtis z cõsiderat de illis ꝙ intellectus intelligit oĩs z aĩs q: non est possibile intellectũ hẽe acceptus reꝝ z cõsiderare in illis accipibus directe nõ intelligẽdo res q̃re si oĩa est scita esse bona tu intelligis aĩs z oĩs qd erat pbandũ. Et hꝛ rᵒ etiã apparet ex pᵃtione. i. rᵃ in pᵃ q̃. ¶ In hac q̃ne tres facta pes in pᵃ regulam suis notabilibus limitate. In 2ᵃ materiã pᵃmi principalis ventilabimus. In 3ᵃ obiecta soluentur. ¶ Quãtũ ad pᵃmũ nota regulã istã nõ eẽ totaliter intentionibus generalib sicut suppones restringẽdã nisi ita de affirmatiua sicut de negatiua regula veritatẽ hꝫ cũ z de vtraq̃ pcedat rõne q̃ hic negatiua est excipiẽda vt in pcedibus regulis dicebatur. Qd si aliqui dicũt generales limitationes nõ esse respõdẽdas mag. z 4. rᵒ q̃. z 3. inuenit sufficientissimo. Scdo nota q duplex est oĩtis pars immediata. s. z mediata immediatã voco totale aĩs z totale oĩs mediatã vero hoꝝ ptes. cũ ꝙ intellectus cõpositoꝝ psupponit primũ vtrariq̃ intelligentiã de vtroq̃ aĩte z oĩte totali. s. z partiali regulã puto esse verã. Quare diminuta est illa particula totali q̃ in pcedibus ad ptialis dictã ponebat. ¶ Tertio aũt nota q cũ duplex sit oĩa significans. aũt primũ cõpositionẽ z non sic significans de pᵃ debet verificari nã oĩne subordinare sim non tam nihil incõuenit aĩs esse intellectũ oĩte penitus ignorato. Hec ꝙ ordine ex generalibus est retinenda. ¶ Quarto nota duplicẽ esse cognitionẽ distinctã. s. per ppios acceptus rem percipiendo z cõfusam nõ ppios apprehẽdẽdo. Et de vtriq̃ regula põt reddi vera. Quãdo eundem intelligendi modũ ex pte oĩte z suarũ ptiũ esse velis. Si n. oĩtia est distincte intellecta sic z aĩs cum oĩte vꝫ esse distincte intellectũ si vero cõfuse vꝫ eidẽ cõfuse vtriq̃ illoꝝ apprehẽdi z sic eundẽ modũ intelligendi in oĩtia z prius fuare. ¶ Quinto nota q intellectũ ad intelligẽs refert q̃re oꝫ vt relatio ad eidẽ oĩtine fuet vñ nõ vꝫ ista oĩtia est bona z intellecta z aĩs est intellectũ a te ꝙ z oĩs q: hꝫ oĩnia sit intellecta nõ in est a te intellecta q̃re ad eundẽ intelligente oĩtine oĩtia z ptes intellecte sunt referẽde. Sic igit rᵃ limitat si aliq̃ oĩtia bona est intellecta ab aliquo significatiuis illiuꝫ cõpositionẽ suaꝝ priũ pcie significatiuis aĩs est intellectũ ab codẽ pius ab codẽ est intellectũ eo modo quo oĩtia z aĩs fuit intellectũ. Et non solũ rᵃ sic vꝫ sed z ꝑ nõ ista oĩtia est intellecta ꝙ q̃cũq̃ intelligit illã intelligit tã aĩs q̃ oĩs. Qd est huic rᵒ peculiare. alie. n. oẽs exigunt aĩs esse bipotencũ oĩs vero cathegoricũ. Huic vero nulla est cõtra q̃liter cũq̃ formetur. Sic itaq̃ hũo articulo expedito in 2ᵒ pᵃmi argumenti materia examinet.

In q̃ de materiali suppositione sit mẽtio. ¶ Ideo videdũ est an materialis suppositio debeat. Circa qd varie sunt opiniones mentes. Et vt ab his qui illam negãt incipiã pᵃma opinio est petri mãtuani in pᵃncipio sue logice negãtis suppositionẽ materialẽ hac rõne maxime q: hec ppositio falsa est hõ est spẽs. qꝫ talem suppositionẽ ponẽtibus est inopinabile. illud aũt deducit. nã non põt li hõ vt supponit materialr de pluribus pdicari. sed pdicare eo modo terminus est vlis quo põt de pluribus pdicari ꝙ ille terminus hõ in suppositione materiali non põt esse spẽs. ¶ Scdo pbat q li hõ nõ sit spẽs dũ supponit materialr q: non cõuenit cũ termino sibi sũlĩ q̃ est spẽs. qd pbat ex generali suppositione q̃ terminus in suppositiõe materiali nõ cõuenit cũ sibi sũli in suppositione psonali cũ pro eodem significato nõ accipiant. Tertio de strodus suppositio materialis a petro mãtuano hac rõne q: si terminus hꝫ q̃ materialr supponit non nisi ab impositione hꝫ sed ꝙ q: li oĩs aut hꝫ q̃ supponit p se ab impositione suam impositionẽ generalẽ aut spãlẽ nõ generalẽ q: sm ꝑ hꝫ q̃ alteri adiacent. est. n. ꝑ ꝛ cuĩs sincategoreumati cõe: Nec per spãlẽ q: hꝫ q̃ ꝛ distribuat ꝙ nullo nõ ab impositione. Dices a natura hꝫ ꝑ: q: oĩs terminus est equiuocus vni materialr significãs alteꝛ vero ad placitũ. Hec est sunt meliora argumẽta petri ꝑpter que ipse d. istas ppositiones esse falsas hõ est nomen iste terminus hõ est nomen. aut nõ esse ppositiones q: si li hõ supponit psonalr supponit z ppositionẽ falsam facit. Si vero nõ supponit facit orõnẽ imperfectã non verã. ¶ Est 2ᵃ opinio quã vꝫ tenere alexãder sinonetã in fine suaꝝ sũmaꝝ q in mẽte nõ dat suppositio materialis sꝫ in voce vel in scripto. Et hꝫ terminus q pro se supponit nõ a nã vꝫ d. strodus sꝫ ad placitũ ex impositiõe spãli dãta vltra aliã spãlẽ ipositionẽ. Et pꝫ inuisionẽ ad vltimũ argumẽti. Addit etiã q hõ est spẽs de pdicamẽto q̃litatis si cõsideret vt materialiter supponens sꝫ vt psonalr est de pdicamento sbe. Et q nõ incõuenit sub li hõ qd est spẽs de pdicamẽto sbe poni aliq̃s terminos q si cõsiderent vt malr supponũt. sũt spẽs de pdicamẽto q̃litatis. Sed ista opinio q̃tũ ad aliqd placet. q̃tũ ve-